

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul XVII -1911/1912

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1912

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. Ai pace?	Luca 7,50	Creștinismul nu arată numai modalitatea de a muri fericit, ci el oferă aptitudinea de a trăi fericit în pacea lui Dumnezeu.
2. Cum poți rămâne vioi ca în tinerețe	Psalmul 92,14	În părtășia cu Domnul, credinciosul găsește izvoarele prosperității tinereții și ale puterii, despre care știința medicală nu bănuiește nimic.
3. Moartea celor credincioși	Filipeni 1,21	Moartea unui creștin sincer, a cărui viață a fost trăită, într-adevăr, pentru Domnul, este un triumf asupra morții.
4. Conștiințe împietrite	Psalmul 109,17	Păcătuirea conștientă pricinuieste tocirea conștiinței; pentru unii oameni este valabil cuvântul că le este conștiința ca arsă cu fierul roșu.
5. Ghicirea în poporul german	Ieremia 2,13	Ghicirea exercită o putere uriașă în mijlocul popului german. Aceiași oameni, care se consideră prea deștepți ca să se roage lui Dumnezeu în nevoia lor, își duc banii câștigați cu amar la ghicitori și ghicitoare.
6. Născut orb – devenit văzător	Ioan 9,25	Pentru un orb este un dar de nespus să devină văzător. Dar mult mai prețios este darul dacă un păcătos orb devine văzător cu ochii inimii lui, pentru a-L recunoaște pe Isus.
7. Vina care avertizează	Psalmul 32,3-4	Mulți oameni poartă pe conștiință povara vinei care avertizează, pe care vor s-o treacă sub tăcere. Dar Dumnezeu le strigă: Împăcați-vă cu Dumnezeu!
8. Arta de a cerși	Luca 11,9-10	Există mulți cerșetori șireți, care folosesc viclenia și înșelăciunea pentru a duce o viață fără muncă și osteneală cu bani străini. Dar există o cale mai bună pentru a primi ajutor în nevoie și binecuvântare pe drum – aceasta este rugăciunea credinței.
9. Faliment	Luca 12,20	Este grav când un negustor dă faliment, dar este și mai grav când un om decăzut dă faliment moral.

		Însă cel mai îngrozitor faliment este acela, când un păcătos neîmpăcat trebuie să plece în veșnicie cu povara vinei lui.
10. În lanțurile păcatului până la crimă și sinucidere - și totuși salvat din ele prin har.	Luca 19,10	Cum un om decăzut din cauza viciului a găsit în închisoare harul lui Dumnezeu și a ajuns la preafericita siguranță a înfierii lui de către Dumnezeu.
11. De ce cârțești?	Psalmul 50,23	Un duh de cârtire a cuprins toate popoarele – există o tămăduire pentru duhul cârtirii, care constă în întoarcerea la Dumnezeu, în pocăință, credință și înnoirea vieții.
12. Pune-L la socoteală pe Dumnezeu – atunci vei socoti corect	Isaia 55,6	Cine așteaptă alinarea tuturor nevoilor sale de la Dumnezeu, crezând, și caută ajutorul numai la El, acela socotește corect.
13. O realitate istorică	Luca 2,11	Accepti tu, crezând, moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu? Te așezi tu sub efectele acestei realități? A curs într-adevăr pe cruce sângele Fiului lui Dumnezeu pentru păcatele tale?
14. Ai tu o călăuză sigură?	Psalmul 73.23-24	Să nu îndrăznești să mergi pe drumul plin de primejdii prin această lume, fără să-ți fi pus mâna în cea a lui Isus. Numai El este Călăuza sigură.
15. Poți să pătrunzi cu privirea lăuntru oamenilor?	Ieremia 17,9	Nici un om nu poate să pătrundă cu adevărat gândul altcuiva, aceasta o poate face numai Dumnezeu. El vede adâncurile păcatului în inima omului, dar îl iubește pe păcătos.
16. Înșelătoria modernă	Proverbe 26,24-25	Pofta păcatului, înșelăciunea aurului sunt numai mijloace în mâna lui satan, ca să-i înșela pe oameni și să-i ademenească la pierzare.
17. Cum a găsit un medic pacea	Ieremia 9,23-24	Unii medici stau departe de credință. Cuvântul despre cruce este pentru ei o nebunie. Dar cât de multe ocazii găsește un medic credincios pentru a le duce oamenilor deznădăjduiți vestea harului!
18. Îți vrea Dumnezeu într-adevăr binele?	Ieremia 29,11	Chiar dacă Dumnezeu trimite situații grele, El totuși ne vrea binele cu desăvârșire.

19. Cel mai bun instrument optic	Psalmul 119,105	Biblia este o lunetă prin care putem privi până în inima lui Dumnezeu, și în același timp este un microscop prin care tu poți să-ți recunoști cele mai ascunse fibre ale inimii.
20. Nu-L provoca pe Dumnezeu	Psalmul 10,4	Numărul tăgăduitorilor și al batjocoritorilor lui Dumnezeu a crescut în poporul nostru, dar Dumnezeu încă mai există; de El nu poate nimeni să scape cu fuga; El intervine cu mână atotputernică în miezul vieții.
21. Ce te îngrijorează?	Matei 6,33	Credința vie dă inimii o pace care nu poate fi tulburată nici de groază, nici de griji.
22. Cu propria putere	Isaia 61,1	Omul încătușat în păcate caută zadarnic să găsească eliberare prin intenții. Eliberare și păzire de puterea păcatului este numai la inima lui Isus - predă-te Lui!
23. Pietre la rinichi - pietre la fiere - pietre ale păcatului - pietre ale îngrijorării.	Proverbe 28,13	Dumnezeu vrea întâi să îndepărteze de pe conștiință pietrele păcatului; după aceea îndepărtează și pietrele îngrijorării de pe inimă.
24. Mai este potrivit în vremea noastră să vorbim despre păcat?	Ezechiel 33,33	Oamenii stăpâniți de satan vor să ștergă noțiunea de „păcat”, ca să obțină libertatea pentru orice lucru rău.
25. Mai face Dumnezeu și astăzi minuni?	Psalmul 107,31	Ia-L pe Isus drept cârmaci în corabia vieții tale; atunci vei putea să navighezi în pacea lui Dumnezeu pe torentul agitat de furtună.
26. Întâmplare sau providența lui Dumnezeu?	Matei 10,30	Nu există întâmplare; marile și micile evenimente ale vieții sunt întretesute în în cârmuirea lui Dumnezeu după un plan veșnic, dumnezeiesc.
27. Dumnezeu poate	Efesenii 3,20-21	Dumnezeu poate să răspundă credinței într-un mod minunat, El poate să intervină pentru ai Săi așa cum ei înșiși nu s-ar fi gândit niciodată.
28. O schimbare subită a tuturor valorilor	Faptele Apostolilor 16,30-31	Există două evenimente care schimbă complet valoarea lucrurilor pământești și veșnice. Unul este moartea; celălalt este convertirea

29. Cel mai mare doctor	Exod 15,26	Cel mai mare doctor este Isus Hristos. El este biruitorul morții și Domnul vieții.
30. Intenții bune	2 Corinteni 12,9	Intențiile bune nu pot salva nici un om. Omul trebuie să primească pace și putere prin harul lui Dumnezeu. Pe amândouă le găsește numai în Isus.
31. Le mai vorbește Dumnezeu și astăzi oamenilor?	Psalmul 50,1	Dumnezeu le vorbește oamenilor în multe feluri, de exemplu, prin cutremure, accidente, salvări sau ocrotiri.
32. Ceasul deciziei	1 Împărați 18,21	Când Domnul bate la ușa inimii, păcătosul trebuie să se decidă cu o hotărâre limpede a vieții, să-I pună în mână voința și viitorul.
33. Dumnezeu te caută	Luca 15,4	Isus îl caută pe păcătosul fără pace cu o fidelitate minunată.
34. Dumnezeu te așteaptă	Luca 15,20	Dumnezeu îi așteaptă pe păcătoșii nerecunoscători ca tatăl pe fiul pierdut. Mântuitorul stă în fața ușii inimii tale și așteaptă ca tu să vrei să-I deschizi. Nu-L lăsa să aștepte mult!
35. Astăzi! Nu amâna!	Evrei 3,15	Când vrei să vii la Mântuitorul, ca sufletul tău să fie mântuit? Nu amâna! Dumnezeu spune să vii astăzi.
36 .Ce îi face pe oameni nefericiți?	Plângerile lui Ieremia 3,39	Nu sărăcia și boala îi fac pe oameni nefericiți, ci păcatul și înstrăinarea de Dumnezeu.
37. Centura de salvare	Ioan 1,29	Cum un ofițer a fost păzit de înec în mod uimitor și miraculos, iar apoi, câțiva ani mai târziu a găsit pacea cu Dumnezeu.
38. Prima telegramă	Faptele Apostolilor 4,12	Mulți bărbați mari au dat mărturie lumii contemporane și posterității despre adevărul Evangheliei, despre prezența și ajutorul Dumnezeului atotputernic. Ce pierdere că nenumărați germani Îl declară pe Dumnezeu destituit.
39. La revedere!	Romani 8,38-39	Nu contează ce scriu oamenii pe morminte, ci dacă omul muribund are siguranța că este mântuit, că se duce în slavă.

40. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu	1 Petru 5,7	Credincioșia și purtarea de grijă a lui Dumnezeu sunt mai presus de toate gândurile pe care noi ni le putem face despre ele. Să ne încredem deplin în El!
41. Dragoste altruistă	Filipeni 2,7-8	Dragostea dăruitoare care se jertfește pentru alții este demnă de admirație. Cea mai mare dragoste a arătat-o Isus, Domnul, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a mers la judecată pentru noi, cei vinovați.
42. Inimi cusute	Psalmul 139,14	Unii doctori pot face astăzi operații pe cord deschis – dar marele Doctor este Isus, la El este vindecare pentru boala mortală a păcatului tău.
43. Nu înduioșare, nu lacrimi, ci hotărârea voinței	Proverbe 23,26	La ce ajută o religie fără nădejde, fără pace? Adevăratul creștinism Îl cunoaște pe Isus, pe Domnul viu și prezent și se știe iubit de El.
44. Există taine pe care nu le află nimeni?	Luca 8,17	Realitatea vieții și a inimii tale va fi dezvăluită vizibil în fața tronului de judecată a lui Dumnezeu.
45. Este inima ta bună sau rea?	Ieremia 17,9-10	Inima omului nu este bună din fire, ci rea. Dar Dumnezeu, care este bogat în milă din cauza mării Sale dragoste, ne-a mântuit prin har.
46. Ca iarba	Psalmul 90,5-6	Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.
47. A trecut	Psalmul 90,10	Vina face amară retrospectiva asupra anilor pierduți și a fericirii distruse. Ce har, dacă mila lui Dumnezeu vindecă o inimă împovărată de vină!
48. Trebuie să mințim ca să răzbim în lume?	Ioan 18,37	Lumea în care trăim este o lume a minciunii; ea este stăpânită de satan, tatăl minciunii.
49. Pești morți	Faptele Apostolilor 26,18	Forța vieții zilnice, care ne înconjoară din toate părțile, îl transformă pe om într-un pește mort, purtat de curentul gândirii pământești.

50. Poveste sau adevăr?	1 Ioan 3,8	Există taine ale creației, despre care majoritatea oamenilor nici măcar nu visează. Și satan, puternicul vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor, este o realitate.
51. Loțtiitorul	Isaia 53,5	A devenit Mântuitorul înviat, care a murit pe cruce pentru tine, Domn peste inima ta, peste voința ta și peste înclinațiile tale?
52. Oameni care au câștigat lozul cel mare	Psalmul 49,17	Posezi tu ceva care are valoare și în veșnicie?
53. Comerțul cu sclavi	Isaia 49,25	Sclavia păcatului îl robește sub puterea lui satan pe păcătosul neîmpăcat. N-ai simțit niciodată lanțurile păcatului tău și durerea vinei tale?
54. Lucrările oamenilor și lucrarea lui Dumnezeu	Isaia 2,12 și 16-17	Ce are scufundarea „Titanic”-ului de spus oamenilor?

Nr. 1 AI PACE?

„Du-te în pace!” (Luca 7,50)

Acum cam doi ani, un comandant prusac de regiment, care era un martor clar și devotat al lui Isus, a fost lovit de un grav atac cerebral. Tocmai era pe cale să-l viziteze pe comandantul său de brigadă la biroul lui, într-o problemă de serviciu, când s-a prăbușit ca mort. Bărbatul aparent muribund, fără cunoștință și paralizat, a fost dus acasă. A fost chemată soția, care era plecată. Ea a venit și și-a văzut soțul iubit, care în urmă cu o oră fusese încă sănătos sub ochii ei. Dar acolo n-a fost nici o jeluire și nici un plâns tare, nu, a fost pace în ciuda întregii suferințe adânci. Ea a știut imediat: „Este Domnul, care este aproape de noi și ne vorbește. Noi ne odihnim în mâinile dragostei și ale atotputerniciei.” Acolo a fost o liniște mare. A venit medicul. Consultația lui a avut următorul rezultat: nu este nici o speranță pentru păstrarea vieții, dar chiar dacă s-ar menține viața, mintea totuși ar rămâne rătăcită pentru totdeauna, pentru că hematomul a făcut în creier o stricăciune prea mare. Nici această sentință, care firește că era motivată medical, n-a putut să zdruncine pacea femeii. Ea a pus totul în mâna Aceluia care este desăvârșit în putere și în credincioșie. Ea a avut numai o rugămintă: Doamne, am încredere în Tine; fă să te cinstesc prin încrederea credinței. Dumnezeu a trimis acelei creștine, în acel ceas, în mod minunat, printr-un credincios cuvântul: „Și Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți plini de nădejde” (Romani 15,13). Medicii au fost de multe ori uimiți în acele zile, cum această femeie a trecut fără să se plângă prin această încercare grea, cum tot timpul a fost în stare să-L laude pe marele ei Domn și Mântuitor; ea cunoștea cuvântul: „,,Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”, zice Domnul, „gânduri de pace și nu de nenorocire”” (Ieremia 29,11).

Mulți oameni cred că creștinismul arată numai modalitatea de a **muri fericit**. Cu toate că aceasta este adevărat, este totuși numai **o parte a adevărului**, deoarece credința vie dă înainte de toate și întâi, aptitudinea **de a trăi fericit în pacea lui Dumnezeu**.

Poate întrebi: Și unde se găsește această pace? Lasă-mă să-ți spun!

La Domnul Isus a venit odinioară o păcătoasă, a cărei ocară și rușine era de notorietate publică. Ce viitor sumbru era în fața acestei fapturi omenesti, a cărei viață împovărată de vină părea pierdută fără nădejde! O asemenea femeie este alungată de familie din cauza păcatului ei; este fără adăpost, lăsată să îmbătrânească și să moară devreme. Este disprețuită de către lumea exterioară și în conștiință ard rănile vinei. Acestei femei i-a spus Isus, Domnul, cele trei cuvinte de har: „**Iertate îți sunt păcatele - credința ta te-a mântuit - du-te în pace!**” Cum poate un om să se îndrepte în **pace** spre un viitor atât de dezolant? Există, de fapt, așa ceva în această viață pământească? Există o asemenea fericire a inimii, liniștită, netulburată pentru omul care stă în lupta vieții, care trebuie să treacă prin tot ce aduce noua zi privind datoria, osteneala, ispita și dezamăgirea? Există, într-adevăr, acest dar din cer, această fericire liniștită a inimii, ca un om să poată merge pe drumul vieții lui, fără grijă, cu mulțumire adâncă față de Dumnezeu, cu certitudinea că: sunt adăpostit în puterea și în dragostea Dumnezeului veșnic!? Există o siguranță atât de adâncă, de totală a harului lui Dumnezeu, încât nici o vină, nici o acuzație a conștiinței nu mai apasă inima, încât să fii preafericit în orice ceas cu convingerea: sunt iubit de Dumnezeu și harul lui Dumnezeu mă poartă ca pe aripi de vultur prin timp, spre slavă!?

Majoritatea oamenilor nu vor ezita să spună: **așa ceva nu există!** Dar eu îți spun **că această pace este adevăratul creștinism**. Aceasta a fost ceea ce găsisese acea păcătoasă când și-a vărsat lacrimile pe picioarele lui Isus, când Domnul i-a luat de pe conștiință vina, toată vina, povara cât munții a păcatelor ei, cu marele cuvânt de har: „**Păcatele îți sunt iertate!**” Atunci, acest om mai înainte împovărat de vină, a fost mântuit prin credință, preschimbat dintr-un păcătos pierdut, vinovat, într-un copil iubit, binecuvântat al lui Dumnezeu.

Aceasta voiau să spună îngerii lui Dumnezeu, când au rostit în noaptea de la Betleem, în cântarea cerească de laudă: „**Pace pe pământ!**” Este deosebit de important ca oamenii zilelor actuale să afle și să pună la inimă ce înseamnă creștinismul adevărat: este o viață nouă, sub har, pentru toți aceia care au pășit crezând, cu povara vinei lor sub crucea de pe Golgota. Ei au înțeles cu inima lor de ce Fiul lui Dumnezeu a strigat pe lemnul blestemat, murind: „**Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?**” Înțelege, o, făptură omenească, acest mesaj al Evangheliei! Fiul lui Dumnezeu S-a încărcat cu povara vinei tale, ca El să primească blestemul păcatelor tale ca chezaș al tău și ca tu să găsești o iertare desăvârșită și toată bogăția harului lui Dumnezeu. Și inima ta poate găsi această pace, ca tu să poți ști în orice timp, în orice loc și în toate împrejurările: **Dumnezeul atotputernic este Tatăl meu, iar eu sunt copilul Său iubit.**

În încheiere, permite să îți se povestească despre un bărbat, care - mai înainte a fost tăgăduitor al lui Dumnezeu - a găsit această pace a lui Dumnezeu, prin puterea harului. El însuși relatează:

„Sunt născut în provinciile baltice rusești, unde strămoșii mei au emigrat deja acum câteva sute de ani sub ordinul cavalerilor teutoni. Familia mea este strict luterană. Dar eu, ca mulți bărbați tineri din Rusia, fie că sunt luterani, fie că aparțin bisericii ortodoxe (adică greco-catolice), am fost ateu, un tăgăduitor al lui Dumnezeu. – Dar chiar dacă mi-am închis ochii și inima față de Dumnezeu, ochii și inima lui Dumnezeu au fost deschiși, plini de dragoste deasupra mea. – **M-am îmbolnăvit grav, de moarte, după cum părea.** Acolo este obiceiul printre luteranii evlavioși, să se pună în fața patului muribundului o Biblie sau un Nou Testament și o altă carte religioasă; în cazul meu, această din urmă carte a fost un volum de poezii creștine, și anume, „Palmbblätter” al lui Karl Gerok. – Orice alt material de citit este îndepărtat din calea bolnavului. Într-o seară, în timpul lungii mele boli, m-am trezit din somn, mă simțeam mai bine și am întins mâna după o carte, pentru a citi ceva pe lumină. Am găsit lângă mine numai Noul Testament și „Palmbblätter” a lui Gerok. Am împins la o parte, dezamăgit, Cuvântul lui Dumnezeu, cu vorba: „Carte mincinoasă!” Apoi totuși am întins mâna să iau ceva de citit, a doua carte, și am găsit o poezie „**de advent**”. În ea, fiecare strofă se termina cu vorbele Domnului: „**La ușă bat**”. O strofă suna așa:

La ușă bat! De-ai fi privit măcar odată
Chipul Meu devotat,
Cununa și-al cuielor semn însângerat,
Nu M-ai fi alungat!
Te-am dorit fierbinte, ne-ncetat,
Atât de-ndelung te-am căutat!
De la cruce vin pe drumu-nsângerat,
La ușă bat!

După ce am citit această poezie într-un ceas liniștit, a venit peste mine ceva cu **o putere** ca de sus. Și un glas în mine a spus: „Cum ar fi, dacă **totuși** ar exista un Dumnezeu? - - Ce va fi **atunci?**” – M-am speriat și oricât de categoric L-am negat pe Dumnezeu, acum m-a pătruns ochiul lui Dumnezeu. M-a cuprins o teamă mare, teamă sfântă. După o vreme am întins mâna după Cuvântul lui Dumnezeu și l-am deschis. Noul Testament s-a deschis la Matei 27; ochii mi-au căzut pe versetul 46. Am citit: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” adică „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Ce minunat! În aceeași clipă am fost convertit. Judecata lui Dumnezeu, am văzut limpede lucrul acesta cu litere de foc, se dezlănțuise pe cruce asupra lui Hristos, pentru a mă salva **pe mine**. El a murit acolo **pentru mine**, ca Mijlocitor și Răscumpărător. **Aveam pace!** – Era la ora

douăsprezece și jumătate noaptea. Și de atunci, până s-a luminat de ziuă, L-am lăudat și L-am slăvit pe Dumnezeu pentru salvarea și mântuirea Lui. Pacea Lui prețioasă mi-a rămas; și de atunci am putut deja mulți ani să-I slujesc în vestirea Evangheliei Sale.”

Acum lasă-mă să te întreb: **Ai pace?**

Nr. 2 CUM POȚI RĂMÂNE VIOI CA ÎN TINEREȚE?

„Ei vor aduce rod și la bătrânețe,
vor fi plini de sevă și verzi.” (Psalmul 92,14)

Un ziar parizian s-a adresat de curând unui număr de medici vârstnici, cu întrebarea: „Ce putem face dacă vrem să atingem o vârstă înaintată în prospețimea tinereții?”

Unele dintre aceste răspunsuri sunt comunicate aici textual:

1. De la un medic de 74 de ani: „Secretul tinereții mele? Este foarte simplu. În fiecare dimineață un pahar de apă proaspătă, cu o bucată de zahăr și o felie de pâine. La prânz, la ora unu, un mic dejun zdravăn, cald. Ouă, un cotlet de miel, cartofi, fructe, brânză, o ceașcă de cafea neagră. La șapte și jumătate seara, un prânz ușor. Zilnic o plimbare de cel puțin patru kilometri. Sunt vânător și mai mășăluiesc și astăzi când vânez, 16, 18, de multe ori chiar 20 de kilometri. Foarte important: nu fumez și nici n-am fumat vreodată. Fumătorul îmbătrânește repede. Aceasta este sigur. Nici un fel de băuturi spirtoase. Șapte ore de somn.”

2. Un profesor scrie: „Am aproape 80 de ani și pe lângă aceasta sunt vioi, sănătos și vesel. Cum am reușit lucrul acesta? Înainte de toate, ca lucrător intelectual, îmi protejez creierul de suprasolicitare. Beau moderat cafea, rareori ceai. Savurez foarte cumpătat băuturi spirtoase. Mă plimb zilnic cel puțin trei ore.”

3. Un alt profesor s-a exprimat în felul următor: „Un proverb spune: „Dacă ai depășit al șazecilea an de viață, atunci ai șansa să faci o sută de ani.” Acum am 92 de ani – deci nu departe de o sută. Mă simt foarte bine, numai că din când în când mă deranjează picioarele. Cum am reușit aceasta, de a deveni un moșneag tânăr? Am avut întotdeauna o constituție robustă, dar cu toate acestea n-am exagerat niciodată, ci am păstrat măsura. Să păstrezi măsura. Acesta este secretul.”

Toți acești medici învățați și experimentați se găsesc în situația de a trăi cu totul după dorințele lor, să mănânce și să bea tot ce le place. Ei și-au descris vigoarea trupească a modului de viață și alimentația și sigur că unele dintre sfaturile lor sunt bazate pe experiență, sunt folositoare. Dar că viața și sănătatea sunt daruri ale lui Dumnezeu, acest adevăr nu le-a încolțit acestor medici deștepți în lunga lor viață. Ei își laudă sfaturile în legătură cu mâncatul, băutul și cu a nu fuma, a nu bea cafea, dar pentru ei este valabil cuvântul: „N-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale” (Daniel 5,23).

Mareșalul Blücher, la 73 de ani și-a condus cavaleria la atac în bătălia de la Ligny; a căzut și a zăcut sub cal în timp ce grupurile de călăreți treceau peste el. Acest erou nu s-a îngrijit și nu s-a menajat, dar în ciuda tuturor eforturilor, a lipsurilor și a primejdiilor a fost până la sfârșitul lui, la 77 de ani, un bătrân vioi. Tot așa și împăratul Wilhelm I, a plecat la război la 73 de ani și în zilele marilor bătălii și biruințe și-a îndeplinit înalta lui datorie fără mâncare și băutură – n-a rămas el vioi până la cei 92 de ani ai săi? Se vede că există și alte căi pentru a rămâne la bătrânețe cu prospețimea tinereții, decât sfaturile acelor medici. Dacă aceștia ar avea dreptate, **ce s-ar face atunci cei săraci și cei care până la adânci bătrâneți trebuie să-și câștige pâinea cu muncă grea?** Câțiva prieteni au fost de curând la un miner credincios, de 95 de ani, care și-a câștigat pâinea cu mâinile lui, cu muncă dură, până la o vârstă înaintată. Atunci bătrânul

s-a rugat și a mulțumit și a spus: Tată, Îți mulțumesc că în timpul lungii mele vieți Tu mi-ai dat mereu cafea și pâine! Acest bărbat a fost mai înțelept decât acei medici parizieni.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune alte mijloace și căi pentru a rămâne vioi și tineri, decât înțelepciunea omenească. Este scris: „Cel drept înverzește ca palmierul și crește ca cedrul din Liban. Cei sădiți în casa Domnului vor înflori în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi, ca să arate că Domnul este drept, El, stâncă mea, în care nu este nedreptate” (Psalmul 92,12-15).

Să relatăm în acest loc despre un bărbat care a rămas total apt de muncă până la cei 92 de ani ai săi. A fost Georg Müller, din Bristol, bărbatul care fusese învrednicit prin credință să poarte de grijă și să educe mai bine de 10 000 de copii orfani, cu toate că nu avea nici o avere și n-a cerut bani nici unui om. El a plecat acasă în anul 1898. Acest bărbat n-a fost de felul lui puternic trupește. În anii mai tineri a trebuit de multe ori, câteodată luni în șir, să se retragă în liniște din cauza bolii; în anul 1837 chiar s-a temut că o persistentă durere de cap va atrage după sine o întunecare a minții. Dar cu toată munca și osteneala, trupul lui s-a întărit, așa că în lunga lui viață a scos-o la capăt cu un volum de muncă sub care câte un bărbat cu o tărie de fier ar fi fost doborât. Mulți i-au prorocit o moarte timpurie sau o bolire îndelungată. Dar acești profeți s-au înșelat. Acest creștin a fost adesea în lunga lui viață expus căldurii în țările sudice și frigului în zonele polare. În multele sale călătorii în țările îndepărtate a existat o permanentă alternare de climă și mod de viață. La 92 de ani, în ciuda efortului uriaș a putut să spună: „Sunt în stare să muncesc în fiecare zi, toată ziua și cu atâta ușurință ca oricând de 70 de ani încoace.” Acestei puteri nediminuate până la cele mai adânci bătrâneți, Georg Müller îi atribuie trei cauze: **1. Că el s-a deprins să aibă o conștiință nevătămată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor; 2. Dragostei pentru Cuvântul lui Dumnezeu și permanentei forțe de întinerire pe care acesta o exercita asupra întregii sale ființe; 3. Fericirii profunde pe care el a simțit-o în Dumnezeu și în Cuvântul Său, care l-a ferit de orice teamă și griji nefolositoare în munca lui.** Într-adevăr, această rețetă sună altfel decât sfaturile acelor medici parizieni. Aceste izvoare curg pentru toți, pentru săraci și pentru bogați, numai dacă ei știu că viața lor este adăpostită în harul lui Dumnezeu.

Curg aceste izvoare ale tinereții și ale puterii și pentru tine? Permite să-ți fie arătate, căci harul lui Dumnezeu vrea să te cheme la ele. Poate ți-ai urmat drumul până astăzi fără să-L cunoști pe Dumnezeu. În zilele de nevoi și de greutate ai fost îngrijorat, ai fost deprimat, ai vrut să te ajuți singur, dar n-ai găsit calea de ieșire pentru că nu-L cunoșteai pe Acela despre care este scris: „aruncând asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5,7). Dar ceea ce te desparte propriu-zis de Dumnezeu **nu este grija ta, ci păcatul tău!** Privește în sus la crucea de pe Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a purtat judecata pentru vina ta. Măinile lui sunt întinse spre tine. El vrea să-ți ia ceea ce te desparte de Dumnezeu. Dacă Îi aduci povara păcatelor tale, El te înalță ca pe un copil iubit până la inima de Tată a lui Dumnezeu. Atunci îți va fi deschisă poarta pentru a intra în părtășia cu Dumnezeu. Atunci vei putea să primești din izvoarele dumnezeiești putere și prosperitate în ostenele și în greutățile acestei vieți și să afli ceea ce cuprinde cuvântul: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” (Psalmul 87,7).

Și Biblia ne spune despre bărbați care în toate luptele și lipsurile călătoriei prin pustie au rămas absolut proaspeți. Despre Moise, omul lui Dumnezeu, care avea 80 de ani când a fost chemat să scoată pe Israel din Egipt, în încheiere este scris: „Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani când a murit; vederea nu-i slăbise, puterea nu-i scăzuse” (Deuteronom 34,7). Moise n-a dormit în fiecare noapte șapte ore într-un pat bun, n-a savurat regulat la prânz, la ora unu și seara la ora opt o mâncare caldă; și nici n-a făcut zilnic plimbări plăcute, repartizate după timp. Acolo au existat multe zile de călătorie prin pustia arzătoare și multe nopți de rugăciune

fierbinte, multe ore de încercări grave, dureroase – dar Moise a fost **un om al credinței**, care a mers pe drumul lui greu, sprijinit pe Dumnezeu atotputernic. El a avut privilegiul de nespuns, ca Dumnezeu să vorbească cu el „cum vorbește un om cu prietenul lui” (Exod 33,11). Iată ce izvor de vitalitate: **părtășia cu Dumnezeu**” – Un altul este Caleb, care i-a spus lui Iosua la cucerirea țării făgăduite: „Acum, iată că Domnul m-a ținut în viață, cum a spus. Sunt patruzeci și cinci de ani de când Domnul vorbea astfel lui Moise, când Israel umbla prin pustie; și acum, iată că sunt în vârstă de optzeci și cinci de ani. Și astăzi sunt tot așa de tare ca în ziua când Moise m-a trimis; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie pentru a intra și a ieși” (Iosua 14,10-11). Ce model minunat al unui bărbat, care a ținut tare de făgăduințele lui Dumnezeu timp de 45 de ani, prin toate luptele, crezând. Astfel a rămas biruitor și tare.

Ai tu o nădejde care te ține în picioare în lupte și în greutăți, în lipsuri sau în eșecuri? Ai tu o nădejde care nu vestejește și nu se sfărâmă? Asemenea nădejde are numai creștinul credincios. Nu lucrul acesta este hotărâtor: dacă vei avea douăzeci, patruzeci, șaiszeci sau optzeci de ani. Chiar dacă ai avea o sută de ani, viața ta s-a dus în zbor iute ca un vis. Dar aceasta este hotărâtor: ca tu să știi în orice clipă: **harul lui Dumnezeu mi-a dat viața veșnică!** Trupul meu poate să îmbătrânească sau să moară, mie îmi rămâne patria veșnică și moștenirea mea în casa Tatălui.

Nr. 3 MOARTEA CELOR CREDINCIOȘI

**„Căci pentru mine a trăi este Hristos
și a muri este un câștig” (Filipeni 1,21)**

Despre eruditul scoțian, J. Bruce, se relatează: În ultimele sale clipe a cerut Biblia; când i s-a înmânat, a observat că vederea deja îi dispăruse. Atunci a spus către unul dintre cei care erau în jur: „Deschide-mi capitolul opt al Epistolei către Romani și pune-mi degetele pe cuvintele: „Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8,38-39). „Este degetul meu acum așezat pe ele?” a întrebat. Când i s-a confirmat lucrul acesta, a spus cu siguranță fericită: „Acum, copiii mei, Dumnezeu să fie cu voi! În dimineața aceasta am luat micul dejun cu voi, iar la noapte voi lua cina cu Domnul meu, Isus Hristos.” Cu acestea a căzut înapoi și și-a dat duhul.

Este un mare privilegiu dacă putem fi martori la plecarea acasă a adevăraților copii ai lui Dumnezeu; atunci văd și oamenii necredincioși că prezența Domnului, harul și puterea Lui sunt realități – nu închipuirii religioase; realitate este și casa din cer a Tatălui, unde este patria copiilor lui Dumnezeu. De aceea moartea copiilor lui Dumnezeu se numește pe drept „plecarea lor acasă”.

O creștină povestea despre ultimele ore și despre plecarea acasă a surorii ei, care a murit după o lungă și grea suferință, după cum urmează: „Când am intrat în încăperea unde zăcea scumpa noastră, a trebuit să ne oprim uimiți. Pe fața dragă nu mai era acea trăsătură a suferinței, care a fost pentru noi o privești dureroasă obișnuită. Chipul ei era ca cel al unui înger și cuprinși ca de un fior al veșniciei, priveam fața încântătoare. Ea, care mai înainte fusese prea slabă chiar și numai să se miște fără ajutor, s-a ridicat în șezut, în pat. Ochii ei mari străluceau cu o lucire indescritibilă. Pe buzele ei era un zâmbet minunat, drăgălaș, fața ei radia. Brațele ei s-au ridicat tot mai sus și mai sus, ca și când nu s-ar fi putut sătura de uimire. Cu un glas aproape supranatural a strigat: „O, ce plăcut! O, ce minunat!” Părea că venise clipa plecării ei acasă; i-

am șoptit: „Este cerul!” Fără să-și abată ochii de la punctul pe care erau fixați, ea a răspuns: „Da, este cerul! Este **Isus**, care a venit să mă ia. O, este măreț, nespus de măreț!”

După aceasta părea că satan a atacat-o pentru un moment scurt, dar norul întunecos a dispărut curând și cu fața strălucind și cu brațele ridicate a strigat: „**Isuse, Tu ești neprihănirea mea! Tu ești neprihănirea mea!**” Atunci am spus câteva citate biblice, ca: „Te-am iubit cu o iubire eternă” – „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” și Psalmul 23; dar ea nu avea nevoie de sprijinul nostru. Biruința era totală; ea triumfa prin sângele Mielului. Ea a început să ne consoleze și ne-a strigat să ne bucurăm: „Căci acum a venit clipa după care am tânjit **de mult**. Isus este aici ca să mă ia la El; bucurați-vă împreună cu mine!”

Slava cerească se deschidea în fața privirilor ei, dar pe lângă aceasta ea era lucidă și cu gândurile adunate. Când a intrat bătrâna noastră slujitoare, care încă nu se odihnea în Domnul, a întins mâna spre ea și a spus: „Îți mulțumesc pentru tot, pentru tot ce ai făcut pentru mine; ai fost întotdeauna atât de bună și de prietenoasă față de mine. Dar grăbește-te la Isus! – Sunt fericită de nedescris; și suferințele au trecut toate. O, este așa de minunat!” Apoi și-a luat rămas-bun de la noi toți – deodată buzele au refuzat să mai vorbească și a fost acasă, străină de trup, **acasă la Domnul.**”

Aici este ceva de învățat despre semnificația cuvântului: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului. Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să stăpânească și peste cei morți și peste cei vii” (Romani 14,9). Despre această creștină mărturiseau cei din jurul ei, că trăise într-adevăr pentru Isus, că dusesse o viață de relație evlavioasă cu Domnul ei. Pe lângă aceasta, în zilele sănătoase n-a omis nici o clipă obligațiile casnice. Nu, pe acestea le-a privit ca pe o lucrare poruncită de Dumnezeu și le-a îndeplinit cu tot devotamentul și cu toată conștiințiozitatea. – Acum merită osteneala să întrebăm: Această creștină, deoarece și-a dedicat Domnului cei mai frumoși ani ai tinereții, a dus ea o viață tristă, searbădă? O, de-ai fi cunoscut-o, ce fâptură omenească fericită a fost! Iar pe patul morții a exclamat: „**Spuneți tuturor că numai viața trăită în Domnul este și aduce adevărata, vizibila, palpabila fericire.**” Iar altă dată: „Boala poate să pună capăt oricărei plăceri și bucurii, **dar nu și bucuriei pe care am găsit-o în Hristos!**”

Acest triumf total al credinței în biruința asupra morții îl vedem, totuși, numai la **creștinii devotați**, numai la aceia a căror viață a fost într-adevăr o viață pentru Domnul. Unde n-a fost așa, acolo mai sunt multe lucruri de pus în ordine în pragul veșniciei și de adus în lumina lui Dumnezeu. Aceasta este ceva serios și pentru cei credincioși.

Dar ce este în realitatea moartea **pentru omul neîntors la Dumnezeu**? Moartea îmi va lua tot ce posed pe pământ: bogăție, onoare, ranguri, distracții; ea va tăia coarda care mă leagă de familia mea și de cei mai sinceri prieteni de pe pământ; ea va sfâșia planurile și dorințele pe care le-am nutrit pentru viitorul pământesc. Omul trebuie să părăsească totul de îndată ce moartea își pune mâna rece pe el. Chiar dacă ar avea de zece ori mai multe bunuri și comori decât cel mai bogat om de pe pământ, chiar dacă ar fi domnitor peste vaste imperii, tot n-ar mai putea să strângă în mână nici o clipă, nimic din tot ce are pe pământ și nu poate lua cu sine nici lucrul cel mai mărunț dintre ele. El poate să plângă și să se tânguiască, poate să implore și să suspine, poate să-i cheme la patul lui pe medicii cei mai pricepuți sau pe cei mai înțelepți prieteni – totul este zadarnic, el trebuie să se ducă.

Aici nu este deloc vorba dacă ne temem de moarte. Presupun și am încredere că la mine nu este cazul. Dar chiar și în cazul celui mai viteaz erou, deasupra morții lui este scrisă întrebarea serioasă: **Unde te duci?** Nu folosește la nimic să respingi întrebarea sau s-o înăbuși cu goana după muncă, cu larma vieții sau cu distracțiile lumii. De la această întrebare nu te poți eschiva: **Unde vei merge când vei muri?** Tuturor oamenilor care n-au primit viața nouă, viața veșnică prin

pocăință și credință, le răspunde Cuvântul lui Dumnezeu: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata!” (Evrei 9,27.) Această judecată va fi o sentință dumnezeiască dreaptă asupra a tot ce a fost păcat în viața ta și rău în inima ta. În fața ochiului sfânt al lui Dumnezeu, care a luminat ca un foc mistuitor adâncurile tainice ale vieții tale, ești vizibil. Dacă pleci neîmpăcat în veșnicie, se va împlini și pentru tine acest cuvânt: **„Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor”** (Apocalipsa 20,12). Înțelege toată gravitatea acestui adevăr!

Marea majoritate a oamenilor poartă în ei conștientizarea unei neliniști; ei știu că: eu nu sunt cu adevărat protejat. Această conștientizare revine mereu în orele liniștite. Acolo este un „ceva” inexprimabil, inexplicabil, care le lipsește oamenilor, despre care nu pot spune, propriu-zis, ce este. Dar această conștientizare întunecată îi împiedică să se simtă pe deplin fericiți, cu toate că sunt sănătoși și au bunăstare. Știi tu ce este lucrul acesta? **Este conștientizarea întunecată a vinei tale!** Nu ești împăcat cu Dumnezeu, păcatul stă între tine și Dumnezeul sfânt, păcatul tău neiertat face din tine un vinovat. O, află vestea că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri pe pământ, a suferit și a murit pe cruce, ca tu să fii salvat privind la El cu credință. Prin jertfa Lui prețioasă vei găsi pace cu Dumnezeu și siguranța iertării întregii vini. Cheamă, crezând, Numele lui Isus, abandonează-te în mâinile Lui, predă-I voința ta și viitorul tău și atunci vei vedea că harul va fi partea ta. Atunci vei primi viață nouă, viața veșnică. Atunci, printr-o poartă larg deschisă vei privi în slava cerească a casei Tatălui și vei putea mărturisi: **„Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig.”**

Nr. 4 CONȘTIINȚE ÎMPIETRITE

**„Îi plăcea blestemul: să cadă asupra lui!
Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el!”**
(Psalmul 109,17)

De la un bărbat adevărat se așteaptă ca el să nu se teamă de moarte, ca nici o primejdie și nici o spaimă să nu-l zdruncine sau să nu-l oprească pe calea loialității și a datoriei. Dar cu toate acestea, un bărbat adevărat știe ce înseamnă moartea. Pe drept s-a spus: a muri nu este joacă de copii. Nu, moartea, trecerea din timp în veșnicie este o problemă serioasă, ea conține răspunsul irevocabil la întrebarea: Unde vei petrece veșnicia? Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că dincoace de moarte, pentru orice om care crede sunt de găsit: harul, pacea, filiația lui Dumnezeu și viața veșnică. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Cine are viața, nu trebuie să se teamă de moarte; cine se odihnește în harul lui Dumnezeu, cine este proprietatea mântuită a lui Isus, acela, când moare, are în fața lui ușa deschisă a casei Tatălui. Totuși, nici chiar un copil iertat al lui Dumnezeu nu va vorbi vreodată ușuratic despre moarte. Uneori vedem că oamenii înstrăinați de Dumnezeu fac cu sarcasm ultimul pas, care îi duce în veșnicie. Ei doresc ostentativ, cu impertinența sfidătoare cu care merg la moarte, să demonstreze în fața ochilor lumii că nu există nici un mijloc să li se frângă aroganța și să li se plece grumazul puternic în fața maiestății lui Dumnezeu.

Unii infractori pătați cu sânge au urcat astfel pe eșafod. **Și-au închipuit că sunt eroi – dar ce au fost?** Oameni pierduți pentru totdeauna, sărmani, de trei ori vrednici de plâns, înșelați de satan, căzuți sub judecata lui Dumnezeu. Indiferența disprețuitoare a unui asemenea om nu poate să-i trezească decât dezgust oricărui om rezonabil.

La Viena, în 22 mai 1901 a fost spânzurat criminalul W., care omorâse în mod groaznic trei oameni. Avea 23 de ani și conform expertizei medicale era sănătos trupește și mintal. El a respins disprețuitor orice îndemn de a se gândi la veșnicie. Preotul care a intrat la el l-a întrebat: „Știți ce vă așteaptă?” Răspunsul: „Da, mâine voi fi spânzurat!” – „Și apoi?” – „Apoi ajung adânc sub pământ.” – „Și ce este cu sufletul dumneavoastră?” – „A, nu, aceasta nu mă interesează!” – Orele serii le-a petrecut la bere, fumând, a dormit până la o oră înaintea execuției, a băut cafea și a fumat tihnit o țigară până când a fost luat și dus. Pentru aceasta s-a îmbrăcat elegant, și-a pieptănat părul castaniu cu cărare într-o parte; a pășit cu cochetărie teatrală sub spânzurătoare, a contemplat-o, a ridicat din umeri, a pufnit în râs cu o jumătate de voce – în clipa următoare execuția a fost efectuată.

Această nerușinare dezgustătoare nu se găsește în nici un caz numai la infractorii brutali, nu, o întâlnim și la oamenii care conform stării, averii și educației par să stea pe o treaptă mai înaltă. Dar de câte ori nu sunt aceste situații doar un lac sclipitor, care ascunde nivelul moral scăzut!

În vestita stațiune balneară, Gacina (în Rusia), s-au petrecut de curând următoarele: M. K. W., un bărbat bogat și distins, și-a invitat prietenii și cunoscuții la o mare cină, cu mențiunea că în această seară se va petrece pentru el un eveniment foarte important. Gazda și-a întâmpinat musafirii în vila lui iluminată festiv, cu muzică de orchestră, pentru o chermesă. Era pusă o masă mare, pentru 150 de oameni. Când la șampanie toată lumea era în plină vervă, au apărut pe verandă 50 de dansatoare, care, îmbrăcate în straie de voal negru, și-au executat dansurile. Pe când veselie era în punctul ei culminant și corpul de balet tocmai executa un dans vesel, a apărut deodată domnul W., în haine negre, în mijlocul balerinelor și le-a rugat să se oprească o clipă din dans. Apoi a ținut o scurtă cuvântare pentru oaspeții lui, în care a explicat că viața omului este fără valoare, **dacă nu înțelegem s-o savurăm până la ultima suflare**. Dorința lui era să moară în mijlocul bucuriei sărbătorești. El s-a oprit cu fața senină în mijlocul verandei, a făcut orchestrei un semn și le-a rugat pe dansatoare să execute un dans vioi. Oaspeții l-au ovaționat și l-au sărbătorit pe amfitrion. Dansul a trebuit reluat la cerere. Când bucuria și veselie erau în punctul culminant, **a detunat deodată o împușcătură** și W. a căzut neînsuflețit la pământ – se împușcase.

Oaspeții au părăsit speriați și zdruncinați casa sinucigașului nelegiuit. – La romanii păgâni existau cete mari de gladiatori, adică de spadasi exersați în lupte, care luptau la circ pe viață și pe moarte cu spade ascuțite, pentru distracția publicului. Acolo exista o vanitate deosebită a gladiatorilor: **să moară frumos**. Acești sărmani oameni voiau, printr-o atitudine mândră, să aibă cel puțin ovațiile mulțimii dornice să vadă, pentru că și-au sacrificat viața cu demnitate. Lucrul acesta era explicabil la acei păgâni, căci își arătau vitejia. Dar ce a arătat acest rus? Vanitatea lui puerilă și conștiința lui împietrită l-au mânat nelegiuit în prăpastia pierzării veșnice.

O împietrire aproape fără precedent a conștiinței a arătat-o acum câteva săptămâni și americanul B., fiul de 26 de ani al unei familii a cărei avere însuma multe milioane. Au sperat să-l îmblânzească pe acest om desfrânat și obraznic, prin aceea că l-au îndemnat să se căsătorească. Însă era inevitabil ca tânăra femeie să-i impute acuzator bărbatului ei impertinentele lui viață păcătoasă, iar aceasta a făcut ca tânăra căsnicie să se îndrepte vizibil spre divorț. Cu câteva săptămâni înainte de nașterea primului copil, femeia a părăsit căminul bărbatului ei, pentru a se întoarce la prinții ei. Dar cinci săptămâni după nașterea copilului, tânărul soț a apărut iar la soția lui. El a invitat-o într-o seară la o plimbare cu automobilul. În această plimbare a împușcat-o pe întuneric, într-un loc izolat și i-a adus cadavrul înapoi cu automobilul, cu afirmația că un ucigaș necunoscut a împușcat-o pe drum. Dar adevărul a ieșit repede la lumina zilei. Atitudinea din închisoare a acestui ucigaș arată sângele rece imperturbabil. El a refuzat poliției orice răspuns. Zilnic primește multă corespondență, pe care o rezolvă în toată tihna; pe lângă aceasta fumează țigări și cântă la chitară. Față de moartea îngrozitoare a soției lui arăta cea mai mare indiferență și chiar acuzația ridicată acum pentru crimă părea că nu face asupra lui nici cea mai mică impresie.

Din aceste exemple putem să învățăm ce vrea să spună Cuvântul lui Dumnezeu când vorbește despre oameni care, în ceea ce privește propria lor conștiință, sunt ca însemnați cu fierul roșu (1 Timotei 4,2). Asemenea oameni nu mai sunt accesibili nici pentru glasul harului și dragostea lui Dumnezeu, nici pentru amenințarea dreptății divine. Recunoaștem aici că există o măsură de împotrivire omenească față de adevărul și de dragostea lui Dumnezeu, care atrage după sine judecata împietririi conștiinței. Cuvântul lui Dumnezeu caracterizează aceasta prin cuvintele: „Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor fără pricepere”. Cât de zguduitoare sunt asemenea imagini din prezent, dacă ne gândim că și pentru acești oameni împietriți aflați sub puterea lui satan a murit Fiul lui Dumnezeu pe cruce. Și aceștia au fost căutați și chemați, ca să fie salvați pentru mântuirea veșnică. Nu mărimea vinei lor i-a adus pe calea pierzării veșnice. Puterea harului sângelui lui Isus ar fi fost de ajuns pentru a arunca în marea îndurării și asemenea munți de păcat – dar, **pentru că s-au opus dragostei lui Dumnezeu cu îndărătnicia lor**, cu duritatea neclintită a mândriei lor criminale, de aceea harul nu i-a putut birui. Astfel se va împlini pentru ei cuvântul: „Îi plăcea blestemul: să cadă asupra lui! Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el!”

O, prietene, nu te împotrivi imboldului harului! Pleacă-ți inima, voința în fața dragostei căutătoare a lui Dumnezeu! Gândește-te că și inima ta ar putea fi împietrită dacă te împotrivești Aceluia care te iubește de nespus. Înțelege astăzi că Isus a murit pe cruce **pentru că a vrut să te salveze din toată vina**, ca tu să poți deveni un copil binecuvântat, împăcat al lui Dumnezeu.

Vrei să devii?

Nr. 5 GHICIREA ÎN POPORUL GERMAN

„Căci poporul meu a făcut două rele:
M-a părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii,
ca să-și sape puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.” (Ieremia 2,13)

În unul dintre cele mai mari cotidiane politice berlineze a fost publicat un anunț extraordinar, cu imaginea unui vestit ghicitor, care a avut următorul început:

Poate acest bărbat să vă prezică soarta? Bogați și săraci, oameni simpli și de vază, toți caută sfatul lui în problemele de afaceri și de căsătorie, în legătură cu prietenii și dușmanii, în schimbări, speculații, chestiuni de amor, călătorii și toate evenimentele din viață. Mulți spun că el le-a destăinuit viața cu o exactitate demnă de admirație.

În același timp a fost expediată prin poștă, într-o amploare extraordinară următoarea scrisoare a acestui ghicitor: Deoarece nu mi-ați trimis până în prezent comanda dumneavoastră, cred că trebuie să admit că nu știți să prețuiți în întregime avantajele unui horoscop complet. În horoscopul detaliat dezbat toate problemele importante, cum sunt: călătorii, speculații, modificări, parteneriat, căsătorie, prieteni, dușmani și deoarece v-am garantat că dacă nu veți fi deplin satisfăcuți în cazul horoscopului primit, vi se vor returna prompt banii, nu înțeleg de ce tergiversați cu trimiterea comenzii dumneavoastră. Pentru a evita în continuare amânările, la primirea sumei de cinci mărci vă voi da horoscopul detaliat, însă voi ști să apreciez dacă veți ține ascunsă această ofertă ieftină a mea. În speranța că de acum înainte îmi va parveni comanda dumneavoastră, rămân cu tot respectul, H.H.

S-ar putea spune: o asemenea laudăroșenie este o nerușinare ridicolă. Dar – **omul face afaceri strălucite!** Să nu se înșele nimeni în privința vorbăriei arogante a omenirii de astăzi, în privința informației și a progresului cultural. Realitatea este că mersul la ghicitori și la ghicitoare

este așa de tare pus pe roate în poporul nostru ca niciodată până acum. Iată un exemplu din ziar, despre nenorocirea care se pricinuieste acolo:

Unui muncitor care locuia într-o mică localitate turingiană i se îmbolnăvise un copil mic. El a slăbit de la o zi la alta. Toată grija atentă și medicamentele prescrise au fost zadarnice. Atunci tatăl s-a adresat unei „moașe” dintr-un sat învecinat și a primit de la ea răspunsul: „copilul lui este vrăjit”; să „tămâieze” cu ierburile prescrise, apoi să fie atent la persoana feminină care trece pe lângă casă seara pe la ora 12; aceasta ar fi „vrăjitoarea”. Într-o seară, așa cum a fost prescris de către „moașă”, așa s-a făcut. Stând în dosul ochiului de geam, tatăl spiona punând la cale o răzbunare împotriva „vrăjitoarei” care urma să vină. Atunci a apărut o fată tânără, care seara târziu o mai ajuta la călcat pe mătușa ei ce locuia în casa învecinată și acum a pornit la drum spre casă fără să bănuiască nimic. Considerând că fata este vrăjitoarea, tatăl pânditor s-a năpustit afară din casă și i-a tras în cap câteva lovituri brutale cu o lopată pentru zăpadă. Apoi a urmărit cu lovituri interminabile fata care fugea și striga după ajutor, până aceasta s-a salvat într-o cârciumă încă deschisă, unde a primit ajutor. Ce spui despre aceasta?

În multe locuri anticamerele așa-ziselor „femei deștepte” și ale ghicitorilor sunt la fel de ticsite cu oameni care așteaptă, ca și anticamerele doctorilor renumiți. Dacă n-ar fi de plâns, ar provoca râsul batjocoritor faptul că aceiași oameni, care se cred prea deștepți pentru a se ruga în nevoia lor Dumnezeuului atotputernic și salvator, ajung să cadă în șarlatania ordinară a unor asemenea ghicitori. Ei își duc banii câștigați cu amar acestor oameni și își cumpără cu ei anxietate crescută, dezamăgiri amare și ajung victime ale atacurilor nebunești.

Ce liniștit și plin de pace privește spre viitor un creștin care Îl cunoaște pe Dumnezeu ca Tată și pe Isus ca Salvator, Păstor și Prieten! El spune împreună cu David: „Eu mă culc și dorm în pace, căci numai Tu, Doamne, faci să fiu în siguranță în locuința mea” (Psalmul 4,8). Da, este scris pentru cei credincioși: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,6-7). Cine-L cunoaște pe Dumnezeul veșnic ca pe Tatăl său iubitor este protejat. Îl cunoști pe Dumnezeu în felul acesta? Este luată din viața și de pe conștiința ta ceea ce te despărțea de har: **vina ta?** O, înțelege că Fiul lui Dumnezeu a venit din cer și a murit pe crucea de pe Golgota pentru a descoperi dragostea de Tată a lui Dumnezeu și a croi drum spre inima lui Dumnezeu acestei lumi de păcătoși vinovați.

Dar dacă oamenii resping harul salvator și îi cred pe acei înșelători care proclamă: „Nu există nici un Dumnezeu viu; unde veți căuta mângâiere și ajutor?”, ei cad victime ghicitorilor. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci poporul meu a făcut două rele: M-a părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, ca să-și sape puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.”

Dar cine va susține că orice ghicire ar fi numai înșelăciune, va greși foarte tare. De curând a venit la un martor al lui Isus o femeie, căreia îi fuseseră prezise exact de către o ghicitoare: moartea subită a singurului ei fiu, infidelitatea soțului ei și încasarea unei expedieri de bani, de 500 de mărci.

Nenumăratele rapoarte despre persoanele înșelate, dintre care mulți sfârșesc în nebunie și unii în suicid, arată că marea majoritate a celor care merg la ghicitori sunt înșelați și mulți dintre ei ajung în nenorocire de nespus prin preziceri. Iată aici un exemplu:

Doamna L. s-a făcut vinovată de un pas greșit, despre care soțul a aflat. În consecință a înaintat acțiunea de divorț. O prietenă a sfătuit-o pe doamna L. să meargă la o ghicitoare. Aceasta sigur va pregăti terenul ca bărbatul ei să retragă acțiunea de divorț. Așadar, după șovăiala de la început, doamna L. s-a dus la femeia „înțeleaptă”. Aceasta i-a dezvăluit tinerei femei, că soțul ei este încurcat în mrejele unei alte femei. Dar există un mijloc de a-i recăștiga dragostea. Doamna L. să împreuneze o jartieră de-a ei, purtată, cu una de-a bărbatului ei și noaptea, pe cât posibil vinerea, să le îngroape exact la miezul nopții, într-un loc retras. Într-adevăr, femeia prostită s-a pornit noaptea spre un teren izolat și a îngropat jartierele. Un

funcționar de la căile ferate, care tocmai trecea pe acolo, a luat-o drept o hoată și s-a furișat spre ea. Când a stat dintr-odată lângă doamna L., aceasta a scos un strigăt strident și a zbughit-o de acolo. În spaima ei s-a izbit de o stivă de traverse de cale ferată și s-a prăbușit fără cunoștință. Nefericita și-a recăpătat cunoștința abia după un timp îndelungat și acum s-a stabilit că înnebunise. Ea a fost dusă de fratele ei la ospiciul din H.

Ghicitorii se ocupă cu prezicerea întâmplărilor pământești, a bolilor, a moștenirilor, a nașterilor și a deceselor, a relațiilor amoroase și a căsătoriilor, dar niciodată cu păcatul, niciodată cu veșnicia și cu judecata viitoare. Aceasta nici nu este de mirare, căci toată această ghicire, atât cea înșelătoare, cât și cea adevărată face parte din domeniul puterii lui satan. – Un lucru este absolut sigur: cine merge la ghicitori intră pe un drum pe care ajunge sub forțe satanice și aceasta îl face incapabil să apuce Cuvântul lui Dumnezeu în inimă, crezând. (Deuteronom 18,10-14.) Ceea ce a ascuns Dumnezeu, omul să nu vrea să dezvăluie, dar ceea ce a destăinuit Dumnezeu, omul să accepte smerit.

Ce a destăinuit Dumnezeu? Pe Isus, Mântuitorul salvator, Domnul prezent, iertarea desăvârșită petrecută pe crucea de pe Golgota, neprihănirea absolută pentru toți păcătoșii care cred. Căci este scris: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi, deci, suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,19-21). Dar Dumnezeu ne-a descoperit și dreapta judecată și veșnica pierzare a tuturor acelor care se împotrivesc dragostei salvatoare a lui Isus. Căci Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește astfel: ”dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36). Toate acestea le știm sigur despre viitor, despre veșnicie – **căci Dumnezeu Însuși ni le-a descoperit în Cuvântul Său**. Smerește-te, prietene, înaintea Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, apucă harul! Atunci vei fi liber de orice grijă pentru viitorul tău pământesc, atunci inima ta va ajunge să aibă pace în dragostea Dumnezeului atotputernic, veșnic.

Nr. 6 NĂSCUT ORB – DEVENIT VĂZĂTOR

„Eu una știu: că eram orb și acum văd.” (Ioan 9,25)

Un om născut orb, violonistul A. M. din St., la vârsta de 25 de ani și-a obținut lumina ochilor în urma operației. El povestește:

De la naștere am suferit de „cataractă” și nu puteam să văd decât contururile umbrei tuturor obiectelor. De aceea am fost operat, copil fiind, la ochiul stâng, dar fără succes; acesta a trebuit să fie scos mai târziu. Când în toamna anului trecut m-am temut că-mi voi pierde și ultimul rest al capacității vizuale, am căutat din nou ajutor medical. M-a năpădit o teamă nerăbdătoare când mi s-a prezentat perspectiva că aș putea să văd în urma unei operații. Anul trecut în noiembrie am fost operat în clinica de oftalmologie din St... După trezirea din anestezie, la întrebarea mea îngrijorată despre reușita operației, mi s-a răspuns în sens favorabil. Deja la prima schimbare de pansament am observat că totul era mult mai luminos. Vindecarea a decurs fără perturbare și am putut părăsi clinica deja după câteva săptămâni. De Crăciun am primit niște ochelari și acum mi s-a deschis o lume cu totul nouă. Primele impresii pe care le-am simțit la purtarea ochelarilor au fost de un fel amestecat: am simțit un sentiment de mare fericire în legătură cu ce va putea fi de acum înainte, căci am crezut în mărimea schimbării situației mele abia după ce am privit prima dată prin ochelari. Pe de altă parte mă cam întrista conștientizarea că eram aproape de sfârșitul lumii pe care mi-o construise și în care mă simțisem bine. Eram convins că vederea, pentru care îmi era creată numai prima premisă, capacitatea fizică, este o avuție pe care trebuia să mi-o

obțin cu eforturi, încetul cu încetul, prin studiu atent – prin a învăța să vad. „Să nu mai pipăi niciodată! Să te uiți!” este o apelare pe care probabil o voi mai auzi câteodată de la rudele și de la prietenii mei. Era ciudată impresia pe care am avut-o când am urmărit pentru prima dată prin fereastră viața și animația de pe stradă. Mi se părea că privesc pe o scenă, ca și când n-ar fi fost deloc viață ceea ce se petrecea sub privirile mele, nu o realitate, ci o poveste. Harababura pe care o formau oamenii, animalele, trăsurile și așa mai departe, avea ceva confuz, aproape neliniștitor pentru mine. În viața mea de până acum n-am putut să ies niciodată fără să fiu condus. Curând am întreprins și lucrul acesta. Întâi am făcut drumuri mai scurte în împrejurimile casei mele, apoi am făcut o vizită la medicul meu. Când merg astăzi singur prin oraș, singur pe munți sau în pădure, trebuie uneori să stau liniștit și să mă întreb: Ești într-adevăr tu acesta? Și cu toată seriozitatea spun atunci: Nu! În realitate ai devenit un altul.

Ce transformare minunată a trăit acest artist, orb mai înainte! El poate spune: **Totul este schimbat în viața mea.**

Progresele științei medicale au făcut ca unor orbi, ca în acest caz, să li se poată dăruia lumina ochilor prin operație. Oricum, acestea sunt excepții rare în comparație cu numărul mare de orbi din patria noastră. În Germania se calculează 8-9 orbi la 10 000 de locuitori; prin urmare, numărul orbilor din Germania poate fi estimat cam la 54 000-60 000. Se întâmplă destul de des cazul ca oameni care au avut ochi sănătoși timp de 20-30 de ani, să orbească brusc sau treptat ca urmare a răcirii ochilor. Să amintim că din războiul de eliberare (1813-1815) 500 de soldați prusaci s-au întors acasă orbiți. În unele țări numărul orbilor este considerabil mai mare decât la noi, de exemplu, pe insula Islanda este dublu, în Finlanda este aproape de trei ori mai mare în raport cu populația. Dar dacă ajungem în Orient, găsim cete de orbi care stau cerșind pe marginea drumului, pentru a căror îngrijire, întreținere, educație nu se poartă de grijă. Abia acolo învățăm să cunoaștem toată nenorocirea unei vieți de orb. Un asemenea om demn de milă este pretutindeni o povară, are nevoie să fie condus, să fie îngrijit, nu poate câștiga nimic, nu poate să ajute în munca din casă și de pe ogor. Ce nădejde are un asemenea orb sărman? Câte primejdii nu-l înconjoară! În plus, nu poate lua parte la viața adevărată.

Ochiul este o minunată operă de artă a lui Dumnezeu. De aceea este scris: „Cel care a întocmit ochiul oare să nu vadă?” (Psalmul 94,9.) Ce binefacere de nespus dacă avem ochi sănătoși! **I-ai mulțumit Domnului cu adevărat pentru această binefacere de neprețuit? Îl cunoști pe marele Creator și Stăpân? Îl cunoști cu adevărat, personal? Când odinioară Domnul Isus a găsit în fața porților Ierihonului un cerșetor orb care striga după ajutor, l-a întrebat: „Ce vrei să-ți fac?” Orbul avea o dorință pe care nici un om n-a putut să i-o îndeplinească: „Rabuni, să-mi capăt vederea!” Fiul lui Dumnezeu, plin de har și îndurare, i-a spus: „Du-te! Credința ta te-a vindecat.” „Îndată orbul și-a căpătat vederea și a mers pe drum după El” (Citește Marcu 10,46-52). Ce transformare s-a petrecut aici! Cel care a fost orb mai înainte îi vedea în lumina strălucitoare a soarelui pe oamenii pe care nu-i văzuse niciodată și primul pe care l-a văzut a fost Isus, Fiul lui Dumnezeu, minunatul său Binefăcător și Îndurător. El a putut să-L privească și că-L urmeze pe Acela care venise din ceruri ca să-i mântuiască pe păcătoși.**

Acum ascultă, prietene: tu nu ești orb de ochii tăi trupești, dar dacă încă nu ești vindecat prin harul lui Dumnezeu de orbirea înăscută a inimii tale, **ești totuși orb**. Încă n-ai văzut realitatea care te înconjoară. Ca s-o vezi, trebuie să pășești în lumina veșniciei. Sigur ai simțit de multe ori, căci conștiința ți-a spus-o, că viața ta este plină de vină – dar ți-ai dat tu deja seama limpede că ești un păcătos împovărat de vină, căzut sub judecata lui Dumnezeu, că vinovățiile tale sunt mai multe decât perii capului tău și că drumul vieții pe care umbli sfârșește în pierzarea veșnică? Poate că te gândești că nu ești mai rău decât alții, că în fond ești foarte bun. **Tocmai pentru că ești orb!** Probabil că ai auzit despre Isus, despre Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu, dar n-ai

observat că El este prezent lângă tine, că te iubește și te caută, că sângele Lui a curs pentru vina ta pe lemnul crucii. Tu ai auzit că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, dar n-ai înțeles că fiecare făgăduință și fiecare amenințare a Dumnezeului veșnic este un adevăr. **Tocmai pentru că ești orb.**

Îți spun aceasta ca un prieten, care a fost el însuși orb odinioară, exact ca tine – dar acum văd. Lasă-te convins de această realitate: Isus este prezent. El poate și vrea să te facă și pe tine să vezi, ca să-L recunoști și să umbli în lumina veșnicei, într-o viață nouă. Atunci vei înțelege marele adevăr: sunt iubit de Dumnezeu, sunt căutat de Dumnezeu. Cheamă, crezând, Numele Domnului Isus și atunci vei deveni văzător, pentru a-L recunoaște pe unicul tău mare Mântuitor, pe El, care a venit din ceruri și a murit pe cruce pentru tine. Astfel vei fi salvat de vină și de blestem, vei găsi pace, vei deveni un copil fericit al lui Dumnezeu. Atunci vei putea spune ceea ce a mărturisit un om orb încă din pântecul mamei, când Isus l-a făcut să vadă: „Eu una știu: că eram orb și acum văd.”

Aceste cuvinte le-a telegrafiat cândva un căpitan prusac unui creștin vârstnic, care îl chemase la Isus cu doi ani mai înainte. Acest căpitan s-a opus pe atunci chemării harului. Dar acum lumina lui Dumnezeu a luminat în inima și în conștiința lui; el a văzut cine era el cu toată vina lui și cine era Isus cu tot harul Lui. Atunci s-a prăbușit înaintea Domnului prezent, s-a abandonat pe sine și toată viața sa în mâinile harului lui Isus, a găsit pace, a devenit fericit. Atunci a trimis acea depeșă – el mai este și astăzi un ucenic fericit și devotat al lui Isus, iar casa lui este o mărturie a creștinismului adevărat. –

Acum lasă-mă să te întreb: ai putea și tu să mărturisești cu aceste cuvinte marele eveniment veșnic: „**Eu una știu: că eram orb și acum văd**”? Dacă încă nu poți s-o faci, înțelege că Domnul te cheamă ca să ai parte de lucrul acesta.

Nr. 7 VINA CARE AVERTIZEAZĂ

„Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele
de gemetele mele necurmăte.

Căci zi și noapte mâna Ta apăsa greu asupra mea;
vlaga mi se schimbă în uscăciune de vară.”

(Psalmul 32,3-4)

Am citit despre renumitul scriitor englez, dr. Samuel Johnson, (decedat în 1784), că în orașelul Lichfield, unde a fost așteptat mult timp într-o societate distinsă, a apărut la o oră târzie și s-a scuzat față de stăpâna casei după cum urmează:

Când am acceptat invitația dumneavoastră, am uitat că astăzi este 21 noiembrie. – 21 noiembrie, înțelegeți? Doar știți... Ei bine, în orice caz, vreau să vi-o spun. Astăzi sunt patruzeci de ani din ziua când bătrânul meu tată, la 21 noiembrie 1736 mi-a spus: „Sam, ia trăsura - nu mă simt bine - și te rog să te duci cu ea la piață, la Walfall și vinde cărțile în locul meu, la taraba noastră obișnuită. – Dar eu eram orgolios pentru puțina mea erudiție, pe care totuși n-o datoram decât aceluia a cărui pâine câștigată trudnic am mâncat-o din tinerețea mea...și am refuzat rugămintea tatălui meu. – Cu o bunăvoință neobișnuită, din adâncul inimii, care mă mai taie și astăzi la inimă, tata m-a rugat încă o dată: „Sam, fă-o de dragul meu, fii iar copilul bun de altădată. Doar știi că nu putem să renunțăm așa de ușor la o zi de piață.” Dar eu am perseverat în refuzul meu. – Și atunci s-a dus personal, omul bătrân, bolnav; afară viscoala și ninge ca astăzi și totuși s-a dus, dar după trei zile zăcea mort în pat.

Când Johnson a ajuns aici cu povestirea lui, și-a acoperit fața palidă cu ambele mâini. După o vreme a continuat:

„Patruzeci de ani au trecut de atunci, dar întotdeauna vin la Lichfield în 21 noiembrie. Drumul pe care am refuzat să-l fac altădată cu vehiculul nostru, îl fac de atunci pe jos și în plus mai și postesc. Apoi rămân patru ore în piața din Walfall, în picioare, cu capul descoperit -, acolo, la colțul străzii unde tatăl meu a avut treizeci de ani taraba la care vindea, din al cărei venit mi-am acoperit studiile fără griji. Patruzeci de ani au trecut; acum eu însumi sunt mai bătrân decât era tatăl meu în acea zi când a plecat la piață bolnav și slăbit, pentru a muri după trei zile... dar eu, - eu nu pot muri!”

Johnson a gemut tare; apoi și-a ridicat capul și a spus cu un zâmbet trist: „La ce bun să mai vărs acum lacrimi?... Prea târziu! Prea târziu!”

Aceasta a fost în anul 1776. Dar omul, altădată glumeț și dispus să ia în zeflema, n-a plecat în veșnicie așa, cu aceste acuzații ale conștiinței, care-l disperau. Harul a luminat conștiința lui greu apăsată; el a apucat și a aflat, crezând, că Fiul lui Dumnezeu a câștigat pe cruce o iertare deplină și că este adevărat ceea ce este scris: – „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fii roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1,18). Astfel că ieșirea lui din timp și intrarea în veșnicie au fost în pacea lui Dumnezeu. – Ce deslușit vorbește relatarea de mai sus despre cât de puternică este forța conștiinței când se trezește, pentru a-l acuza pe păcătos! Ea poate trânti la pământ un bărbat tare, foarte admirat, iar trecerea anilor nu-i aduce liniște.

Dacă ți se trezește conștiința, vei vedea un munte de vină chiar dacă ai fost ferit până atunci de poticniri morale grosolane. Tu nu te poți elibera de această povară și totuși observi că trebuie să scapi cu orice preț de această povară. – Multele mărturisiri care se fac pe patul morții despre vina de mult trecută, furnizează dovada că oamenii trăiesc de-a lungul multor ani conștienți de vină, fără a reglementa cu Dumnezeu problema păcatului. Când ajung, apoi, la porțile veșniciei, devine evident că păcatul lor stă între Dumnezeu și ei. Acum vor să scape de el, dar este prea târziu. Ei nu-L mai pot apuca pe Mântuitorul salvator; ei ajung, într-adevăr, la mărturisirea unui omor, unui furt sau adulter, dar la marea majoritate a acestor oameni care, murind, depun mărturie despre o vină de mult trecută, nu se mai ajunge la apucarea harului. Ziarul relatează:

Acum vreo 40 de ani, pe un teren din E. exista un han; în el locuia și căruțașul L., care într-o dimineață a fost găsit spânzurat în grajd. Toată lumea a crezut că și-a luat viața de bunăvoie, cu toate că motivul pentru aceasta nu era evident. Acum, după 40 de ani se dovedește că L. a căzut victimă unui omor. Chinuit de muștrări de conștiință, unul dintre făptași a depus mărturie de curând pe patul morții, că împreună cu câțiva complici au omorât un om de la acel han; când au vrut să îngroape în gunoi cadavrul celui omorât, a apărut L., care a amenințat că va denunța crima. Așa că au decis să-l înlăture pe omul incomod care avea cunoștință de fapta lor; au pătruns în locuința lui, l-au târât în grajd și l-au spânzurat.

Cât de violent va fi vorbit conștiința acestui ucigaș în cei 40 de ani, cu un limbaj mut!

Dumnezeu este eficient în mijlocul poporului nostru prin puterea Cuvântului și a Duhului Său, pentru a-i convinge pe oameni de păcat, ca să apuce harul care s-a arătat în Hristos. Multele publicări despre mărturisiri ale vinei de mult trecute furnizează dovada acestei realități.

Primăria din W. a primit din Karlsruhe o **scrisoare anonimă**, în care se aflau trei bancnote de zece mărci și în care se împărțea că aceasta era suma pentru **taxe defraudate**. Căci în scrisoare era indicat versetul 10 al capitolului 5 din a doua Epistolă a lui Pavel către Corinteni, unde se spune: „Căci toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut”.

Un negustor din Lübbenau a primit de foarte departe o scrisoare în care erau 30 de mărci în bancnote. Autorul scrisorii declara că în urmă cu 22 de ani a fost angajat în prăvălie ca vânzător tânăr și că pe atunci a luat de multe ori țigări din prăvălie, fără să le plătească. Pentru a-și achita datoria, cerea să-i fie acceptate cele 30 de mărci. Expeditorul scrisorii este acum milionar.

Aceste exemple dovedesc cât de puternic vorbesc conștiințele oamenilor despre vina ascunsă care îi apasă. Probabil că în orele liniștite conștientizează că vina care zace asupra lor trebuie înlăturată; dar monotonia zilnică, munca, distracțiile, discuțiile, ziarul și mii de alte lucruri nu-i lasă să ajungă până acolo, încât să se trezească cu adevărat, pentru a-și vedea păcatul în lumina veșniciei și să-și pună problema în ordine cu Dumnezeu.

Un copil care a mințit știe că trebuie să se pună în ordine cu mama lui. Vina tănuită apasă greu – un copil împovărat de vină nu mai poate fi vesel. Dar oamenii mari de multe ori nu știu și nu se gândesc că trebuie să ajungă în ordine **cu Dumnezeu**. David spunea, când a devenit adulter și ucigaș: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna ta apăsa greu asupra mea; vloga mi se schimbă în uscăciune de vară.” Așa pățesc mulți mincinoși, escroci, adulteri, ademenitori, sperjuri - ei vor să-și tănuiască vina și-și zic: Nimeni nu trebuie să afle! Dar tăcerea lor scoate la iveală o mistuire lăuntrică și o lăncezire, iar aceasta exercită o asemenea forță, încât unii oameni se îmbolnăvesc trupește. Există, fără îndoială, în afară de anemie, extenuare nervoasă, insuficiență cardiacă și cum se mai numesc aceste boli moderne, și o boală foarte răspândită și aceasta se numește „**povara conștiinței**”.

Dumnezeu pune să li se strige tuturor oamenilor: „**Împăcați-vă cu Dumnezeu!** Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). Înțelegi tu aceasta? Dumnezeu L-a trimis pe iubitul Său Fiu, pe Cel sfânt și Cel curat. Hristos a devenit pe cruce chezașul pentru orice păcătos care crede. Dumnezeu a procedat cu El așa cum trebuia să procedeze, conform dreptății divine, cu un om atât de vinovat, de pătat, cum am fost eu. Acum s-a încheiat judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor mele. Sângele lui Isus a câștigat pentru mine, cel care crede, o dreptate desăvârșită, valabilă înaintea lui Dumnezeu.

Aceasta este Evanghelia: Dumnezeu îl cheamă pe păcătosul vinovat, care trece prin viață departe de Dumnezeu, fără pace. El nu dorește să se gândească nici la păcatul său, nici la Dumnezeu, veșnicie și judecată; el ar prefera ca odată cu moartea să se termine totul. Dar conștiința lui îl convinge că îi stă în față **o încheiere a socotelilor cu Dumnezeu**. Harul îl cheamă. – Ferice de omul care urmează chemarea harului lui Dumnezeu și se prăbușește cu povara vinei lui înaintea lui Isus, în țărână! Un asemenea om va avea parte de ceea ce este scris: – „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile.” Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmul 32,5).

Ascultă și tu, prietene, glasul harului! Vino cu vina vieții tale, cu acuzațiile conștiinței la Isus, Mântuitorul păcătoșilor!

Nr. 8 ARTA DE A CERȘI

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide!

Fiindcă oricine cere, primește; cine caută, găsește;

și celui care bate i se va deschide.” (Luca 11,9-10)

Orașul uriaș, Londra, posedă un adevărat oraș al cerșetorilor, în care s-a statornicit o populație de escroci și înșelători, care speculează, cu viclenie și josnicie calculate, mila semenilor lor. Acest cartier se numește „Notting Dale”. Pe baza informațiilor polițienești relatăm despre acesta următoarele:

Locuitorii din „Notting Dale” sunt musafirii cei mai des întâlniți ai birourilor de poliție și ai tribunalelor englezești. Trei mii au fost nevoiți anul trecut a face cunoștință mai îndeaproape cu slujitorii legii. **Săraci adevărați am căuta zadarnic aici;** bani există destui și sunt cheltuiți zgomotos în cele douăsprezece localuri de distracție; foamea adevărată este un musafir rar în

Notting Dale, oricât de zdrențăroși și cu ochii băgați în fundul capului ar vrea locuitorii să apară în fața celorlalți oameni. Orașul cerșetorilor înflorește tot mai mult și obține mereu noi întăriri.

Un om care este cu adevărat în nevoie, nu va găsi simpatie în orașul cerșetorilor, dar trișorul care vrea să-și aleagă cerșitul ca meserie, găsește aici toate resursele și în timp scurt poate să se perfecționeze ca maestru în specialitatea lui. Un comerț plin de avânt se face în Notting Dale cu închiriatul copiilor bolnavi. Un cerșetor sau și mai frecvent o cerșetoare poate să închirieze un copil bolnav în mod obișnuit chiar pentru 50 de pfenigi pe zi; o familie întreagă de copii săraci, care se agață cu un plâns ușor și cu scâncet de cel care cere ajutor, este plătită cu două mărci pe zi. O fabrică produce tăblițe pentru surzi și muți, ca și descrieri groaznice de lupte și accidente, la care escrocul va fi luat parte. Într-o altă casă se pot cumpăra „relatări”, adică povești mincinoase în care sunt îngrămădite tot felul de nenorociri. Cerșetorul învață această relatare pe dinafară și prin recitarea acestei povestiri influențează inima miloasă și punga publicului. – Fabricanții de scrisori de milogire pentru cerșetori dau pentru o plată consistentă și o listă a acelor societăți, la care tocmai această povestire trebuie să facă cea mai adâncă impresie. Un „invalid” bătrân se va adresa foștilor ofițeri, un „student” scăpătat va avea cel mai bun succes la cei care cutreieră și care au studiat. Mulți localnici din Notting Dale nu-și încep „munca zilnică” înainte de ora 6 sau 7 seara. Ei au învățat din experiență că inima și portofelul omului se deschid cel mai greu în orele matinale ale zilei și că devin cu atât mai miloase și mai generoase, cu cât ora este mai târzie. Uimitor de mari sunt veniturile pe care le au unii dintre acești cerșetori de meserie. Afacerea lor le aduce mult mai mult câștig decât pot agonisi majoritatea oamenilor din muncă cinstită, obositoare.

Cine citește această relatare nu poate nega că există o **artă a cerșitului** – firește, una rea. Într-o astfel de artă a cerșitului, englezii nu sunt în nici un caz superiori germanilor – dimpotrivă, se găsesc în marile orașe germane, înainte de toate în Berlin și Hamburg, fenomene cu totul asemănătoare și chiar cartiere în care acest soi de cerșetorie profesională este la ea acasă; numai că nu sunt recunoscute ca un cartier închis de cerșetori, în aceeași măsură ca în Londra. În Paris – așa am citit în ziar – se pare că există chiar un cotidian al cerșetorilor: „Le Journal des mendians, un ziar matinal pentru cerșetoria la ușa casei, la ușa bisericii și pe stradă”. El conține o listă cu toate festivitățile rentabile ale zilei, ca: nunți, botezuri, înmormântări și așa mai departe. Sărbătorile oamenilor bogați sunt scoase în evidență în mod deosebit. Acest ziar publică într-o altă rubrică locuințele oamenilor bogați și caritabili, cu comunicarea celei mai bune „ore de vizită”.

Câtă șiretenie, cât calcul și înșelăciune josnică folosesc acești oameni ca să obțină bani pentru o viață fără muncă și osteneală! Ei nu știu cine este Dumnezeu, care a făgăduit că va răspunde la rugăciunea credinței și că le va purta de grijă alor Săi. Dar cât de mare și de bogată este răbdarea îndurătoare a lui Dumnezeu! Și acel oraș al cerșetorilor din Londra și toți escrocii și cerșetorii profesioniști înștrăinați de Dumnezeu stau, cât timp sunt pe pământ, sub răbdarea care așteaptă a lui Dumnezeu.

Am fi vrut să intrăm pe străzile și în casele aceluia oraș de cerșetori cu intenția să nu permitem să ni se ademenească din buzunar nici un pfenig de către acești trișori. Dar Dumnezeu în harul Său este aproape de toți acești oameni, dispus și pregătit să-i binecuvânteze, să le răspundă la rugăciuni. Nu este nici unul printre acești trișori rafinați, care să fi chemat zadarnic harul. La Dumnezeu oricărui har pot toți să bată ca să ceară ajutor pământesc, pâine sau sănătate, mângâiere sau vindecare; Dumnezeu îi cheamă pe toți, ca ei să caute și să poată primi de la El iertare și reînnoirea vieții. Dar ce surprinzător, că în loc să ceară și să primească de la Dumnezeu veșnic, în bunătatea Sa, ceea ce omul are nevoie pentru necesitățile sale pământești, acei șarlatani preferă să obțină aceste daruri înșelându-i fără rușine pe posesori.

Există o altă **artă a cerșitului**, care duce mai sigur și mai onorabil la țelul dorit, de a obține ajutor în nevoie și binecuvântare pe cale. Dar această artă – **rugăciunea credinței** – nu este experimentată pe căile trândăviei, ci pe calea muncii și a îndeplinirii datoriei. Este o lege

dumnezeiască: **roagă-te și muncește!** Da, este scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „**Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce**” (2 Tesaloniceni 3,10). Marea majoritate a oamenilor nu-și imaginează deloc cât de mare este privilegiul pe care Dumnezeu l-a dat tuturor oamenilor prin acest singur cuvânt: „**Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere primește; cine caută găsește; și celui ce bate i se va deschide**”. Pentru că oamenii nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu vor să creadă în Cuvântul Său, de aceea resping acest mare privilegiu, caută ajutor la oameni sau în propria lor putere. De câte ori nu se fac de rușine în felul acesta!

Dumnezeu îi cheamă pe oameni. El vrea să îndepărteze ceea ce îi ține departe de Dumnezeu și în orbire: **problema vinei trebuie reglementată**. Pe crucea de pe Golgota Dumnezeu L-a dat pe iubitul Său Fiu la moarte și în judecată, ca oricine care crede să poată găsi prin această jertfă prețioasă: pace cu Dumnezeu și privilegiile înfierii lui Dumnezeu. Este scris: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). Ai devenit tu un astfel de creștin, care Îl cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al lui și pe sine însuși ca fiind un copil al Tatălui, mântuit și binecuvântat pentru totdeauna? Un creștin adevărat cunoaște inima și mâna care ajută, care salvează, care poartă de grijă a Tatălui, Îl cunoaște pe Dumnezeu ca pe Cel care ascultă rugăciunea și ca pe Cel care face minuni în lucrurile mici și mari. Ce artă preferită a cerșetoriei, ce privilegiu minunat de a-I spune și a-I încredința veșnicului Dumnezeu tot ce ne apasă și tot ce avem nevoie! Știi tu în ce constă această artă, în ce își are ea esența? În încrederea credinței privind credincioșia, puterea, dragostea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu și în prezența Domnului Isus printre ai Săi.

Permite să ți se dea un exemplu din viața unui bărbat, care a putut să se roage ca un copil al lui Dumnezeu.

Binecuvântatul predicator Spurgeon povestește următoarea întâmplare: El predicase la țară și când a plecat acasă cu trenul a observat că își pierduse biletul de drum. Un domn, care era singur cu el în compartiment, a observat că el căuta ceva în toate buzunarele și l-a întrebat: „Sper că n-ați pierdut nimic, domnul meu?”

Spurgeon i-a mulțumit pentru îngrijorarea lui și i-a spus că nu-și găsește biletul de drum și că în mod ciudat nu are nici bani la el.

„Dar”, a continuat el, „aceasta nu mă neliniștește, căci am lucrat pentru Stăpânul meu și totul va fi bine. Am putut de atâtea ori să am parte de ajutorul Stăpânului meu, atât în lucrurile mici, cât și în lucrurile mari, încât întotdeauna mă simt vesel și liniștit.”

Domnul părea să fie foarte plin de compasiune și a spus că speră că totul va merge bine. Și când conductorul a venit să vadă biletele, l-a salutat foarte politicos pe tovarășul de călătorie al lui Spurgeon, la care acesta a răspuns: „all right”, adică totul în ordine, după care angajatul a salutat din nou și a dispărut.

După ce a plecat, Spurgeon a spus: „Ce ciudat că conductorul nu m-a întrebat de bilet.”

„Da, domnule Spurgeon,” a zis acesta în timp ce îi spunea pentru prima dată pe nume, „acesta este iar un exemplu despre ceea ce mi-ați spus în legătură cu providența divină care veghează asupra dumneavoastră; căci eu sunt unul dintre directorii acestei linii de cale ferată și fără îndoială că a fost o hotărâre de sus că a trebuit să călătoresc cu dumneavoastră. Fiți sigur că mi-a făcut multă plăcere să vă pot sluji în felul acesta.”

Știi să te rogi?

Nr. 9 FALIMENT

„Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul;
și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12,20)

„Faliment” este un cuvânt groaznic; el înseamnă prăbușirea unui om care mai înainte a putut să dispună de sume mari. Dar acum datoriile depășesc cu mult resturile neînsemnate ale averii; banii lichizi lipsesc; omul nu mai are credit. Polița și creanțele nu mai pot fi acoperite. Negustorul este nevoit să anunțe falimentul la judecătorul de la secția comercială a tribunalului. Justiția pune mâna pe afacere și pe casă și pe mobilier.

În N., în urmă cu câțiva ani, fiul nechibzuit al consilierului comercial, B., a emis polițe către cămătari, care însumau mai bine de 300 000 de mărci. Aceste creanțe au adus la ruină firma tatălui. S-a întâmplat ceea ce n-a crezut nimeni: vechea și solida afacere a fost declarată falimentară.

Cuvântul „faliment” preschimbă bunăstarea în sărăcie, belșugul în nevoie amarnică. Moștenirea la care au sperat copiii unui asemenea om se scufundă, fiii nu-și pot continua studiile. Dacă secția comercială a tribunalului a pronunțat cuvântul funest, falimentul este adus la cunoștință în mod public în ziare. Astfel se prăbușește totul. Ce zi îngrozitoare când un negustor devenit falimentar trebuie să-și părăsească cu nevastă și copii casa în care el împreună cu ai săi au crezut că vor fi adăpostiți pentru totdeauna! Cum se ajunge la un asemenea faliment? Firește că prin sumele neachitate din registrele contabile. Aici sunt mărfuri comandate, de 10.000 sau 20.000 de mărci, trecute în registru, acolo este un capital contractat. Dar dacă în ciuda acestui fapt, banii în numerar care se încasează sunt folosiți mereu pentru salariile angajaților, pentru întreținerea familiei sau pentru călătorii și distracții, atunci va veni nenorocirea; sau dacă se pierd capitaluri mari prin acțiuni greșite, care aduc pierdere în loc de câștig, atunci, firește, se va apropia ziua în care creditorii nerăbdători se plâng justiției. Atunci iese la lumina zilei că acest negustor în aparență bogat, această firmă foarte apreciată nu are decât datorii.

Așa se petrec lucrurile în lume. Viața confirmă Cuvântul lui Dumnezeu. Este scris: „Poruncește celor bogați în veacul de acum să nu se îngâmfe și să nu-și pună încrederea în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6,17). Ține minte acest cuvânt: **nesiguranța bogățiilor** – Privește în jur, în viață, dacă este adevărat lucrul acesta și în același timp ține minte un alt cuvânt: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8,36.)

Domeniul banilor nu este singurul în care oamenii falimentează. Mulți oameni tineri, care își irosesc puterea în slujba păcatului, falimentează în **sănătatea lor**. Mulți dintre aceștia zac în casa de nebuni. Odinioară au intrat în viață, plecând din casa părintească în puterea tinereții, fiind bucuria părinților lor; acum șade aici în salon un moșneag tânăr cu ochi tâmpi. Din când în când face crize de furie; atunci este domolit în cămașa de forță – **ce faliment!** Nu este această prăbușire încă și mai tristă decât falimentul unui negustor, care cel puțin sănătatea și-o salvează de faliment?

Există și un faliment moral. Pe acesta îl întâlnim la oameni care cândva au fost iubitori de adevăr și de nădejde. Dar pentru că și-au împietrit conștiința și au slujit fără frică minciunii, au derapat. Unde ajunge apoi omul – el se scufundă din adânc în adânc.

Ziarul a publicat de curând portretul biografic al unui bărbat, care falimentase în toate domeniile.

De curând, un om bătrân s-a prăbușit fără putere în Altona; a fost dus la spital, unde a murit curând. În urmă cu decenii nici n-a visat că se va prăbuși pe drum și va fi îngropat „ca sărac”. Fusese născut în 1848, ca fiu al unui negustor foarte bogat din Altona; a terminat gimnaziul, a mers la universitate și și-a luat strălucit examenul. Pe atunci a murit tatăl său și i-a lăsat

moștenire **două milioane de mărci**. Tânărul moștenitor a adunat în jurul lui un cerc de lingușitori, cu care și-a risipit banii. Această viață extravagantă a durat șase ani, atunci banii au fost duși, dar și „prieteni” de altădată au fost „duși”; l-au lăsat baltă în mod mizerabil. Ei, cărora mai înainte le-a dat cu mână largă, acum l-au trimis l-a plimbare râzând batjocoritor, când le-a cerut o marcă pentru hrană. Dar a mai reușit să găsească un post modest în Hamburg, la o casă de export; totuși n-a rezistat mult, căci munca îi devenise ceva străin. O vreme a cutreierat prin toate țările. La începutul anilor '80 a apărut iar, deodată, în Hamburg-Altona și într-adevăr, a obținut din nou un fel de post de încredere într-o firmă comercială. Dar a înșelat amarnic încrederea șefului său; într-o zi a dispărut cu casa, care conținea cam 40.000 de mărci. După ce au fost tocați banii câștigați necinstit, s-a predat de bunăvoie autorităților și a trebuit să stea trei ani în spatele zidurilor închisorii pentru înșelarea încrederii. După eliberare a cutreierat ca vagabond prin Schleswig-Holstein și a făcut de mai multe ori cunoștință cu închisoarea pentru cerșit și furt ocazional, până când moartea a pus acum capăt vieții sale ratate.

Ce faliment total este descris aici! Într-adevăr, un tablou plin de jale! Dar tu vezi aici numai partea pământească a problemei. Privește-l pe același om în lumina veșniciei. **Unde** se sfârșește această viață pierdută și **cum** se sfârșește ea? Un asemenea om apare înaintea lui Dumnezeu cu toată vina anilor lui pierduți și cu talentele sale risipite. Toată binecuvântarea, răbdarea și bunătatea au fost zadarnice; zadarnic a fost că Fiul lui Dumnezeu a purtat pe crucea de pe Golgota povara și blestemul vinei celui vinovat. Zadarnic au fost mâinile lui Isus întinse spre un asemenea om nechibzuit și fără scrupule. În cele din urmă vine ceasul în care harul și răbdarea lui Dumnezeu sunt epuizate; omul își dă pe pământ ultima suflare - **și-și deschide ochii în veșnicie: el se află în locul de chin!** Cu această povară apare în fața tronului de judecată al Aceluia care l-a iubit, l-a căutat, ba chiar S-a jertfit pe Sine Însuși pentru el. Cumplită soartă, să fii aruncat pentru totdeauna prin sentință dumnezeiască dreaptă din fața Aceluia a cărui dragoste salvatoare ai respins-o și ai disprețuit-o.

Spre acest faliment se îndreaptă cete de oameni, care trăiesc aici pe pământ în bunăstare și prestigiu. Câți nu pășesc astfel în veșnicie dintre cei care mor în bogăție și sunt înmormântați cu cea mai mare cinste omenească! Întreabă prin familie: A avut tatăl vostru decedat, mama voastră, fratele vostru, sora voastră o nădejde vie? Acest muribund a știut el cu siguranță unde se duce? Oamenii ridică din umeri. Ei trec sub tăcere cât de neconsolată, cât de jalnică și de deznădăjduită a fost această moarte. A fost un faliment de care Cuvântul lui Dumnezeu avertizează când spune: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi? Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu”.

Dacă vrei să scapi de această prăbușire veșnică, trebuie ca tu însuși să te declari aici pe pământ falimentar înaintea Dumnezeului sfânt și să chemi harul. O, fă lucrul acesta conștient de marea ta vină, din care nu poți să plătești sau să ștergi nimic! Lasă-ți conștiința să se trezească prin adevărul lui Dumnezeu; privește munții vinii tale neplătite, cheamă Numele lui Isus, privește spre cruce, crezând! Înțelege: sângele Fiului lui Dumnezeu, curs **pentru păcatul tău**, poate să șteargă toată vina de neplătit a vieții tale. El, Domnul, care te cheamă, te va ridica apoi din adâncurile vinei tale, la pacea lui Dumnezeu și te va face atât de bogat, încât vei fi iertat ca un copil și moștenitor al lui Dumnezeu. Atunci vei fi păzit pentru totdeauna de faliment și vei avea în casa Tatălui comori și bogății care nu se vor devaloriza niciodată.

Nr. 10 ÎN LANȚURILE PĂCATULUI PÂNĂ LA CRIMĂ ȘI SINUCIDERE, ȘI TOTUȘI SALVAT DIN ELE PRIN HAR

„Pentru că Fiul Omului a venit să caute
și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10)

Uneori întâlnim oameni cărora: josnicia, lipsa de scrupule, impertinența, decăderea le sunt scrise pe chip tot așa cum li se conturează atitudinea obraznică și starea nespălată în hainele lor murdare și dezordonate. Te poți înfiora în fața unor asemenea oameni. Ai impresia că pentru asemenea individualități decăzute nu mai există nici o scânteie de speranță pentru a mai pune în ordine o astfel de viață. Este necesară o dragoste neobișnuită, altruistă pentru a spera, a te ruga și a încerca să salvezi asemenea oameni din adâncurile păcatului și ale înstrăinării de Dumnezeu. Dar și aici este decisiv: „Ce este imposibil la oameni este posibil la Dumnezeu” (Luca 18,27). Spre lauda harului salvator al lui Dumnezeu și pentru a întări credința aceloră căroră satan le șoptește la ureche: „Pentru tine nu mai există har!”, să povestim următoarea biografie, cu propriile cuvinte ale aceluia care a trăit-o.

În șirul copiilor iubiților mei părinți, țărani germani modești, am fost născut cel de-al treilea. După terminarea școlii am ajuns în fabrică, pentru că noi, frații și surorile, au trebuit de timpuriu să ajutăm toți la câștigarea banilor. Directorul m-a luat curând în biroul lui, pentru o perioadă de ucenicie de trei ani. Eu am fost deja din anii tineri încâlcit în viciul murdar, iar acum am învățat în plus să beau. Va să zică, îl înșelam pe tatăl meu prin aceea că pretindeam seara că mă duc devreme la culcare, dar mă furișam pe ascuns afară din casă pentru a mă duce la cârciumă. Bani pe care îi cheltuiam la cârciumă îi făceam rost prin delapidarea unor sume mici, bani pe care îi aveam de administrat în birou.

Când am avut aproximativ 20 de ani, mi-am părăsit postul și am plecat printre străini, fără consimțământul părinților mei. Acolo am hoinărit luni în șir fără un loc de muncă. Bunii mei părinți îmi trimiteau mereu bani ca răspuns la scrisorile mele de cerșit, în speranța că mă vor determina să mă întorc acasă. În sfârșit, am găsit un post în M., la început ca angajat la birou; mai târziu am devenit chiar casier. În cei patru ani pe care i-am trăit în acea zonă, munca mi-a devenit mai mult o povară decât o plăcere. Timpul liber și puterea mea le duceam la cârciumă și în locurile viciului. Deoarece salariul meu nu ajungea niciodată pentru o asemenea viață, îi înșelam la orice ocazie pe ceilalți angajați sau pe șeful meu, fără a fi fost vreodată descoperit.

În sfârșit, am fost sătul de această viață și am cerut o angajare la personalul navigant al unei căi ferate străine. Chiar am fost acceptat și șase ani am avut mai ales serviciu de noapte și pe tren rapid. În timpul zilei, când ar fi trebuit să mă odihnesc, majoritatea timpului hoinăream, jucam cărți și beam și slujeam poftei carnale. În vremea aceasta am făcut cunoștință cu o văduvă, proprietară de han, cu care am intrat într-o relație păcătoasă. În timpul acesta am continuat să beau în așa hal, încât mâna mea tremurândă abia putea duce dimineața paharul la gură. În acele zile am devenit atât de jalnic, de nervos, de sătul de viață și de disperat, încât într-o zi mi-am cumpărat un revolver, seara m-am îmbătat în hanul acelei văduve, pe văduvă am doborât-o cu mai multe împușcături, apoi mi-am pus revolverul la tâmplă ca să mă omor și pe mine.

Dar împușcătura doar m-a rănit, am rămas în viață și am fost dus la circumscripția de poliție. Văduva a murit după câteva zile din cauza rănilor. Sfârșitul lungilor cercetări judiciare a fost acesta, că am fost condamnat la opt ani de pedeapsă privativă de libertate, cu acceptarea de circumstanțe atenuante (care au fost găsite în modul de viață de mai înainte al acelei femei). Acum aveam timp să meditez. Pe atunci, părinții mei întristați îmi trimiteau multe scrisori cu sfaturi sincere, pline de dragoste; mi-au trimis și un Nou Testament și știu că multe rugăciuni de credință ale părinților și ale fraților mei și ale surorilor mele s-au înălțat la tronul harului pentru mine.

Printre revistele care se cuveneau pe vremea aceea condamnaților, se aflau și „**Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui**”, care mi-au trezit interesul. Încet-încet m-am trezit; vâlul gros care era peste ochii mei spirituali a fost străpuns de lumina dumnezeiască, până când m-am prăbușit în cele din urmă în fața munților de păcat care s-au îngrămădit în deceniile vieții mele. Când am citit apoi într-o carte o prezentare despre drumul suferinței Fiului lui Dumnezeu, cum a fost dus afară, la Golgota, pentru a fi răstignit, dragostea răbdătoare a Mielului lui Dumnezeu m-a smerit în țărână. Inima mea era gata să se frângă de durere. Vedeam cum eu, legat cu lanțurile satanice ale păcatului, am călcat în picioare toată această dragoste. Cât de îngrozitor L-am necinstit pe acest Salvator iubitor, L-am întristat și L-am ofensat. Noapți întregi n-am putut decât să plâng.

Apoi, deodată, abia dacă știu cum, mi-a dispărut această durere mare și o conștientizare fericită de liniște și de bucurie a venit peste mine, aș fi putut să chiui și să strig de bucurie. Dincolo de toate acuzațiile vinei păcatului meu, înaltă până la cer, grea cât chintalele, am văzut prin credință imaginea Celui răstignit și pe buzele Lui am citit cuvintele: **Da, și pentru tine; apuc-o, numai! Și vina ta uriașă zace pe umerii mei! Eu, Chezașul tău, am plătit cu sfântul Meu sânge și pentru tine! O, ce dragoste și ce îndurare, pe care nu le-am cunoscut!**

Acum am trăit ce a spus Domnul: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3). Eram născut din nou, de sus, din Dumnezeu. **Devenisem un copil fericit al lui Dumnezeu!** M-am predat cu totul Celui care S-a îndurat de mine și am lăsat tot ce va veni în seama harului Său tămăduitor. El s-a manifestat față de mine, cel neînsemnat, până în ceasul acesta, cu nespuse răbdare. Acum am recunoscut cu ochii deschiși nespuse răbdare, dragostea căutătoare cu care credinciosul Păstor venise neobosit după mine în toți acești ani scurși. Toate înclinațiile mele rele le-am pus la picioarele Domnului Isus, I-am cerut putere și păzire. Harul Lui m-a păzit până astăzi – nu mai am nici o dorință pentru pofta păcătoasă și pentru alcool.

Dumnezeu mi-a ascultat și rugăciunea de a-i ține în viață pe părinții mei până ajung eu acasă. Deja după patru ani mi-am recăpătat libertatea; restul pedepsei mi-a fost anulată. Mama mea a murit un an după eliberarea mea. Tatăl meu mai trăiește și astăzi. Curând am obținut un post comercial. Chiar dacă la început a trebuit s-o iau cu totul de la capăt, Dumnezeu a făcut totuși ca puțin după aceea să obțin într-o altă funcție un post de încredere. Astăzi am un salariu lunar de aproape 200 de mărci. Cât de minunat poate Dumnezeu să binecuvânteze, să salveze! Acum sunt deja la vârsta înaintată a bărbăției, dar devin tot mai viguros pentru că stau sub har, pe când înainte slujeam numai păcatului. Am numai o dorință: vreau cu toată viața mea să-I mulțumesc Domnului, care a făcut lucruri atât de mari pentru mine.

Oricine ai fi, prietene, care ai citit acum această poveste de viață, învață să înțelegi că harul și răbdarea lui Dumnezeu îi caută pe păcătoșii vinovați și pierduți. **„Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”**. Harul poate să repare paguba cea mai mare a păcatului, dacă păcătosul se întoarce cu pocăință și credință. Este un adevăr dumnezeiesc pentru oricine vine la acest Mântuitor salvator: **„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”** (1 Ioan 1,7). Poate că prin harul lui Dumnezeu ai rămas păzit de pătare morală grosolană; cu toate acestea conștiința îți spune, dacă ai trecut până acum prin viață fără Isus, **că vina ta te desparte de Dumnezeu sfânt**. Dar aceasta nu trebuie să rămână așa, nu; tu trebuie să vii cu vina ta, crezând, sub sângele ispășirii de pe Golgota. O, nu întârzia să mergi pe această cale de pocăință adevărată. **Este singura cale spre pace!**

Nr. 11 DE CE CÂRTEȘTI?

„Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă preamărește;
și celui ce își pune în rânduială calea, îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.”
(Psalmul 50,23)

S-a spus: dacă ar exista un om care să poată stabili vremea, acesta ar fi omorât în bătaie în câteva zile de către mulțimea care ar fi nemulțumită de vremea lui. În definitiv, lucrul acesta este adevărat, căci Însuși Dumnezeu atotputernic, care pune totul în ordine cu înțelepciune și dragoste desăvârșite, aude zilnic suindu-se de la pământ spre cer un puhoi de reclamații, ba chiar blesteme, pentru că oamenii cârtesc în legătură cu vremea.

Anul 1910 a adus o vară neobișnuit de umedă și rece. Toată lumea se plângea: Nu mai există deloc o căldură adevărată de vară! Apoi a venit anul 1911 cu dogoarea și seceta lui. Noțiunea de „val de căldură” a fost inventat în această perioadă.

Cine ar putea să descrie cum s-au plâns și au cârtit oamenii împotriva acestei secete lungi fără precedent și a arșiței neobișnuite!? – A fost, într-adevăr, o încercare serioasă și grea pentru agricultori. Dar Dumnezeu nu S-a lăsat deranjat în cârmuirea Lui. El Și-a urmat și Își urmează drumul. Este un adevăr important, pe care trebuie să-l învățăm pe drumul vieții: Dumnezeu nu face nici o greșală și nici nu întârzie vreodată cu ceva.

Țăranul stă pe câmpul lui și spune: „Nu știu ce se va alege de toate acestea. Dacă plouă în continuare, grâul va putrezi; dacă nu se face în curând vreme frumoasă, nu va fi recoltă.” El umblă de colo până colo, își frânge mâinile și este indispus și face ca toată casa lui să fie indispusă; dar cu toată agitația lui nu produce nici măcar o singură rază de soare; și cu mâinile lui, cu vorbele impacientate nu risipește nici măcar un singur nor; și cu toată cârtirea lui nu oprește nici măcar o singură picătură de ploaie. Oare ce rost are atunci să ne neliniștim și să ne chinuim, dacă tot nu obținem nimic cu acestea? Celui care cârtește nu-i convine niciodată nimic. Se povestește despre un țăran care se plângea într-o toamnă: Cartofii sunt așa de mici! În anul următor au fost numai cartofi mari. „Ei, prietene, anul acesta sigur ești mulțumit cu cartofii tăi!” așa i-a spus un vecin. „A, da, dar printre ei nu sunt deloc cartofi mici pentru porci!”

Există, de fapt, vreme **rea**? Un comandant prusac de regiment a interzis odată în regimentul său să se înregistreze astfel de notițe în instrucțiunile ordinului, cum se obișnuiește în multe locuri: În caz de vreme rea, trebuie întrebat la ora 6, la birou, dacă are loc exercițiul. Acest colonel și-a învățat subalternii că există, într-adevăr, vreme umedă, rece, cu furtună, dar nu vremea **rea**, căci determinarea vremii face parte dintre drepturile rezervate cârmuirii divine. Dumnezeu le-a interzis oamenilor să cârtească, deoarece **cârtirea este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu**. Dar Dumnezeu îl invită pe om să se **roage** în nevoia lui, în greutățile lui, să-L cheme pe Cel Atotputernic în conștientizarea propriei sale neputințe, dacă El vrea să intervină și să ne ajute **din îndurare**. Și de câte ori, cât de minunat n-a răspuns Dumnezeu la rugăciunea copilărească a credinței, ca să țină departe ploaia până este fânul înmagazinat, sau să trimită ploaia înainte de a fi distrusă nădejdea recoltei! Cine-L imploră astfel pe Dumnezeu, nu cârtește niciodată.

Să nu crezi că numai țăranii cârtesc – dimpotrivă; ei poate o fac cel mai puțin. Se cârtește în toate păturile sociale și în toate popoarele. Se cârtește împotriva tuturor autorităților date de Dumnezeu: copiii împotriva părinților, femeile împotriva soților, subalternii împotriva superiorilor, elevii împotriva învățătorilor. Se povestește despre Frederic cel Mare, că a întrebat odată un număr de funcționari, dacă ar înceta să-i mai ocărăscă pe șefii lor în caz că ar primi salariu dublu; dar ei au declarat unanim că preferă să-i insulte în continuare, cu un salariu mai mic. Firește că aceasta este o povestire născocită, dar ea conține un adevăr despre inima

omenească. Un împărat puternic a dat odată o poruncă severă, ca soțiile să nu mai cârtească împotriva soților lor (citește Estera 1,20-22) – dar n-a folosit la nimic.

În zilele noastre, spiritul nemulțumirii a cuprins toate popoarele într-un mod cu totul deosebit. Despre poporul nostru se poate spune că încă n-a existat nici o vreme în care s-au făcut lucruri așa de extraordinare pentru a se ușura nevoia și mizeria, pentru a veni în ajutorul celor suferinzi, pentru a-i îngriji pe bolnavi, pentru a face rost de un loc de muncă șomerilor, pentru a crește bunăstarea. Această purtare de grijă se extinde deja asupra sugarului născut bolnăvicios și slab și ajunge până la moșneagul devenit senil, inapt de muncă. Pentru aceia există creșe cu îngrijire atentă și lapte bun; pentru aceștia există pensii de invaliditate și de bătrânețe. – În majoritatea orașelor există policlinici, adică posibilitatea de a fi tratat medical în spitale, fără bani, în cazul unor boli ușoare, trecătoare. Există puncte sanitare de prin ajutor și spitale orașenești, care sunt toate deschise pentru vătămări și boli grele. – Toate aceste investiții și strădanii nu sunt zadarnice. Într-adevăr, în ultimii 50 de ani, durata medie de viață a omului din poporul nostru a fost prelungită cam cu doi ani. Cine străbate Reichul german cu trenul vede peste tot în orașe și sate, cum casele devin mai strălucitoare și mai vesele, școlile mai luminoase, prietenoase și sănătoase, ba chiar extraordinare. La fel este în fabrici. Autoritatea publică veghează cu severitate ca atelierele să fie luminoase și aerisite, timpul de muncă să fie limitat, munca tinerilor să fie întreruptă de pauze adecvate de odihnă. Cine va enumera toată binefacerea și purtarea de grijă care – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru ele! – sunt întrebuințate în poporul nostru pentru a face tineretul să crească sănătos.

A devenit cârtirea oamenilor mai slabă față de aceste lucruri? A devenit jeluirea și invidia mai puțină? O, nu! Niciodată nu s-a cârtit atât, niciodată n-au existat în poporul nostru atâtea inimi amărâte, atâta hăituire ca în prezent. Din toate părțile se măresc pretențiile în ceea ce privește hrănirea, îmbrăcămintea, locuința, salariul zilnic, ca și desfătarea și distracția – iar aceste pretenții măresc cârtirea și nemulțumirea în ciuda bunăstării crescânde. Oare nu există un leac împotriva duhului de cârtire? Ba da, există unul, **chiar unul desăvârșit, verificat, infailibil. „De ce să se plângă omul cât trăiește? Să se plângă oare de pedeapsa pentru păcatele lui? Să luăm seama la căile noastre, să le cercetăm și să ne întoarcem la Domnul. Să ne înălțăm inimile cu mâinile spre Dumnezeu din ceruri: „Am păcătuțit, am fost răzvrățiți și nu ne-ai iertat!” (Plângerile lui Ieremia 3,39-42). **Posibilitatea tămăduirii stă în întoarcerea la Dumnezeu.** Cine se așează pe locul celui vinovat, cine cheamă, crezând, harul lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos pentru toți oamenii, acela va fi vindecat din interior spre exterior. El va primi o viață nouă, pace pentru inimă și pentru conștiință, va fi împăcat cu Dumnezeu, va fi sigur de har, va fi fericit, se va dezvăța de căinare și de cârtire, va învăța să mulțumească, să laude și să iubească, inima și casa lui vor fi eliberate de duhul cârtirii și al văicăritului. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat și ne învață ca, tăgăduind nelegiuirea și poftele lumești, să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie” (Tit 2,11-12). Un om care a găsit pacea cu Dumnezeu prin credința în jertfa ispășirii de pe Golgota și care-L cunoaște pe Dumnezeu ca pe Tatăl său iubitor, acela nu mai cârtește. Dimpotrivă, el laudă și mulțumește, pentru că inima lui este fericită.**

Numai convertirea păcătosului la Isus naște această transformare, pe care n-o poate obține nici o lege, nici o interdicție, nici o pedeapsă, nici o artă a educației. Lucrul acesta este un adevăr și o realitate experimentate: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17). Viața nouă, dumnezeiască, pe care o primește un creștin născut din nou, îl transformă pe unul care înjură, irascibil, nemulțumit, într-un om liniștit, răbdător; pe o femeie certăreață, cârtitoare – într-o soție smerită, recunoscătoare; ba chiar transformă o familie, în care toți cârteau unii împotriva altora și se învinovăteau, într-o casă a păcii; ea aduce la odihnă și tăcere inima omului așezată la inima lui Isus. Vino cu păcatele tale la acest Mântuitor minunat, care înnoiește totul și atunci vei experimenta pe tine însuși aceasta.

„Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă preamărește; și celui ce își pune în rânduială calea, îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.”

Nr. 12 PUNE-L LA SOCOTEALĂ PE DUMNEZEU – ATUNCI VEI SOCOTI CORECT

„Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi;
chemați-L cât timp este aproape!” (Isaia 55,6)

Într-o seară rece și umedă umblam pe străzi cu un prieten deprimat; încercam să-l îmbărbătez și să ațâț o nădejde nouă în inima lui. Tocmai ajunseserăm la gară, când am fost întrerupți din discuție de către o fetiță care voia să ne vândă ceva. „Nu,” am spus eu, „nu am nevoie de nimic.”

„Ah, dragă domnule, cumpărați totuși!” a insistat ea pe un ton implorator. – „Nu, nu, fugi de aici,” am continuat eu, „nu-mi trebuie nimic.” – Dar ea n-a conțenit cu rugămintele. În cele din urmă, deoarece mă ruga așa de insistent, am întrebat-o ce făcea toată ziua și când se duce acasă; căci era deja trecut de ora zece. „Ah,” mi-a răspuns, „ziua merg la școală, iar după ora patru vin aici.” – „Dar de ce nu se îngrijesc tatăl tău și mama ta de tine?”

„Tata a fugit, iar mama este bolnavă în pat.” – „Și de ce vii aici?” – „Rămân aici până încasez 50 de pfenigi.” – „Doar nu câștigi întotdeauna 50 de pfenigi?” – „Desigur, domnul meu!” – „Dar în seara aceasta totuși nu vei obține 50 de pfenigi, așa-i?” – „Ba da, domnul meu!” – „Păi, câți ai acum?” – La început părea că nu vrea să-mi deconspire acest lucru. Dar am convins-o să-mi spună tot. Atunci a luat monedele din buzunar și a numărat treizeci de pfenigi.

„Așa că în seara aceasta sigur nu vei obține 50 de pfenigi, nu?” – „Ba da, domnul meu,” a răspuns iar, „aduc întotdeauna 50 de pfenigi acasă.” – „Atunci spune-mi, cum știi așa de sigur că vei obține 50 de pfenigi?” – Întâi n-a vrut să vorbească, dar când am insistat, a spus: „Pentru că, înainte de a pleca, îngenunchez lângă patul mamei și mă rog, iar mama spune că Tatăl nostru mă va ajuta să câștig 50 de pfenigi. Și El a făcut-o întotdeauna.” – „Dar nu mi-ai spus că tatăl tău a fugit?” – „Dar nu știi, domnule, că avem un Tată în cer?” – „Ba da, însă tu doar n-o să crezi că te ascultă pentru 50 de pfenigi?” – „Ba da, o face, domnul meu, și îmi va trimite 50 de pfenigi.” – „Dacă ți-aș da acum douăzeci de pfenigi, ce ai face?” – „Aș fugi acasă la mama, pentru că Tatăl meu mi-a dat tot ce L-am rugat.”

I-am dat banii și ea a fugit veselă acasă. Prietenul meu stătuse în tot acest timp acolo, fără să spună un cuvânt. Ne-am privit și eu am spus doar: „Vezi, tu, K., aici ai lecția.” Ne-am despărțit – eu m-am dus la odaia mea de burlac, el - să fie adus la o nouă nădejde și la bucurie, prin încrederea unui copil mic.

Această întâmplare pe care am găsit-o tipărită, fără să-l cunosc pe cel care a relatat-o, dovedește realitatea că numai acela socotește corect, care-L pune la socoteală, crezând, pe Dumnezeuul atotputernic.

Marea majoritate a oamenilor socotesc greșit pentru că L-au exclus pe Dumnezeu din socoteala lor. Se spune, într-adevăr, când cineva s-a înșelat în speculațiile lui, că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, sau: ți-ai făcut socoteala fără să-l numeri și pe amfitrion. Dar că majoritatea oamenilor Îl disprețuiesc pe marele Amfitrion, în casa creației căruia trăim, din bunătatea și mila căruia respirăm și mâncăm, este o realitatea care ne înconjoară din toate părțile. Daniel a spus odată unui domnitor nelegiuit: „Pe Dumnezeu, în mâna căruia este suflarea ta și ale căruia sunt toate căile tale, nu L-ai glorificat” (Daniel 5,23). Aceasta se potrivește mării majorități a oamenilor din creștinătatea de nume. De aceea este atâta îngrijorare, atât de multă povară apăsătoare până la disperare, ba chiar până la casa de nebuni.

Referatul unei case a milei, consacrate Domnului, în care se trăiește sub paza Dumnezeului atotputernic și în cunoștința harului lui Isus, al marelui Salvator, și unde zilnic se înalță la Domnul multe rugăciuni ale credinței, se încheie după cum urmează:

Astăzi este seara de revelion; cuvintele nu pot exprima ce simte inima. Adineauri a fost laolaltă mica ceată care de la 1 iulie s-a întrunit în fiecare seară pentru rugăciune. Am mai privit încă o dată în urmă și am mulțumit pentru harul experimentat; și am privit înainte și am mulțumit pentru tot ce Tatăl nostru va face pentru nou în noul an. El rămâne același. Sora noastră de la casierie ne-a arătat bilanțul din registre. Noi nu intrăm în noul an cu sume mari, dar nici cu vreo factură neplătită și nici cu vreo altă datorie decât cea a dragostei. Ne bucurăm că putem fi săraci și dependenți de ajutorul zilnic al Dumnezeului nostru. Inimile noastre sunt ușoare și vesele și vrem să fim iar fără griji ca păsările și crinii, nu în încrederea înșelătoare în bunul pământesc, ci în nădejdea sigură că Tatăl nostru știe de ce avem nevoie. Lăudat fie El!

Vrem cu toată seriozitatea să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și atunci toate celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra. Și dacă la următorul sfârșit de an Domnul ne va întreba: Ați dus vreodată lipsă? Îi vom răspunde cu bucurie: Doamne, niciodată!

De aici poate oricine să înțeleagă ce înseamnă: a-L pune la socoteală pe Dumnezeu. Pentru fiecare cititor al acestui text este de o însemnătate hotărâtoare pentru timp și veșnicie, ca el să primească o convingere limpede despre aceea, că rugăciunea credinței este o putere care mișcă inima și mâna lui Dumnezeu.

Dintr-o scrisoare sosită de curând reproducem următoarele:

Era acum 15 ani; pe atunci abia eram în vârstă de 18 ani, când am fost arestat sub suspiciune de furt. Cică aş fi sustras obiecte de podoabă. Mi-am apărat nevinovăția, dar nu mi-a fost de nici un folos. Aparența era împotriva mea. Trecuseră mai multe săptămâni de la arestarea mea; mă rugam în toate zilele lui Dumnezeu, ca El să mă asculte. Atunci am primit o scrisoare de la buna mea mamă; ea scria printre altele: Ai fost întotdeauna un copil bun și să ajungi acum pe căi care nu sunt drepte? Aceasta mă doare îngrozitor! Atunci nu m-am mai rugat, ci **am strigat către Dumnezeu**, ba chiar pot spune că a fost o luptă cu Dumnezeu aproape toată noaptea. După aceea a venit o liniște peste mine și siguranța că Dumnezeu m-a ascultat. Astfel am așteptat dimineața și odată cu ea vestea că vor veni să mă lase să ies. **Și au venit și mi-au spus că voi fi eliberat.** N-a fost aceasta minunat? Dumnezeu a atins astfel conștiința adevăratului hoț, care nu fusese prins, încât a trimis înapoi proprietarului lucrurile furate.

Mulți oameni trebuie mai întâi să ajungă în necaz mare, înainte să învețe să vorbească din inimă lui Dumnezeu și apoi să afle că Dumnezeul atotputernic există într-adevăr. Un creștin binecuvântat povestea cum odinioară, când era încă băiat la școala pedagogică din N., a avut nevoie să aibă un prieten:

Trei, patru, cinci săptămâni am căutat **un prieten care să știe să se roage**, dar n-am găsit nici unul. Nici eu nu știam să mă rog, și totuși aveam cu orice preț dorința să mă pot ruga. Astfel eram în mare nevoie. Odată au făcut toți elevii o plimbare cu profesorul lor. Am vrut să folosesc din nou această ocazie. Dar osteneala mea părea zadarnică. Mi-am urmat drumul singur și descurajat. Am intrat în pădure. Aici mi-am simțit în mod deosebit singurătatea și neputința.

„Dacă **Dumnezeu** nu-ți trimite nici un prieten, atunci nu găsești vreunul,” așa mi-am spus și din mers mi-am ridicat involuntar mâinile spre cer și am strigat în strâmtorarea mea: „**Dumnezeule, caut un prieten care știe să se roage. N-am nici unul. Trimite-mi Tu unul!**” Inconștient L-am rugat ceva pe Dumnezeul cel viu, pe cerescul meu Tată, pentru prima dată în propriul meu grai, cu propriile mele gânduri. Și dacă vreodată a fost ascultată vreo rugăciune, atunci Dumnezeul îndurător a ascultat această **primă rugăciune a mea din inimă**.

Curând după aceea a început să plouă încet. N-aveam umbrelă. Atunci a venit spre mine un băiat mic, al doilea cel mai mic dintre noi toți, și m-a întrebat: „Nu vrei să stai sub umbrela mea?” Am fost așa de mulțumit să caut adăpost împotriva ploii sub umbrela lui mare. Înainte să

fi trecut cinci minte, cunoșteam pe cineva care știa să se **roage**. Două suflete s-au găsit și legământul prieteniei pe viață a fost încheiat.

Acest prieten nou câștigat avusese un învățător evlavios care se ruga și l-a învățat și pe el să se roage. Și, ciudat, și el tânjise după un prieten creștin și și-a spus suspinând: „Dacă aș avea numai unul printre acești 60 de colegi, cu care să pot vorbi despre ceea ce îmi înduioșează inima cel mai mult, dacă aș avea numai unul cu care să mă pot ruga!”

Acest mic prieten care se ruga, pe care atunci mâna lui Dumnezeu l-a condus la tânărul seminarist, a exercitat un efect extraordinar asupra vieții celui din urmă, ca acesta să învețe să-L cunoască pe Dumnezeul atotputernic. El trebuia să-L recunoască nu numai ca pe Cel care ascultă rugăciunea și ca pe Cel care ajută la nevoie, ci și ca pe Acela care a venit pe pământ în Hristos, pentru a-i împăca pe păcătoșii vinovați cu Dumnezeu și pentru a aduce la pace inimile fără pace.

Mare har este că noi putem găsi ajutorul salvator pentru nevoia noastră pământească la Dumnezeul atotputernic prin rugăciunea credinței, dar - avem nevoie de mai mult. Avem nevoie de siguranța iertării vinei noastre, siguranța harului, siguranța slavei în casa Tatălui. De aceea a suferit și a murit Fiul lui Dumnezeu pe cruce, ca noi să găsim această siguranță prin har: împăcați cu Dumnezeu pentru totdeauna prin jertfa și sângele lui Isus, iubiți de Dumnezeu ca niște copii și moștenitori, purtați prin timp pe aripi de vultur spre ținta veșnicei bucurii în ceruri.

Îl cunoști pe Isus ca pe Salvatorul tău? Ești împăcat cu Dumnezeu? Ți-a fost luată povara vinei?

Nr. 13 O REALITATE ISTORICĂ

**„Astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut
un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” (Luca 2,11)**

Un bucătar chinez din Tsingtau a ajuns într-o casă germană din China, unde se împodobeau pomul de Crăciun. Când a văzut aceasta, a exclamat spre surprinderea germanilor: „Weihnachtsbaum!” Acesta a fost până atunci singurul cuvânt german pe care îl cunoștea. Era un păgân, un închinător la idoli, dar harul lui Dumnezeu l-a condus într-o casă unde Fiul viu și prezent al lui Dumnezeu era cu adevărat cunoscut, iubit și cinstit. Acest chinez văzuse la germanii din Tsingtau mai întâi pomul de Crăciun; dar despre faptul că Fiul lui Dumnezeu venise cu adevărat pe pământ pentru a-i împăca pe păcătoși cu Dumnezeu, n-a bănuțat nimic. Pentru el era o veste absolut nouă că și pentru el venise Dumnezeu pe pământ, ca el să găsească un Salvator din blestemul păcatului și pace cu Dumnezeu.

Oare nu sunt mulți oameni în creștinătatea de nume asemănători cu acest chinez? Ei cunosc clopotele de Crăciun, pomii de Crăciun, cadourile de Crăciun; dar dacă îi întrebi: „Îl cunoști pe Isus?”, atunci ei nu știu ce să facă cu o asemenea întrebare. Faptul că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ li se pare o poveste. Ah, câți nu privesc vestea despre nașterea Mântuitorului salvator ca pe o poveste plăcută, un mesaj pentru copii. Niciodată n-au fost conștienți că acea cântare de laudă a îngerilor de pe câmpia Betleem-ului a răsunat cu adevărat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!” (Luca 2,14).

A fost și la tine la fel până acum?

Ești tu **într-adevăr** convins că păstorii l-au văzut **cu adevărat** pe înger și i-au auzit cuvintele: „Nu vă temeți, căci iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: căci astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” Pricipe astăzi adevărul, că în creștinism este vorba despre realități.

Este extrem de important să înțelegem că credința creștină, această putere a biruinței, care până în această zi a schimbat vieți omenești, chiar case și familii întregi, se bazează pe realități.

Atâta vreme cât oamenii privesc creștinismul ca pe o învățătură religioasă, pe care fiecare individual o poate accepta sau refuza, potrivit înclinației și stării lui launtrice, ei se găsesc nu numai într-o eroare spirituală, ci în același timp și în una istorică.

Oamenii recunosc de bunăvoie marile fapte ale oamenilor – dar îndată ce este vorba despre marile fapte ale lui Dumnezeu, se simt îndreptății să le ștergă din istoria omenirii și să le mute în domeniul legendei, al fanteziei, al ficțiunii – cu toate că efectele marilor fapte ale lui Dumnezeu sunt sub ochii tuturor oamenilor.

Nici un om cu judecată nu pune la îndoială realitatea istorică a lui Alexandru cel Mare, victoriile lui de la Granicus, de la Issos și Gaugamela, intrarea lui victorioasă în Babilon, marele său imperiu mondial, expediția lui spre India – deși toate acestea s-au prefăcut repede în praf și cenușă. Dar că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, că S-a împovărat cu păcatul lumii, că a îndurat pe cruce dreapta judecată a lui Dumnezeu, că a deschis pentru păcătoșii vinovați poarta spre inima de Tată a lui Dumnezeu, că a înviat victorios din mormânt, că ucenicii și martorii lui Isus au primit prin Duhul Sfânt viață veșnică, dumnezeiască și mai primesc și astăzi, că Fiul înviat al lui Dumnezeu este prezent viu la ai Săi, că în toate timpurile El i-a făcut și îi va face martori biruitori, aceste fapte trebuie recunoscute.

Căci: „Dragostea lui Dumnezeu s-a arătat față de noi prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre. ... Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii” (1 Ioan 4,9-10 și 14).

Ce eveniment, că Domnul slavei, Creatorul tuturor lucrurilor a fost Om, că a fost născut pe pământ ca Fiu al fecioarei Maria, că El a fost culcat, copil fiind, în ieslea din Betleem! Înțelege această realitate: Acela care este oglindirea slavei Tatălui și întipărirea Ființei Lui, care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a părăsit slava Tatălui, a fost asemenea nouă, un om, la înfățișare a fost găsit ca un om. El a parcurs această viață sărmană pentru că a vrut să ne mântuiască.

Deci înțelege: **Dumnezeu a venit personal pe pământ**, pentru că nu a putut să suporte faptul că noi mergeam la pierzare pentru totdeauna. El a venit din dragoste pentru noi, vrăjmașii Lui, la păcătoșii vinovați, întinați. Ce faptă! O, așează-te pe acest fundament al realității: **Isus a venit pentru că te-a căutat și te-a iubit. Ești convins de acest lucru? Recunoști această faptă a lui Dumnezeu cu mulțumire smerită?** Și acum mai departe:

Isus, Domnul slavei, a murit pe cruce în judecata lui Dumnezeu, ca chezaș pentru păcătoșii vinovați. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21).

Așează-te în gând sub crucea de la Golgota. Bărbatul palid, încununat cu spini, care atârână acolo pe cruce între doi tâlhari ca un ticălos, ca un vinovat, ca un blestemat, Acela este singurul Fiu al lui Dumnezeu, Domnul slavei, Domnul vieții, Creatorul tuturor lucrurilor. Pe capul Lui apasă întreaga povară a tot ce a fost păcat în ființa ta, în gândurile și dorințele tale, în cuvintele și faptele tale, în comportamentul tău. El poartă vina ta, El ocupă locul tău în fața Judecătorului sfânt. El primește, ca chezaș al tău, întreaga pedeapsă dreaptă pe care ai meritat-o tu. În aceste ore întunecate ale judecății divine este părăsit de Dumnezeu, pentru că păcatul tău stă între tine și Dumnezeul sfânt. După ce sentința a fost executată, El a strigat: „**S-a sfârșit!**” „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; ... El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănile Lui suntem vindecați” (Isaia 53,4-5).

S-a întâmplat aceasta cu adevărat pentru tine? Recunoști această faptă a lui Dumnezeu? Te așezi tu sub efectele ei? Ești convins că dragostea pentru tine L-a dus pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce și că Dumnezeu, pentru că te-a iubit pe tine, cel păcătos, L-a privit suferind și murind în

locul tău pe singurul Său Fiu, în judecata dreaptă a vinei tale? A curs, într-adevăr, sângele Fiului lui Dumnezeu pe cruce pentru vina ta?

Cine este conștient de vina păcatului său și de starea lui pierdută și este convins de această realitate, pe acela jertfa de la Golgota îl transformă dintr-un om vinovat - într-un om drept, dintr-un om pierdut - într-un moștenitor al vieții veșnice. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3,16).

Este limpede că această realitate istorică petrecută, această faptă pecetluită cu sângele Fiului lui Dumnezeu este **cel mai mare eveniment din timp și veșnicie** pentru oricine crede, mult mai important și cu consecințe mult mai grave decât orice faptă din viața popoarelor, din familie sau din viața proprie. Dacă este adevărat că Fiul lui Dumnezeu a venit pentru mine din ceruri, că a suferit și a murit pentru mine pe cruce, pentru că dragostea Lui a vrut să mă mântuiască cu orice preț, atunci El are pentru acest lucru, ca cea mai importantă Persoană, dreptul de a fi iubit și cinstit de mine mai presus de orice. Atunci toată inima și viața mea trebuie să-I aparțină Lui ca o jertfă de mulțumire și ca o mărturie despre ceea ce a făcut El pentru mine. De aceea este scris: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15).

Acum permite să te întreb: marea faptă a arătării și a jertfei Fiului lui Dumnezeu pe pământ și-a exercitat ea în viața ta efectele puternice, care înnoiesc totul? Cel care a venit din ceruri ca să sufere și să moară pentru tine, a devenit El Domnul și Stăpânul, soarele și ținta vieții tale?

Nr. 14 AI TU O CĂLĂUZĂ SIGURĂ?

„Totuși eu sunt totdeauna cu Tine; Tu m-ai apucat de mâna dreaptă, Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.” (Psalmul 73,23-24)

Călăuzele din Alpi sunt numai bărbați încercați, experimentați. Ei au nevoie de atestare autorizată și poartă răspunderea pentru viața străinilor care li se încredințează pentru urcarea pe ghețari și pe vârful munților. Mulți ghizi ai Alpilor și-au riscat viața pentru călătorii lor.

Soarele lumina strălucitor pe alba zăpadă orbitoare a unuia dintre munții Alpi cei mai înalți, peste care un călător îl urma pe ghidul lui. Străinul nu se putea sătura privind toată splendoarea și grandoarea operei lui Dumnezeu, pe care o vedea aici. Plin de încredere se lăsa condus de ghidul lui și călca pe urmele lui fără teamă, cu toate că nu știa nimic despre drumul pe care era condus. Dar deodată s-a oprit și a ezitat să meargă mai departe, căci călăuză lui a pășit atent peste o crăpătură îngustă, dar adâncă și întunecoasă, care zăcea căscată la picioarele lui; apoi călăuză și-a întins mâna puternică și l-a rugat pe călător să i-o dea pe a lui. Acesta încă mai șovăia și privea în adâncul îngrozitor de la picioarele lui. Dar ghidul l-a îndemnat cu vorbe temerare și i-a spus încurajator: „**Puneți-vă liniștit mâna în a mea; această mâna încă n-a dat niciodată drumul vreunui om.**” Atunci străinul și-a pus mâna în mâna oferită a călăuzei; acesta a apucat-o cu strânsoare fermă și hăul a fost traversat cu bine.

Lumea pe care o traversăm este mai plină de primejdii, are prăpăstii mai adânci decât un ținut al Alpilor din Elveția sau din Tirol. Spune, ai tu o călăuză puternică și devotată, despre a cărei mână nu numai tu sau un alt om oarecare, ci Însuși Dumnezeu mărturisește: „Acestă mână încă n-a dat drumul niciodată vreunui om pe care l-a apucat, care I s-a predat plin de încredere în adevărata credință a inimii”? Și apoi, chiar dacă drumul tău trece prin văi întunecoase și pe lângă prăpăstii, Domnul și Mântuitorul nu-ți va da drumul niciodată, nu te va lăsa și nu te va părăsi

niciodată dacă tu ai devenit proprietatea Lui, dacă ascuți devotat de glasul Lui, mai mult, te va călăuzi acasă credincios și sigur.

Cât de mângâietoare și limpezi sunt cuvintele Lui: „Oile mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le voi da viața veșnică; nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10,27-28). Despre aceste mâini credincioase ale Mântuitorului un poet spune:

Tare-i mâna lui Isus
Și El veșnic mă va ține;
M-a iubit mult, de nespus.
- Să renunțe-acum la mine?

Isus este călăuză care într-adevăr Și-a jertfit propria viață pentru a-i păzi de îngrozitoarea prăbușire în adâncul veșniciei pierzări pe aceia care I s-au încredințat. El ne-a văzut pe drumul spre prăpastie. Atunci S-a aruncat în calea noastră pentru a ne opri și a ne salva. – Cine vrea să se lase salvat de El, găsește calea sigură de a ajunge acasă, în casa Tatălui. O creștină vârstnică povestește din zilele copilăriei ei:

Copil fiind, am petrecut odată o zi întreagă la scumpa mea bunică. Spre seară a venit o furtună mare și ploaie torențială. „Copilă,” a spus bunică, „cum vei ajunge astăzi acasă?” Dar atunci a venit tatăl meu să mă ia. Avea pe el o manta mare, albastră, așa cum purtau bărbații pe vremea aceea. Și când am plecat, el a spus: „Acum vino și strecoară-te aici dedesubt!” Atunci m-am furișat tăcută sub manta, am apucat mâna tatei și apoi am pornit înainte. Firește că nu puteam vedea nimic, dar nici nu era nevoie; tata vedea și m-a condus. Într-adevăr, uneori călcam greșit, de asemenea, auzeam ploaia și bubuitul tunetului; dar liniștită țineam mâna tatei cu atât mai strâns. O, aș fi fost o nebună dacă m-aș fi plâns că este întuneric în jurul meu! Doar era mantaua tatălui meu cea care făcea totul așa de întunecos în jurul meu; iar bunul tată cunoștea drumul - știam aceasta.

În sfârșit, tata s-a oprit, atunci mantaua s-a desfăcut și – eram acasă. Am privit fața prietenoasă a mamei mele și odaia noastră luminoasă, caldă: și totul era așa de confortabil și de plăcut, cum nu poate fi decât acasă. Firește că tatăl meu m-a adus acasă. Unde să mă fi dus în altă parte? –

Vedeți, așa este cu Tatăl nostru ceresc. Copiii lui Dumnezeu trec printr-o lume plină de furtuni și primejdii. Și de multe ori le-ar putea fi teamă ca ucenicilor pe mare, când au strigat: „Învățătorule, Învățătorule, pierim!” Treci prin întuneric și durere. Drumul este ascuns ochilor tăi. Nu vrei să ai încredere în Tatăl tău ceresc? Nici dacă nu poți vedea mai departe de un pas? El te conduce sigur și cunoaște calea. În sfârșit, se retrag umbrele întunecoase ... iată lumina casei Tatălui.

Dar câte fapte omenești nu îndrăznesc să meargă fără călăuză pe drumul primejdios! Ei pier, nu ajung la casa Tatălui. „Nu mergeți singură prin ceață în jurul casei!” Așa a avertizat-o un hotelier în Mürren, din Berner Oberlande pe o doamnă. Avertizarea a fost zadarnică. Ea a mers totuși și s-a prăbușit în adâncul groaznic, pe marginea căruia este acel hotel. Tot așa și în vara lui 1911, un bărbat tânăr a fost găsit mort, prăbușit, care fusese avertizat să nu meargă în zona alpină fără călăuză și fără pantofi cu crampoane. El a vrut să culeagă o floare de colț; pioletul a fost găsit lângă plantă – dar floarea ademenitoare i-a adus moartea. Câți nu se lasă în viață momiți de florile ademenitoare ale poftii, ale plăcerii, pe drumuri primejdioase din care nu găsesc calea de întoarcere! Toate aceste accidente descriu în parabolă, avertizând, ce primejdii grave se găsesc pentru sufletul nemuritor pe calea vieții pentru astfel de oameni, care își urmează drumul în încrederea în propria putere și pază. Ei nu se cunosc nici pe sine în slăbiciunea și în orbia lor, nici lumea stăpânită de satan pe care o străbat; ei nu cunosc nici dragostea marelui și credinciosului Păstor care îi caută ca să-i ducă acasă din toate rătăcirile și primejdiile.

Un creștin povestea în urmă cu mai mulți ani despre o călătorie în Elveția: Pe ghețarul Aletsch am văzut înfățișată textual pilda despre cele nouăzeci și nouă de oi. Într-o zi am coborât de pe ghețar înarmați cu toporișcă de gheață și piolet, când am dat de o turmă de oi care-l urma pe păstorul ei peste serpentinele încolăcite între crevase, de la locul de pășunat dintr-o parte a râpei, la locul de pășunat din partea cealaltă. Turma era alcătuită din 100 de oi, dar una se rătăcise. Păstorul ne-a întrebat în dialectul lui, dacă n-am văzut oaia pierdută. Unul din grupul nostru avea o lunetă și prin aceasta am zărit, în sfârșit, oaia pierdută, sus de tot, într-un hățiș. A fost, într-adevăr, o priveliște frumoasă cum păstorul, fără a spune un cuvânt, și-a lăsat cele nouăzeci și nouă de oi pe ghețar în convingerea deplină că vor sta liniștite și vor fi sigure. A urcat anevoios muntele după oaia pierdută, „până a găsit-o” și „a pus-o pe umeri și a adus-o înapoi cu bucurie”. Acum spune, prietene: semeni cu copilul de sub mantaua tatălui, cu acea oaie de pe umerii păstorului, cu acel călător care și-a pus ferm mâna în mâna călăuzei experimentate? Este scris un cuvânt minunat, care este o mare mângâiere pentru toți credincioșii: „Totuși eu sunt totdeauna cu Tine; Tu m-ai apucat de mâna dreaptă, Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.” Cât de prețios este acest adevăr: Isus mi-a apucat mâna dreaptă și o ține tare. În învălmășeala vieții eu sigur I-aș da drumul – dar El nu-mi dă niciodată drumul – El mă duce sigur la ținta slavei. Lucrul acesta îl știe sigur orice copil adevărat al lui Dumnezeu. Cât de frumoasă este această siguranță în pragul unui nou an, a unui viitor sumbru! **Știi și tu lucrul acesta?**

Nr. 15 POȚI PĂTRUNDE CU PRIVIREA LĂUNTRUL OAMENILOR?

„Inima este nespus de înșelătoare și
deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?”
(Ieremia 17,9.)

Toți marii bărbați ai istoriei au fost **cunoscători de oameni**. Cezar, Frederic cel Mare, Napoleon, Bismarck – ei toți au avut într-o mare măsură însușirea să recunoască exact aptitudinile, talentele deosebite și trăsăturile de caracter ale oamenilor și să le folosească potrivit cu aceasta. Ei și-au apreciat corect și dușmanii, ca să se păzească de vicleniile lor. Despre marele diplomat, francezul Talleyrand, se spune că putea citi gândurile oamenilor cu care trata. Cu toate acestea, toți acești oameni foarte talentați s-au înșelat de multe ori foarte tare. De exemplu, Iulius Cezar s-a înșelat în privința prietenilor lui; el a fost trădat și omorât de aceia în care a avut încredere și pe care i-a copleșit cu binefacerile lui. În privința inimii omului, niciodată nu terminăm de învățat. Nici omul cel mai deștept și mai experimentat nu este un **cunoscător al inimii**. Cine se bazează pe oameni, este înșelat. Unul dintre cele mai importante adevăruri biblice pentru viața pământească, practică spune, deci: „„Așa vorbește Domnul: Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul! Căci este ca un tufiș în pustie și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori. Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei nu se teme și nu încetează să aducă roadă.” „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” „**Eu, Domnul, cercetez inima și încerc răunchii**, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui”” (Ieremia 17,5-10). Numai Dumnezeu înțelege inima omului în viclenia ei – noi oamenii, nu.

Viața modernă furnizează dovada cum sub aparența poleită se ascund atât de multe lucruri întunecate în viața omului. Ba chiar experimentăm palpabil că sub aparența comportamentului cumsecade și nevinovat, oamenii criminali își urmează impertinenți drumul.

Să-i observăm odată pe oamenii care în mijlocul relațiilor moderne, sub protecția autorității publice, ca să zicem așa, trăiesc din infracțiuni pe căile lor întunecate. Întâi este marea ceată a acelor care se îndeletnicesc cu urâciunea păcatului Sodomei – ei sunt cu miile. La aceștia se adaugă cetele acelor care practică imoralitatea ca meserie. Pe lângă ei sunt cei care, fără adăpost, populează beciurile infractorilor, pregătiți pentru orice acțiune care promite câștigul de bani, absolut indiferent dacă aceasta este jaf, furt, înșelăciune, șantaj sau orice altceva. Dar făcând abstracție de toți aceștia, există, divizate după felul mai distins sau mai meschin al comportării lor, câteva grupuri de oameni care s-au unit într-o societate închisă cu interese comune, pentru infracțiuni lipsite de scrupule. Există, de exemplu, grupul special internațional al hoților care fură din hoteluri, ale căror urme sunt căutate de eforturile unite ale poliției de criminalistică din toate țările; dar ei reușesc ani în șir, cu ajutorul mijloacelor moderne de circulație, să-și continue cu succes îndeletnicirea. În iulie 1910 a evadat din închisoarea din Bremen un hoț de hotel, R. N., cu mai multe antecedente penale. Într-o succesiune scurtă a vizitat: Münster, Köln, Aachen, Bruxelles. Peste tot a intrat în cel mai bun hotel ca domn distins. Ca fost lăcătuș, N. posedă o îndemânare uimitoare în transformarea cheilor de la hotel în așa-zisă cheie principală, cu care se poate deschide orice broască asemănătoare. În felul acesta a pătruns în fiecare cameră și a luat toți banii care i-au căzut în mână. A mers curând la Paris și s-a unit acolo cu două unguroaice și cu un negustor originar din Westfalia, care petrecuse deja mai mulți ani în spatele gratiilor de închisoare. Acest grup a întreprins apoi incursiuni de pradă în Germania. La Köln au apărut în timpul carnavalului, unde au găsit pradă bună în marea aglomerație a străinilor bogați. Drumul a dus apoi spre Düsseldorf, Berlin, apoi în toate marile orașe ale Germaniei, Austriei și Belgiei. Pentru spargerile nocturne ale camerelor se foloseau de cele mai bune unelte. Peste tot își făceau intrarea sub aparența unor oameni distinși, cu siguranță și dibăcie. N. a luat mult timp, sistematic, numai bani în numerar ca pradă. Abia la insistența femeilor ahtiate după bijuterii s-a lăsat determinat să ia și toate bijuteriile valoroase, ceasuri și așa mai departe, care i-au căzut în mâini. Aceste obiecte de podoabă au constituit apoi, după mai mult timp, dovezile convingătoare prin care acești oameni dibaci au fost dați pe mâinile poliției și ale justiției.

Astfel, acești infractori - și câți nu există care fac parte din aceeași gașcă – ani în șir și-au făcut de cap în cele mai bune hoteluri, în mijlocul unei societăți distinse și educate, nerecunoscuți, o prezentare limpede a cuvântului: „Căci, dintre oameni, cine cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el?” (1 Corinteni 2,11.) Într-adevăr, așa este, nici un om nu știe ce se petrece în alt om, ce planuri și intenții își fac acolo de cap. Părinții și copiii stau la aceeași masă - știu tata și mama ce fel de gânduri sunt în inima fiului sau a fiicei? Câte cupluri n-au trăit deja împreună plini de încredere și totuși soția n-a știut despre căile de trădare ale jurământului de credință pe care a mers soțul ei. Doi prieteni de afaceri au fost uniți într-o firmă, dar unul n-a pătruns planurile înșelătoare cu care celălalt a vrut să-l distrugă, ca să se îmbogățească pe sine.

A-i cunoaște pe oameni, a pătrunde gândurile inimilor oamenilor este o artă grea: numai Unul este adevăratul cunoscător al inimii: **Dumnezeu**. Despre El este scris: „care va scoate la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va descoperi gândurile inimilor” (1 Corinteni 4,5). Dacă noi am ști ce este în om, câtă viclenie, cât egoism, câtă neîndurare, câtă prefăcătorie – n-am suporta viața. Numai un Om a trăit pe pământ despre care este scris că a știut ce era în om. „Dar Isus Însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți. Și n-avea nevoie să-I facă cineva mărturisiri despre om, fiindcă El Însuși știa ce era în om” (Ioan 2,24-25). Dar El îi iubea pe păcătoși; El venise să caute și să mântuiască ce era pierdut. El S-a jertfit de bunăvoie pentru oamenii împovărați de vină, ba chiar pentru noi, al căror păcat, necurăție și egoism erau și sunt

sub ochii lui sfinți. **El știe și cine ești tu și ce este în tine.** Și despre tine se spune: „Ochii Tăi au văzut ființa mea neîntocmită și în cartea Ta au fost scrise toate măduarele mele care din zi în zi luau chip, când nu era încă nici unul din ele” (Psalmul 139,16). Astfel a stat **formarea și viața ta înaintea ochilor lui Dumnezeu; și pe tine vrea harul să te salveze, și pentru tine a venit, a suferit și a murit Fiul lui Dumnezeu.** El privește în inima ta ca să vadă dacă ești sincer pentru a-ți recunoaște păcatele înaintea Lui și să răspunzi la dragostea lui Dumnezeu prin faptul că Îi dai lui Isus inima ta. Se poate spune că în inima omului există adâncimi de nepătruns ale păcatului – dar cât de minunat că **în inima lui Dumnezeu există înălțimi și adâncimi, lungimi și lățimi ale dragostei.** Da, dragostea lui Dumnezeu, care s-a descoperit în Hristos, întrece orice cunoștință.

Și în inima ta sunt adâncimi și înclinații spre păcat, pe care nici chiar tu nu le recunoști. Dar Dumnezeu te cunoaște până în străfunduri. Cu toate că El îți cunoaște deplin inima rea, firea păcătoasă, El te iubește cu o dragoste incomensurabilă, de nepătruns. Da, și pentru tine L-a jertfit Dumnezeu sfânt pe singurul Său Fiu pe cruce, pentru a lua din viața ta blestemul păcatului, orice povară a vinei, pentru a-ți dărui o inimă nouă, o viață nouă. Lasă-te, crezând, în mâinile Aceluia care te caută pentru a te salva, pentru că te iubește de nespus.

Nr. 16 ÎNȘELĂTORIA MODERNĂ

„Cel care urăște se preface cu buzele lui
și în lăuntru lui pregătește înșelăciunea.
Când îți vorbește cu glas dulce, nu-l crede,
căci șapte urâciuni sunt în inima lui.”
(Proverbe 26,24-25)

Unul dintre cei mai periculoși escroci a trebuit să dea socoteală în fața camerei corecționale nr.7 a tribunalului de primă instanță I, pentru înșelăciune și furt, în recidivă agravantă.¹ Acuzatul a trăit mai mulți ani din înșelătorie matrimonială. De aceea a fost condamnat deja de mai multe ori cu pedepse dureroase privative de libertate. În 24 aprilie a anului trecut a fost eliberat din penitenciar după ispășirea unei pedepse cu închisoarea de cinci ani. Încă în aceeași zi a pornit din nou în aventură. El s-a adresat pe stradă unei femei, Sch., căreia i-a istorisit o înduioșătoare poveste de calvar. Că era venit din Rusia și tânjea acum, după ce a umblat mai mulți ani prin lume, după un cămin intim. Femeia credulă, care trecea anevoios prin viață ca văduvă cu cei patru copii ai ei, a fost mișcată până la lacrimi de darul vorbirii escrocului și i-a oferit încă în aceeași zi adăpost în locuința ei. După diferite îngenuncheri și o mulțime de lacrimi ale omului care era un escroc și jumătate, a urmat încă în aceeași zi logodna. Acuzatul i-a povestit apoi, în ziua următoare, că a reușit să găsească un post de montator într-o fabrică de mașini. El a aflat curând că doamna Sch. a moștenit de la soțul ei câteva mii de mărci. Câteva zile mai târziu a încercat să obțină primul împrumut de 400 de mărci, de care cică avea nevoie pentru a face o călătorie la Halle. Altă dată a rugat-o pe Sch., stând în genunchi, să-i pună la dispoziție 1000 de mărci. Aici a debitat o poveste tâlhărească potrivit căreia cică se făcuse vinovat de atentat asupra unei fete de 15 ani, ai cărei părinți cereau acum o despăgubire de 1000 de mărci. Femeia nechibzuită i-a dat de bunăvoie 1000 de mărci. Într-o zi i-a povestit femeii că a fost chemat prin ordin la vechiul castel ca să ridice ordinul „Bismarck” pentru salvarea unei vieți, pentru care firește că are nevoie și de bani. Acuzatul a reușit cu ajutorul incredibilelor trucuri înșelătoare să-

¹ Ambele relatări cuprinse în acest text au fost preluate din lucrarea instructivă și folositoare pentru viața pământească practică, „Înșelătoria modernă”, de Kurt Mohr, a editurii și a expedierii cărții prin poștă din Dresda.

și escrocheze victima, încetul cu încetul, cu mai bine de 3000 de mărci. Când într-o zi Sch. a intrat în locuință, a observat că aceasta arăta așa de goală. Spre groaza ei a observat că nu numai paturile, mașina de cusut și diferite corpuri de mobilă erau furate, ci că și toate dulapurile au fost absolut jefuite. Abia treptat femeii păcălite i-a fost limpede că ea căzuse în mâinile unui escroc. Tribunalul i-a dat cinci ani de închisoare.

Ce istorie impresionantă din miezul vieții! Imaginați-vă această sărmană văduvă înșelată, cu cei patru copii ai ei, care a căzut în mâinile unui escroc așa de rafinat! În acest bărbat n-a existat nici o milă; numai calcul rece, energie fără scrupule pe drumul spre ținta lui. Toată priceperea la prefăcătorie, aventuri fictive, angajări născocite, lacrimi simulate, implorări înduioșătoare în genunchi, totul i-a stat la dispoziție pentru a-și escroca victima.

Ai citit aceasta. Oare știi că tu însuși ești în primejdie de a fi escrocat, înșelat de născocitorul oricărei escrocherii și înșelăciuni, pentru a ți se răpi binecuvântarea pământescă și mântuirea veșnică? Da, față de acest maestru, acel ticălos rafinat este numai un școlar nepriceput. El i-a înșelat odinioară pe Adam și pe Eva pentru a le fura Paradisul; el le-a arătat fructul oprit și i-a păcălit. „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și soțului ei, care era lângă ea, și a mâncat și el” (Geneza 3,6). După aceea, după ce Adam și Eva au pierdut Paradisul, când își mâncau pâinea în sudoarea feței lor pe ogorul plin de spini și pălămidă, când au observat că acum locuiau în valea păcatului, a lacrimilor și a morții, atunci și-au dat seama cât de îngrozitor fuseseră înșelați, răpindu-li-se Paradisul, fericirea, pacea – dar era prea târziu.

O, înțelege acest adevăr important: poleiala lucrurilor pământești, pofta păcatului, înșelăciunea aurului, toate acestea nu sunt decât mijloace în mâna aceluia despre care Domnul spune: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă” (Ioan 10,10). **Acest mare înșelător este satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor.** Pentru fiecare dintre noi este vorba despre întrebarea: dacă trecem prin viața pământească în pace, sub scutul harului lui Dumnezeu și ne găsim patria veșnică în casa Tatălui, sau dacă umblăm aici jos fără pace, fără să cunoaștem harul, pentru a sfârși apoi ca niște pierduți în locul veșnicei pierzări. Satan le arată oamenilor lucrurile pământești, desfătarea, succesul în culori strălucitoare și spune: ceva mai bun nu există – viața zboară, savurează-o! Dacă șovăi să-l urmezi pe satan, atunci el folosește batjocura sau înduplecarea rudelor și a prietenilor pentru a te ține strâns în lucrurile trecătoare. Dacă reușește, poți tu să plângi veșnic; aceasta nu-l doare pe diavol – dimpotrivă, el se bucură, **pentru că acesta a fost scopul lui.** Acest mare șarlatan, satan, este un meșter neîntrecut, care se pricepe să-i determine pe oameni prin promisiuni mincinoase despre fericirea viitoare, să-și sacrifice timpul prețios al vieții, puterea și talentul pentru lucruri de nimic. După aceea stau deznădăjduiți în pragul veșniciei, înșelați și lipsiți de toate lucrurile. Și această artă este reflectată frapant în relațiile comerciale moderne.

Iată aici un exemplu:

Nu de mult a fost înființată în L. o societate cu responsabilitate limitată. Directorii acestei firme au specificat că vor să înființeze un ziar, care trebuia să fie răspândit în toate orașele mai mari sub numele de „Acasă”. Patronii au pretins că au deschis un local de firmă și printr-o inscripție bătătoare la ochi cu numele firmei atrag atenția publicului asupra societății cu răspundere limitată. De aici înainte proprietarii firmei au publicat anunțuri în ziarele de specialitate, în care erau „căutați reporteri locali în toate localitățile din lume, pentru teatru, literatură, muzică și artă, pentru un săptămânal generos – un tiraj de 150 000”. În mod deosebit erau binevenite „caricaturi, satire în cuvinte și imagini, biografii ale artiștilor și ale erudiților, articole sociale”. Solicitanții au fost informați că există un capital de 180 000 de mărci, dar li s-a ascuns că din acești 180 000 de mărci, 175 000 revin estimării firmei, ca parte, adică „idei geniale” a fondatorilor și că, firește, cei 175 000 de mărci trebuiau întâi agonisiți cu această idee. Dar deoarece pentru editarea unui ziar sunt necesari bani, se încearcă să se câștige cooperatori care să aducă cu ei capital în bani numerar. Așadar, de la un domn, C. P., au fost

vărsate 5000 de mărci. Reporterii căutați „în toate orașele lumii” au fost angajați ca șefi de filiale după depunerea unui capital mai mare de bani în numerar. Cu toate acestea ziarul nu a apărut. În cele din urmă justiția s-a văzut obligată să intervină împotriva acestei firme. Într-o zi a apărut judecătorul de instrucție cu funcționari de la poliție la sediul de firmă al întreprinderii și i-au arestat pe șefii afacerii și pe procuriști. Cercetarea a arătat că numeroasele avansări de capital ale șefilor de filiale angajați – unii au achitat până la 10 000 de mărci – dispăruseră. În casieria societății se găseau numai cinci mărci. Cu greu va vedea cineva vreodată vreun număr al ziarului „Acasă”. **Totul fusese o înșelătorie.**

Cât de izbitor este acest tablou! Sunt promise lucruri extraordinare, o reclamă este răspândită în toată lumea, mulți oameni sunt lipsiți prin înșelăciune de banii lor. La sfârșit este demascat un mare mincinos, căruia i-a reușit șmecheria pentru că a fost mai șiret decât aceia pe care i-a înșelat.

Prietene, ai grijă să nu-ți meargă și ție la fel! Citește pilda despre fiul pierdut (Luca 15,11-24). Acesta auzise despre țara îndepărtată unde păcatul poate fi savurat nepedepsit, unde poți să fii scutit de dojenile, de avertizările și de disciplina tatălui. Fiul s-a lăsat prost. Dar cât de repede a venit ceasul în care a ajuns în mizerie, singur și părăsit! Atunci, când și-a venit în fire, ochii lui au devenit văzători și inima lui a înțeles cât de mare a fost fericirea pe care o pierduse. El s-a întors cu pocăință, **a căutat și a găsit har la inima tatălui.** Pilda aceasta este scrisă în Cuvântul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Care este situația ta? Ai scăpat de înșelăciunea lumii și a păcatului? L-ai recunoscut pe satan, înșelătorul, dar și pe Isus, Salvatorul, care îi caută pe păcătoșii înșelați din țara îndepărtată? Ai recunoscut tu mizeria vinei tale, blestemul păcatului, poverile conștiinței tale? Te-ai întors acasă, la inima Tatălui?

Înțelege dragostea lui Dumnezeu care te caută și te cheamă și înțelege seriozitatea scurtului timp pământesc. Fugi de prinderea în mreje a marelui înșelător și apucă harul lui Dumnezeu. De aceea a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ, pentru a-ți deschide calea spre inima de Tată a lui Dumnezeu. Cheamă Numele Său sfânt, privește la crucea de la Golgota, unde Isus a purtat pedeapsa ta, ca tu să găsești pace. Isus întinde mâinile spre tine, încredințează-I-te Lui așa cum ești. Adevărații creștini sunt astfel de oameni, care au **„fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă”** (2 Petru 1,4). Ei au venit la Isus și au fost salvați. Spune acum limpede și deslușit dacă ești hotărât pentru aceasta!

Nr. 17 CUM A GĂSIT UN MEDIC PACEA

„Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui,
cel tare să nu se laude cu tăria lui,
bogatul să nu se laude cu bogățiile lui.
Ci, cel care se laudă, să se laude că are pricepere
și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul.”
(Ieremia 9,23-24)

Părintele chirurgiei moderne, descoperitorul anesteziei cu cloroform, dr. sir James Simpson, (a trăit între 1811-1870), a fost un martor biblic lămurit al Evangheliei. (Compară cu „Mărturiile unui vechi soldat” anul XVI, povestirea nr.14: „Cuvinte importante ale unui mare medic”.) Dintre persoanele importante ale șirului de medici remarcabili din toate timpurile face parte și Albert v. Zeller (1804-1877), directorul spitalului de boli mintale din Villingen (Württemberg). El aparține somităților călăuzitoare din domeniul bolilor psihice și ale terapiei bolilor mintale. El și-a editat poeziile într-o culegere de cântări, „Cântările suferinței”. Cităm aici o cântare din ea:

Ție pe plac vrem să-Ți fim

Ție pe plac vrem să-Ți fim, / De restul vorba nu-i.
Încă murim sau trăim / În imperiul soarelui.
Ferice că Te cunosc, / Că ești Viața, iar eu
Mântuitor Te numesc, / Isus Hristos al meu!

Fie că doar ațipim, / Sau că-i al morții somn,
'Naintea Ta nu ne mâhnim; / Tu ești al vieții Domn!
Ai tăi rămânem, căci Tu ții / Al vieții legământ;
Să rupi tăcerea Tu vei ști, / La ceas de scăzământ.

Frumos e că locuiesc / În cadrul timpului,
Dar mai frumos - să trăiesc / În slava tronului.
Veseli să veghem zi de zi / Și s-adormim așa.
Sunt treburile Lui - și / Așa vor prospera!

Suntem fără griji, ni-i bine / Chiar dacă suferim.
Dacă suntem la Tine, / Altceva nu ne dorim.

Ce ocazii deosebite, minunate are un medic de a orienta gândurile oamenilor spre veșnicie și să le îndrepte spre Acela care ascultă rugăciunile și care are putere să dea tărie în primejdii, de exemplu, dacă medicul îi informează pe bolnavi despre gravitatea stării lor sau dacă le arată că trebuie să se hotărască pentru o operație. De câte ori nu poate un medic, în clipe puternic impresionante, să îndrume familii întregi spre ajutorul Dumnezeului atotputernic, care face minuni! Cât de impunător poate el să mărturisească oamenilor prezența Mântuitorului salvator și refugiul pe care omul îngrijorat și plângând îl găsește la Dumnezeu prin rugăciunea credinței! Ce efect uriaș exercită când un medic le spune oamenilor în ceasul necazului, cu toată convingerea credinței: „Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne!” (Deuteronom 33,27.)

Mulți medici stau departe de credință, unii chiar sunt împotriva, ostili sau îi privesc cu milă și ridicând din umeri pe cei credincioși; la astfel de oameni se referă cuvântul: „Cuvântul crucii este o nebulie pentru cei care pier” (1 Corinteni 1,18). Unii medici pun la socoteală numai trupul omenesc și forțele naturale, dar nu și pe Dumnezeu. Cu toate acestea rămâne valabil că și cel mai experimentat medic și cel mai iscusit chirurg rămân absolut dependenți de binecuvântarea lui Dumnezeu în cunoașterea și felul lor de a proceda. „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, ... ci, cel care se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul.” Mulți oameni nici măcar nu vor să creadă că un medic capabil ar putea fi un creștin care se roagă. Ce eroare!

Iscusitul medic, doctorul M., povestește: „După o boală mai lungă, care m-a adus în pragul morții, mi-a devenit limpede seriozitatea vieții: mi-am dat seama că corăbioara mea se afla pe un torent care mă ducea irezistibil spre oceanul **veșniciei**. Ah, ce n-aș fi dat să știu ce mă așteaptă în această veșnicie necunoscută! Speram să primesc lămurire despre aceasta prin experiențele și scrierile altora, care au mers înaintea mea pe acest drum. Dar oricât am citit și am cercetat, - nimeni n-a putut să-mi spună ceva sigur. Am scris pe atunci unui cunoscut: După ce am **campat** o jumătate de veac în această lume – nu pot să spun „am locuit” sau „am trăit”, căci nu m-am simțit nici o zi ca acasă în această lume, orice ar vrea să gândească sau să spună cetățenii ei din cauza unei asemenea păreri – până acum n-am găsit în acest „potop” religios nici un loc unde piciorul meu, inima mea obosită să se poată odihni. Mizeria din jurul meu: suspinele,

înjurăturile, cearta și invidia nu m-au lăsat să-mi găsesc liniștea; de 50 de ani, fiecare noapte înseamnă pentru mine moartea zilei precedente și dimineța când mă ridic, îmi stau în față aceleași neliniște și activitate, care nu-mi pot aduce nici o satisfacție adevărată. Sunt om și așa vrea, dacă pot, să găsesc și să obțin **mai mult** decât ceea ce am găsit până acum la oameni. Nici un împărat sau om de stat, nici un poet sau filozof nu m-au condus la izvorul adevăratei satisfacții.”

Să nu creadă nimeni că acest medic M. a dus o viață egoistă sau chiar rea. Dimpotrivă, era cunoscut ca om de onoare; plin de compasiune pentru omenirea suferindă, ca medic a căutat să aline durerile altora; ici și colo făcea câte un bine, pentru a pune capăt, după puteri, nevoii care îi ieșea înainte. Astfel a înființat el și alții un cămin pentru bătrâni și bolnavi și a încercat să ajute cum și unde a putut. Deci dacă adevărata satisfacție ar fi de găsit în facerea de bine, atunci doctorul M. ar fi trebuit să fie un om cu adevărat satisfăcut; dacă am găsi pacea prin aceea că-i slujim pe cei suferinzi și le alinăm durerile, atunci doctorul M. ar fi fost un om fericit. El și-a iubit profesia de medic și a fost eficace în ea, în plus, a avut destule mijloace pentru a-și procura tot ce oferea lumea. Cu atât mai demn de remarcat este felul cum privea viața și ce i-a adus ea. Neliniștea lui lăuntrică și tristețea au crescut tot mai mult, așa că în cele din urmă a hotărât să emigreze în Australia, ca acolo, în liniște, să caute ușurare și odihnă și să găsească satisfacție pentru dorul lui nepotolit de până acum. Încetul cu încetul a rupt relațiile sale de până atunci, a renunțat la post, și-a vândut casa și și-a asigurat un loc pe vaporul spre Australia.

Înainte de plecare, doctorul M. a mai vizitat un prieten de altădată, care era și el medic și în același timp era un creștin credincios. Lui voia doctorul M. să-i spună rămas-bun. Prietenul a fost uimit de hotărârea bruscă a colegului său și a întrebat: „De ce plecați în Australia?” Doctorul M. a mărturisit: „Nu găsesc liniște, nu găsesc pace; toată această nefericire și răutate pe care o văd de jur-împrejurul meu și în mine însumi mă deprimă și nu înțeleg cum un „Dumnezeu al dragostei”, în care credeți dumneavoastră, poate să privească toate acestea fără să intervină și să pună capăt acestei întregi nenorociri!” Confratele credincios i-a răspuns doctorului M. cu un cuvânt din Biblie: „Dumnezeu i-a făcut drepti pe oameni, dar ei umblă cu multe șiretenii” (Eclesiastul 7,29). Atunci a căutat să-i arate că nu Dumnezeu poartă vina pentru nenorocirea oamenilor, ci că tot necazul, toată mizeria sunt consecințele **păcatului** și ale **părăsirii** lui Dumnezeu.

Doctorul M. n-a putut să răspundă nimic la aceasta; acel singur verset din Cuvântul lui Dumnezeu deja îl atinsese; și simțea că în primul rând este vorba despre **el însuși** și poziția lui față de Dumnezeu. El a văzut că era despărțit de Dumnezeu, că și el era un **păcătos** înaintea lui Dumnezeu, în ciuda tuturor bunelor sale intenții și ale eforturilor sale din răspuțeri în facerea de bine, că are nevoie de **har** și de **iertare**. Prietenul i-a citit apoi doctorului M. - pentru a-i arăta că Dumnezeu n-a rămas **pasiv** nici în fața nenorocirii de pe pământ - prețioasele cuvinte din Ioan 3,16: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu **lumea**, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca **oricine** crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”.

În legătură cu aceasta, creștinul i-a arătat colegului său întristat că Dumnezeu, prin jertfirea Fiului Său, a deschis o cale pe care **toți** oamenii **pot** fi salvați, dar că **fiecare în parte** trebuie în mod **personal**, conștient fiind de vina lui, să-și caute refugiul în harul care s-a arătat în Hristos, dacă vrea să fie salvat.

Încă două versete din Cuvântul lui Dumnezeu i-au slujit doctorului M. spre binecuvântare deosebită: „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8,9) și „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). Aceste cuvinte i-au fost doctorului M. de mare ajutor. Credința simplă cu care a primit Cuvântul lui Dumnezeu a fost prețioasă; el s-a prăbușit, ca să zicem așa, în

brațele lui Dumnezeu; cele vechi se duseseră și totul se făcuse nou. Sufletul lui găsisese un loc de odihnă, o patrie și toată setea și dorința lui erau alinate.

Doctorul M. n-a plecat în Australia, a rămas în patrie, pentru a sluji aici, printre săraci, cu curaj și cu putere nouă, acum în **pacea lui Dumnezeu** și în desfătarea **harului** și a **dragostei Sale**. Acum nu se mai gândea numai la nevoia **vremelnică** a celor săraci, ci încerca, înainte de toate, să-i conducă la **Isus**, pentru mântuirea lor veșnică.

În următorii unsprezece ani ai vieții sale, doctorul M. a propovăduit **multor suflete** prețioasa veste bună despre Isus și a dus la pace multe inimi nevoiașe. Așa cum a căutat și în continuare să vindece și să aline suferințele **trupești** ale oamenilor, ca medic, tot așa a căutat, ca **creștin**, să salveze **sufletele** și să le ducă prin Isus Hristos la inima de Tată a lui Dumnezeu.

Prietene, poate ai căutat și tu zadarnic până acum, ca și doctorul M., odihna adevărată pentru inima ta în această lume. Și pentru tine stau pregătite: însănătoșire, salvare și mântuire la Isus Hristos. – Aici este ispășirea pentru păcatele tale; aici este viață și pace pentru sufletul tău.

Nr. 18 DUMNEZEU ÎȚI VREA ÎNTR-ADEVĂR BINELE?

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”,
zice Domnul, „gânduri de pace și nu de nenorocire,
ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29,11)

Că voia lui Dumnezeu este desăvârșită, aceasta o știu mulți turci și arabi mai bine decât mulți creștini cu numele. Firește că aceștia suportă voia lui Dumnezeu cu supunere tăcută și cu un cumpăt eroic, fără să se plângă și fără să cârtească, dar ei nu-L cunosc pe Dumnezeu ca pe Tatăl iubitor. Ei spun: este „Kismet”-ul (destinul meu)! Aceasta vrea să spună: Lucrul acesta este irevocabil hotărât pentru mine de către o putere superioară, căreia trebuie să mă supun. Fie că nevasta unui arab moare, fie că fiul lui cade în luptă, fie că oile lui sunt răpite de un leu – este „Kismet”-ul lui. În războiul greco-turc, pe câmpul de luptă, un turc cu mâna ciuruită de gloanțe a venit la unul dintre ofițerii care comandau armata turcească, dar care era german. El a întrebat dacă ofițerul nu cumva are un cuțit sau o foarfecă, pentru a-i tăia degetele ciuruite, care mai atârnavă doar de zdrențele de mușchi; ofițerul a făcut el lucrul acesta, deoarece nu era nici un medic accesibil. Acolo n-a existat nici o tânguire; mahomedanul a spus liniștit: Este „Kismet”-ul meu! Adevărul că Dumnezeu sfânt vrea prin destine grele și încercări adânci să-i cheme pe oameni cu dragoste la El și să-i binecuvânteze - îi este unui mahomedan la fel de ascuns ca și celălalt adevăr: că rugăciunea credinței are puterea și făgăduința să înlăture nenorocirea iminentă. **Dar un creștin adevărat știe acestea**; el îl cunoaște pe Dumnezeu ca pe un Tată iubitor și pe sine însuși ca pe un copil iubit al lui Dumnezeu în Hristos. Copiii adevărați privesc cu toată încrederea la Tatăl lor. Ei știu, de asemenea, că pot spune orice Tatălui lor și pot cere totul de la El. Cum ar putea Tatăl, care are toată puterea, să nu îngrijească cu desăvârșire de copiii Săi? Tocmai de aceea este scris: „Nu vă îngrijorați de nimic!” (Filipeni 4,6), „căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5,7). Copiii lui Dumnezeu care cârtesc împotriva voii Tatălui și se plâng, nu sunt lăuntric în ordine.

Face parte din scopurile vieții creștinilor ca ei să mărturisească oamenilor: Dumnezeu ne vrea binele, El este absolut credincios! Un creștin care trecea printr-o încercare grea, a primit de la o soră cu compasiune o carte poștală pe care erau cuvintele: „**Gânduri de pace și nu de nenorocire**”! Domnul a împlinit curând după aceea această făgăduință și a transformat nenorocirea iminentă în binecuvântare. Aceste cuvinte sunt luate din Biblie. Aici se spune: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”, zice Domnul, „gânduri de pace și nu de

nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga și vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi, căci Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa găsit de voi” zice Domnul” (Ieremia 29,11-14a). Cât de prețioase sunt aceste cuvinte! Ele vorbesc despre devotamentul de Tată al lui Dumnezeu, care este cu desăvârșire credincios față de ai Săi. Oricine ai fi, învață și pricepe aceasta: Dumnezeu îți vrea cu desăvârșire binele.

Odată, un ucenic meșteșugar a emigrat din Franța în Alsacia. El era originar din orașelul Montbéliard, în germană Mömpelgard, care până la pacea de la Lunéville (1801) a fost reședința comitatului Württemberg sub același nume. Ucenicul nostru meșteșugar, R., era un tâmplar priceput și deci a și găsit un loc de muncă bun și un salariu bun în Mülhausen, în Alsacia, într-o tâmplărie mare, așa că după aceea s-a însurat. Și chiar părea că totul merge bine.

Dar apoi a venit în casă un musafir serios: tâmplarul R., cu toate că încă era în anii cei mai buni, s-a îmbolnăvit de plămâni și curând n-a mai fost capabil de muncă. Aceasta a fost o lovitură grea. În inima bărbatului s-a dezlănțuit acum o luptă puternică. El nu era numai un bărbat **îndemânatic**, care era prețuit în tâmplăria lui pentru randamentul lui, ci era și un bărbat **zelos** și **harnic**; dar acum trebuia să se oprească și să se **odihnească**. Au trecut: săptămâni, luni și **ani**; însănătoșirea nu se apropia, ci se tot îndepărta.

Soția lui mărturisea, ce-i drept, că este o creștină credincioasă, dar era slabă, obscură și de aceea nu era pentru soț o călăuză spre mângâiere și vindecare. R. se considera „reformat”, dar credința adevărată și legătura cu Dumnezeu nu le-a cunoscut niciodată. Când un prieten credincios l-a vizitat într-o zi pe bolnav și a vrut să-l îndrume la Dumnezeu, R. și-a vărsat focul; el s-a certat cu Dumnezeu, că era imposibil ca El să-l fi iubit și precis că El nu era **dragoste**. Dumnezeu doar cunoștea bine situația lui tristă, cât de bine a lucrat și cu plăcere, dar cum el, în loc să progreseze, ceea ce pentru el ar fi fost un lucru mărunț dacă ar fi fost sănătos, trebuia acum să șadă aici și să sufere și poate trebuia chiar să aștepte moartea. –

Da, R. a mers chiar mai departe în amărăciunea lui. După ce mai întâi s-a certat cu Dumnezeu și a tăgăduit **dragostea** lui Dumnezeu, a negat în cele din urmă și **existența** lui Dumnezeu. Glasul lui spunea acum deschis: „Nu există Dumnezeu.”

Dar Dumnezeu, în dragostea Lui, S-a gândit în tot acest timp la sărmanul bolnav în mâhnirea și în durerea lui și avea numai gânduri de **pace** pentru el. El S-a atins de **trupul** lui de dragul **sufletului** său; și acum îi vorbea prin Cuvântul Lui.

Aceasta s-a petrecut așa: Prietenul nostru stătea într-o zi în fotoliu, în nenorocirea lui trupească și se simțea plictisit și supărat. Pentru a-i trece timpul, a luat Noul Testament cu Psalmii, francez, care zăcea în apropiere. Și în timp ce-l lua în mână, cartea s-a deschis la Psalmul 119 și ochii i-au căzut pe versetele 71 și 72. S-a uitat și a citit:

„Este spre binele meu că m-ai îndurerat, ca să învăț orânduirile Tale. Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale, decât mii de bucăți de aur și de argint”.

Dacă Dumnezeu ar fi rostit aceste cuvinte în mod distinct, cu glas tare din cer încoace, spre el, ele n-ar fi putut vorbi inimii lui mai limpede și mai puternic. Fiecare cuvânt a fost ca o săgeată din tolba lui Dumnezeu și l-a lovit în adâncul sufletului.

Inima lui trufașă, care a avut nevoie de smerire, și gândurile și dorințele după **„mulți bani și aur greu”**, cum și-a numit orgolios de multe ori salariul binemeritat, i-au fost dezvăluite într-o clipă. Da, Dumnezeu care odinioară, la creație, a făcut să lumineze lumina Sa din întuneric, a luminat în inima lui, care până acum a fost învăluită în întuneric. Dar împreună cu lumina, privind starea lui pierdută, a intrat în același timp în sufletul lui cunoștința despre mântuire.

Curând după aceea a venit la R. acel credincios cu un frate din altă parte. Într-adevăr, se cunoștea limpede că boala lui R. devenise mult mai gravă, cu toate acestea bolnavul a răspuns, spre marea uimire a vizitatorilor lui: „Ah, îmi merge **bine de tot** acum.” Da, Dumnezeu, care

odinioară, la creație a spus: „**Să fie lumină!**”, a făcut ca lumina Sa să cadă în această inimă întunecată. R. a recunoscut în această lumină **de ce** Dumnezeu i-a **smerit** inima trufașă. Acum recunoștea că el, dacă ar fi rămas sănătos și ar fi propășit în lume după dorința inimii lui, n-ar fi ajuns, într-adevăr, **niciodată** la cunoștința **mântuirii** lui și în posesia **bogăției harului** lui Dumnezeu. Dar acum prietenul nostru lăuda cu bucurie **valoarea mare a lui Hristos** și **comorile Cuvântului Său**, care acum, într-adevăr, îi erau mai de preț decât **miile de aur și de argint**. – Inima lui savura pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere și s-a lăsat fericit și mângâiat în seama călăuzirii Lui părintești și credincioase.

Numai câteva luni a mai avut bolnavul de răbdat în suferința lui, dar inima a fost și a rămas permanent plină de pace și de bucurie în Domnul Isus, care a devenit sărac, pentru ca prin sărăcia Lui noi să devenim bogați. Apoi R. a putut, **triumfând**, să dezbrace învelișul slab al trupului și să plece acasă pentru a fi la **Hristos**. El a plecat – au trecut abia câțiva ani de atunci – în deplină siguranță și în pacea lui Dumnezeu, în slava veșnică.

Și aici a devenit realitate cuvântul: **Gânduri de pace și nu de nenorocire!**

Acum prietene, ia cu tine aceste cuvinte prețioase, dumnezeiești. Dacă Dumnezeu intervine în viața ta cu hotărâri serioase, amintește-ți aceasta și ai încredere tare: **Dumnezeu îți vrea binele la nesfârșit!** Nu o întâmplare oarbă, nu un Kismet întunecos îți guvernează viața, ci dragostea și atotputernicia Aceluia care L-a jertfit pe crucea de pe Golgota pe singurul Său Fiu preaiubit, pentru că te iubește pe tine nespus de mult. Meditează odată asupra cuvântului: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,32.)

Cât de fericită este o inimă care cunoaște bogăția de nepătruns a lui Hristos! **Îl cunoști tu pe Isus ca pe Salvatorul, Păstorul și Prietenul tău?** Abia atunci când **Îl** vei cunoaște astfel, **Îl** vei cunoaște și pe Dumnezeu ca Tată al tău și știi că Tatăl te iubește nemărginit de mult.

Nr. 19 CEL MAI BUN INSTRUMENT OPTIC

**„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele
și o lumină pe cărarea mea.” (Psalmul 119,105)**

După cum aflăm din ziare, unul dintre miliardarii americani a pus în prezent să se construiască un telescop uriaș. Acest telescop trebuie să obțină o mărime așa de mare a corpurilor cerești, încât, de exemplu, luna să-i apară celui care observă așa de mare și de deslușită, ca și când ar fi numai 80 de mile departe de pământ. Nu ne putem decât bucura pentru asemenea osteneți, căci acest telescop sigur va sluji la a face accesibile cunoașterii omenești noi minuni ale lumii stelelor. Cu cât aflăm mai mult despre ele, cu atât mai mare va fi Creatorul în fața ochilor noștri, cu atât mai mult trebuie să-I admirăm atotputernicia și înțelepciunea. Citim lucruri așa de uimitoare în comunicări despre noul telescop, despre mărimea și valoarea lentilelor de cristal, despre lungimea tubului și asamblarea tuturor părților individuale ale acestei minunate opere de artă. Dar cel mai minunat instrument optic al tuturor timpurilor este Biblia; ea este în același timp și ochean (telescop) și lupă pentru observarea celor mai mici lucruri (microscop). Ca telescop vedem prin el nu numai în cele mai îndepărtate spații cerești, ci ceea ce este și mai uimitor, vedem prin milenii atât ceea ce s-a petrecut la început, cât și ce se va petrece în veșnicile viitoare. Da, vedem până în inima lui Dumnezeu. Folosită ca microscop, nu vezi numai ceea ce poți vedea de obicei cu ochiul liber, cele mai mici defecte și lipsuri la aproapele tău, ci, ceea ce este și mai important, cele mai ascunse fibre ale propriei tale inimi. Tu observi în ea toți micii microbi și bacili și poți să observi efectele distrugătoare ale acestora. Da, poți să

cercetezi prin ea ogorul inimilor și să recunoști care împrejurări îi împiedică pe oameni să fie mântuiți și să aducă rod pentru Dumnezeu. Despre măreția Bibliei trebuie să vorbim deslușit oamenilor generației actuale, căci un mare număr de oameni aroganți se străduiesc să discrediteze acest mare dar al lui Dumnezeu și să-l declare ca nefolositor.

Oamenii orbi nu pot vedea nimic nici chiar prin cel mai bun telescop sau microscop – de aceea nu este surprinzător că oamenii care prin trufia și mândria lor sunt orbi față de propria lor înțelepciune, nu recunosc minunea înțelepciunii, a dragostei și a adevărului, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le-o arată celor care cred.

Satan, stăpânul acestei lumi, a încercat pe vremuri să le răpească oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu, prin aceea că lupta împotriva Bibliei cu foc și sabie.

În vremurile trecute, în: Franța, Anglia, Spania, Italia mulți copii sinceri ai lui Dumnezeu au fost torturați, arși, decapitați, pentru că au fost găsiți posedând o Biblie. Benjamin Franklin, descoperitorul paratrăsnetului, povestește din istoria strămoșilor lui următoarele: Pe vremea când cititul Bibliei era încă interzis în Anglia, Dumnezeu a trezit în câțiva membri ai familiei noastre o dorință adâncă după Cuvântul Său. Bunicul n-a găsit liniște până n-a ajuns, pe bani grei, în posesia unei Biblii. Dar acum era vorba să fie pusă bine față de urmărirea vrăjmașilor. Atunci bătrânului Franklin i-a venit un gând bun. El avea un fotoliu vechi, al cărui șezut era capacul unei lăzi care se afla dedesubt. Biblia deschisă a fost fixată cu sfoară de partea interioară a acestui capac. Ori de câte ori bunicul citea familiei sale din Cuvântul lui Dumnezeu, se așeza pe o băncuță în fața fotoliului vechi și deschidea capacul, astfel încât Biblia deschisă stătea în fața lui. Între timp, unul dintre copii stătea de pază la fereastră; dacă se apropia vreun slujbaș de la tribunal sau oricine altcineva de care trebuia să ne temem, capacul era închis repede și bunicul se așeza pe el. Dar nimănui nu i-a venit ideea să bănuiască în fotoliul vechi Cuvântul lui Dumnezeu, care era prigonit. Iată aici un bărbat pentru care era realitate: „Mărturiile Tale sunt moștenirea mea în veci, căci ele sunt bucuria inimii mele” (Psalmul 119,111). – Astăzi nu trebuie să ascundem Biblia din teamă de slujbașul judecătoresc – oricine are voie să citească Cartea cărților, oricine o poate cumpăra cu puțini groși. Aceasta se poate vedea în capitala sumbrei țări, Spania, în Madrid. Probabil că n-a existat vreodată vreun dușman mai hotărât al **Bibliei** decât ducele de Alba al Spaniei, care i-a prigonit atât de cumplit în Țările-de-Jos pe mărturisitorii Evangheliei. Cu faima de a fi omorât optsprezece mii de oameni și de a fi stârnit un război care a durat șaiszeci și opt de ani, el s-a întors la Madrid, unde a fost copleșit cu onoruri. – În vechiul palat al acestui duce de Alba locuiește în prezent domnul J., agentul „Societății Biblice Britanice și Străine”. Mai multe săli ale acestui palat servesc ca depozit principal al Bibliei pentru toată Spania și câte un slujitor al Evangheliei se bucură acum de ospitalitate în una dintre încăperile castelului bărbatului care a întemnițat, a spânzurat sau a ars așa de mulți martori ai adevărului.

Deoarece satan, vrăjmașul lui Dumnezeu, n-a reușit să distrugă Biblia cu prigoana și paloșul călăului, a luat o altă hotărâre; el a încercat să frângă puterea Cuvântului lui Dumnezeu prin aceea că de aproximativ 200 de ani a determinat mulți bărbați deștepți și învățați, să lupte împotriva Bibliei cu armele științei omenești. Mulți bărbați foarte dotați și-au pus în joc puterea vieții în acest scop. Ei au dispărut. Cărțile lor erudite s-au învechit. Dar Biblia? Anual sunt răspândite mai bine de 17 milioane de Biblii și părți ale Bibliei; în toate popoarele crește răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel se împlinește cuvântul: „El Își trimite porunca pe pământ. Cuvântul Lui aleargă cu iuteală.” (Psalmul 147,15.) Acum câțiva ani, un profesor a ținut un șir de prelegeri sub titlul „Biblie și Babilon”, în care a prezentat Biblia ca pe un simplu produs omenesc al religiei babiloniene, bogat în erori istorice. Multe dintre dovezile aparent distrugătoare împotriva adevărului Bibliei s-au dovedit a fi falsuri; despre bărbatul care în primele săptămâni ale apariției sale părea că strălucește ca o stea de primă mărime, astăzi nu mai vorbește nimeni; el face parte dintre morții morali. Dar Biblia, pe care a vrut s-o distrugă, își urmează cursul biruinței și al binecuvântării, în ciuda întregii vrăjmășii a oamenilor; puterea Cuvântului lui Dumnezeu pleacă nenumărați genunchi și inimi în fața marelui Salvator, Isus;

Într-adevăr, este adevărat: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri.” (Psalmul 119,89.)

Între timp, stăpânitorul acestei lumi a apucat iar pe un drum nou, pentru a-i întărâta pe oameni la disprețuirea Bibliei. El a trimis soli care trebuiau să ridiculizeze Cuvântul lui Dumnezeu și pentru aceasta s-a folosit și de oameni cultivați și de oameni necultivați. Unul dintre acești vrăjmași moderni ai Bibliei a strigat într-o adunare publică din Berlin, în anul 1910: „Să nu dați în mâna copiilor noștri nici o Biblie, căci ei pot învăța mai multe din orice carte de adrese, decât din Biblie. Noi dorim o viață cât se poate mai fără Dumnezeu!” Aceste cuvinte au stârnit ovații vii în sala mare, ticsită – ce semn al vremii! Cât de tare se înșeală acești vrăjmași aroganți ai lui Dumnezeu! Dar tu ține minte: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.”

Prin Cuvântul lui Dumnezeu oamenii găsesc viața veșnică, pacea cu Dumnezeu, aud vestea harului, Îl cunosc pe Fiul lui Dumnezeu și apucă mântuirea; numai în El poate fi ea găsită de către orice om care crede. Cel care a găsit în Isus fericirea inimii, nădejde, putere și bucurie, cel care a testat și a avut parte de adevărul tuturor făgăduințelor Bibliei, date de Dumnezeu, acela îi înfruntă pe batjocoritori și pe vrăjmașii aroganți cu siguranța credinței și cu îndurare milostivă.

Pe platforma unui tramvai din Berlin, un călător l-a întrebat pe altul, care mergea acasă de la o adunare, dacă este pregătit pentru o discuție. „Dacă doriți să faceți aceasta neapărat aici, fie!” a răspuns omul. „Credeți, desigur, în Biblie, nu?” a întrebat acela. „Da, sigur!” a fost răspunsul. „Nu știți că este plină de contradicții?” l-a întrebat celălalt mai departe. „Așaaa!” a spus omul mirat și la aceasta a băgat mâna în buzunar. „Da, plină de contradicții!” a exclamat criticul. „Poftiți, vă rog, sunt foarte curios să le citesc!” Cu aceste cuvinte i-a pus criticului în mâna Biblia lui de buzunar. Acesta l-a privit mirat și a întrebat, crezând că are un carnet de notițe în față: „Să vă scriu înăuntru adresa mea?” „Nu, dragă prietene, aceasta este o Biblie cu toate contradicțiile. Deci arătați-mi, vă rog, câteva dintre ele.” „Păi, vă spun, poate vă veți mira dacă vi le voi arăta pe toate.” „Dar vă rog, arătați-mi măcar una.” Deoarece se părea că cel care critica Biblia nu știa ce să facă cu ea, celălalt s-a oferit chiar să caute citatele pe care el le va indica. „Momentan nu-mi amintesc nici un citat.” A răspuns criticul după o mai lungă meditație și a întrerupt discuția prin aceea că a dat Biblia înapoi spre amuzamentul general al celor care stăteau în jur.

Ascultă, prietene, tu nu trebuie să te temi de cei care disprețuiesc Biblia; înțelepciunea lor este mai ușoară decât pleava. Dar despre Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile, cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii. Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4,12-13.)

Nr. 20 NU-L PROVOCA PE DUMNEZEU

„Cel rău, cu o înfățișare îngâmfată, nu-L caută.
Toate gândurile lui sunt: „Nu există Dumnezeu!””
(Psalmul 10,4)

Doctorul H. O. Lenz (1798-1870), numit în vremea lui „Schlangenzlenz”, a fost un cercetător al științelor naturii din Schnepfenthal; el a scris o lucrare celebră **despre șerpi**; ea poartă titlul de „Schlangenkunde” (Știința șerpilor) și se bazează pe mulți ani de cercetare. Doctorul Lenz s-a ocupat în mod deosebit cu observarea **viperelor**. Este cunoscut că vipera este singurul șarpe veninos din Germania. Ea este foarte răspândită, veninul ei este mortal dacă pătrunde în sângele

unui om mușcat. În Germania mor anual mai mulți oameni ca urmare a mușcăturii viperelor. Dintre oamenii care îi livrau acești șerpi doctorului Lenz făcea parte și un anume Hörselmann din orașelul Waltershausen, în apropiere de Schnepfenthal. Acesta, un om bogat, avea reputația de a nu o lua în serios nici cu ce este al meu și al tău, nici cu adevărul. Se spunea despre el că a făcut un sperjur pentru a se dezvinovăți de suspiciunea unui furt însemnat de piele. De atunci, diferiți oameni își găseau refugiul la Hörselmann când aveau nevoie de un martor pentru scoaterea de sub acuzare în fața instanței. Atunci el susținea adesea exactitatea declarației lui mincinoase cu vorbele: „Dacă treaba nu s-a petrecut așa cum spun eu, să mi se înnegrească limba în gât!”

Când Hörselmann ducea vipere la Schlangenlenz, susținea întotdeauna că lui șerpii veninoși nu-i pot face nici un rău, căci îi poate vrăji. De aceea își și bătea joc de precauția pe care doctorul Lenz o folosea la adăpostirea șerpilor veninoși în recipiente sigure. Odată, Hörselmann a scos o viperă cu mâna goală dintr-un recipient al lui Lenz și a lăsat-o să i se încolăcească în jurul brațului.

„Mie nu-mi face nici una vreun rău,” a strigat el; „priviți, o bag în gură!” Înainte ca doctorul să poată evita acest lucru, acela avea deja capul șarpelui în gură; dar îndată l-a și scos și a strigat: „Domnule doctor, m-a înțepat!” Abia spusese vorbele, că a și căzut fără cunoștință. A murit puțin după aceea din cauza veninului acestei mușcături de șarpe; la examinarea cadavrului, limba a fost găsită neagră ca pana corbului.

Au trecut aproximativ 80 de ani de când a avut loc acest incident, a cărui însemnare am găsit-o de curând. A fost unul dintre cazurile memorabile prin care oamenii sunt convingși că Dumnezeu este un Martor prezent și că vorbele noastre nu se pierd în văzduh, ci că noi ne vom regăsi cuvintele și cuvintele noastre ne vor găsi iarăși pe noi. Firește că oamenii moderni au altă părere; ei spun: Pot să gândesc ce vreau – pot să cred ce vreau – pot să vorbesc ce vreau – pot să scriu sau să tipăresc ce vreau – pot să fac ce vreau! Acești oameni L-au șters pe Dumnezeu din socoteala lor și au impus tăcere conștiinței lor. Dar se înșeală foarte tare. Tu nu ai voie să gândești ce vrei, **ci Dumnezeul veșnic**, care vede până în adâncul inimii tale, îți va cere socoteală de gândurile tale păcătoase, încăpățanate, dornice de răzbunare sau imorale; despre El este scris: „Eu, Domnul, cercetez inima și încerc rărunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui” (Ieremia 17,10). Domnul este Acela „care va scoate la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va descoperi gândurile inimilor” (1 Corinteni 4,5). Cu El au de-a face toți oamenii, chiar dacă spun de o mie de ori: nu există Dumnezeu! Ei nici nu pot fugi de Dumnezeu și nici nu-L pot desființa. Ce nebunie să-l sfidezi pe Cel sfânt, pe Cel atotputernic, din al cărui har trăiesc și există toți oamenii!

Un tânăr ucenic de grădinar, un bărbat dotat și priceput în meseria lui, dar un vrăjmaș al lui Dumnezeu, a ajuns într-o seară, în prezența a circa 15 angajați ai grădinăritului, la o discuție cu șeful lui credincios, despre lucrurile dumnezeiești. Bărbatul tânăr a devenit îndată nervos și violent; el a pronunțat cuvintele: dacă există Dumnezeu, să mă pedepsească cu o boală, așa de groaznic cum nu se poate mai rău! Șeful lui l-a avertizat, dar el a bătut cu picioarele în pământ și l-a batjocorit pe Dumnezeu. Șeful i-a strigat: „**Ai s-o pățești!**” După această scenă au trecut trei ani și jumătate; între timp, acest batjocoritor a început o afacere proprie – **subit a ajuns în ospiciu**. După o vreme a ieșit însănătoșit. Apoi a mai trecut o vreme scurtă și atunci, într-o zi a fost găsit zăcând în cameră, împușcat.

Numărul tăgăduitorilor și al batjocoritorilor lui Dumnezeu a crescut în poporul nostru – dar schimbă aceasta ceva în maiestatea, în puterea și prezența Dumnezeului veșnic? Poate omul, prin faptul că vorbește sau scrie cărți, să-L detroneze pe Cel Sfânt, pe Cel atotputernic? Dumnezeu încă există și intervine cu mână atotputernică în această viață. „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă îmi voi face patul în Locuința Morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține. Dacă voi

zice: „Cel puțin întunericul mă va acoperi și se va face noapte lumina din jurul meu!”, iată că nici chiar întunericul nu m-ar ascunde de Tine, ci noaptea ar străluci ca ziua și întunericul ca lumina!” (Psalmul 139,7-12).

Generația actuală a uitat așa de repede evenimentele zguduitoare prin care Dumnezeu le-a vorbit oamenilor. Cine se mai gândește astăzi la judecata cumplită a lui Dumnezeu, care a năvălit peste orașul St. Pierre în ziua de Înălțare din anul 1902? Pe insula franceză, Martinica, vulcanul Pélée a tăcut timp de 50 de ani. Craterul și împrejurimea lui erau un loc de excursie pentru apropiatul oraș St. Pierre. În 4 mai 1902 muntele a aruncat afară, într-un bubuit asemănător tunetului, nori roșii de fum, din care s-a împrăștiat peste împrejurimi o ploaie de cenușă aprinsă. Consternarea populației a fost mare. Totuși, când câțiva erudiți au vizitat muntele și au comunicat public că nu există nici o primejdie pentru mediul înconjurător, spiritele s-au liniștit. Apoi, în ziua Înălțării a urmat puternica erupția de foc a vulcanului, din care s-a revărsat un imens râu de lavă incandescentă. Dar în același timp a izbucnit dinspre munte încoace un nor arzând de gaz otrăvitor, peste orașul St. Pierre, situat cam la o oră distanță și peste port și a transformat totul într-o mare uriașă de foc. În câteva clipe, tot ce era viu a fost omorât, cu excepția câtorva oameni care au rămas feriți de norul mortal de foc, în încăperi foarte bine închise. 30 000 de oameni din oraș, marinarii de pe corăbii, tot ce a fost în zona norului de foc a fost ucis. Această pedeapsă n-a lovit la întâmplare orașul St. Pierre. Nu numai că populația acestui oraș nefericit era în adâncă decădere morală, conform mărturiei publice, ci acolo, cu câteva săptămâni mai înainte, în vinerea mare, au batjocorit public crucea de la Golgota în mod profanator, așa cum nu se poate relata aici.

Pe atunci toată lumea a fost zguduită de acest eveniment, dar deja un an mai târziu, dispariția orașului St. Pierre a fost pusă în scenă la circurile din Berlin și la aceasta au colaborat treizeci de oameni, care au fost salvați de sub ruinele din St. Pierre ca singurii supraviețuitori. Ce deslușit se vede aici că mulți oameni au zadarnic parte chiar și de cele mai cumplite judecăți și de dovezile de bunăvoință ale lui Dumnezeu.

Tinerii, în exuberanța lor, se lasă ușor antrenați de colegii batjocoritori. În mod deosebit dacă alcoolul a încins simțurile, se ajunge adesea la discursuri satirice impertinente despre Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, despre veșnice, deces și judecată. Dar lasă-te avertizat! **Nu-L provoca pe Dumnezeu!** El încă mai există și este un Martor prezent, El aduce vorbele și faptele oamenilor înapoi, pe capul lor.

Totuși, în ciuda întregii trufii, a întregii orbiri și vinovății – O, minune a harului! – omul este căutat și iubit de Dumnezeu. Da, de dragul nostru L-a jertfit Dumnezeu pe singurul Său Fiu pe crucea de la Golgota; Isus a purtat vina și blestemul păcatului nostru. El a fost făcut pe cruce păcat pentru noi, pentru ca nouă, celor foarte îndatorați, să ne fie deschisă o poartă a harului, pentru ca noi, împăcați cu Dumnezeu, să-L recunoaștem pe Creatorul și Răscumpărătorul nostru și să găsim pace prin credința în lucrarea de pe Golgota. **Ai găsit tu pace? Ești tu împăcat cu Dumnezeu?**

Dacă ești împăcat și ai devenit proprietatea salvată a lui Isus, înseamnă că acum stai ca un martor responsabil în mijlocul oamenilor care nu-L cunosc.

Gândește-te la aceasta! Da, dacă toți mărturisitorii lui Isus, care stau în mijlocul unui anturaj batjocoritor, tăgăduitor al lui Dumnezeu, ar putea fi devotați în a-L mărturisi bucuroși pe Dumnezeu atotputernic și prezent și pe Isus, singurul Mântuitor! Ei nu vor fi dați de rușine cu mărturia lor, ci vor afla că Domnul este cu ei și merge cu ei; El este și astăzi Același care odinioară i-a vorbit lui Iosua: – „Nu ți-am poruncit Eu: „Fii tare și curajos!”? Nu te teme, nici nu te înspăimânta, pentru că Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge” (Iosua 1,9).

Nr. 21 CE TE ÎNGRIJOREAZĂ?

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6,33)

Doamna X. era cu copilul ei în vilegiatură; soțul venea afară la amiază sau după-amiază, după cum îi permitea afacerea. Într-o zi însorită, când totul a mers după dorință, înainte de prânz a venit o scrisoare expresă de la soț: „Dragă soție, astăzi la prânz aduc cu mine doi domni din oraș pentru mâncare. Îngrijește de ceva bun...” Doamna X. și-a ieșit din fire, nu știa ce să facă, nu avea nimic deosebit acasă, ce le-ar fi putut pune dinainte musafirilor ei. Își frângea disperată mâinile și exclama: „O, bărbații aceștia, ei cred că totul stă mereu gata; ei le lasă întotdeauna pe femei să se îngrijească de toate... Bărbate, bărbate, când vei fi și tu, în sfârșit, odată deștept!”

Cât ai zice pește a fost amiază. Atunci soțul ei a intrat palid ca moartea și a spus: „Helene, domni tocmai mi-au adus vestea fatală că toată averea noastră a pierit odată cu întreprinderea bancară H.; întreprinderea este falimentară.”

Sărmana femeie stă acolo ca lovită de trăsnet; este ca țintuită în podea și-l privește fix, fără grai pe soțul ei. La musafirii ei și la mâncarea de prânz nu se mai gândea acum; această veste a făcut să dispară toate grijile cu care s-a neliniștit din cauza mesei de prânz. Nori negri s-au lăsat deodată pe tot viitorul ei. A devenit săracă? Săracă de tot? Ce se va întâmpla?

Buf! Buf! Un strigăt! Ce este? Strigătul venea din camera alăturată. Bona a lăsat să-i scape pe jos singurul copil, un băiețel de trei luni. Acum zăcea acolo neputincios, gemând și zvâcnind. Oare va scăpa cu viață? „Copilul meu! Copilul meu!” a strigat mama în disperarea ei - gata să i se oprească inima – din grijă pentru copilul ei a uitat dintr-odată pierderea averii.

Aceasta este o ficțiune – nu este o realitate petrecută – dar această născocire aruncă o lumină vie asupra inimii omului, care poate să se neliniștească și să se întristeze așa pentru lucruri care în sine sunt neînsemnate față de lucrurile și problemele mari, care reprezintă cu adevărat fericirea vieții noastre. Oare există într-adevăr oameni care să fi trecut cele trei probe ale doamnei X. în pace, fără cutremur și spaimă? Da, aceștia există cu adevărat – sunt acei copii ai lui Dumnezeu, care se odihnesc într-adevăr în harul lui Dumnezeu, care pot să spună cu adevărat: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie” (Psalmul 23,4).

Un asemenea copil al lui Dumnezeu, o văduvă, care trăia liniștită și binecuvântată cu fiica ei în comuniune cu Domnul ei, a simțit într-o zi neplăceri la piept. A mers la medic, pentru că ea credea că depistează începutul unui cancer. A mers în pace. Și într-adevăr: era cancer – medicul a sfătuit-o să facă o operație urgentă. Mama a venit acasă – nu s-a putut observa nici o neliniște, pacea inimii ei era netulburată. Ea i-a spus fiicei ce urma să se petreacă; apoi a venit ziua operației. În rest n-a știut nimeni despre aceasta – nici o tânguire, nici o neliniște, nici o flecăreală cu vecinii sau prietenii. Pace adâncă, ca un râu! Operația a fost mare, mult mai mare decât a crezut medicul. Mama și fiica s-au întors cu trăsura acasă de la operație. Când un prieten a vizitat bolnava câteva zile mai târziu, ce a găsit? O făptură omenească radios de fericită, o casă plină de laudă și mulțumire și pace.

Cum vine aceasta? Da, prietene, acești oameni se odihnesc în dragostea lui Dumnezeu, ei au un Mântuitor viu și prezent; Isus a fost pentru ei o realitate. Este El și pentru tine o realitate?

De curând s-a petrecut în G. un accident de automobil. Doi domni călătoreau seara pe întuneric, pe șosea. Șoferul era obosit sau a ațipit – el n-a observat la timp că are în fața lui, pe șosea, un autocamion, care mergea fără far. Cursa era rapidă și dintr-odată, când n-a mai fost posibil să frâneze automobilul, conducătorul auto a văzut nenorocirea în fața lui; în ultima clipă a virat brusc la stânga – automobilul s-a răsturnat, iar pasagerii au zburat afară în întuneric, împreună cu valizele și gențile de voiaj – au rămas nevătămați prin minunata păzire a lui Dumnezeu. Unul dintre cei doi călători a povestit a doua zi mamei sale accidentul și a spus: „Am

văzut limpede în fața mea situația: fie că trebuia, în viteza noastră foarte mare, să ne facem țândări lovindu-ne de autocamion, fie că trebuia să ne răsturnăm cu mașina și am știut exact, după toate probabilitățile, că vom avea parte de câteva fracturi de oase, dacă, de fapt, vom rămâne în viață. Dar pot să-ți spun că eram liniștit în pacea lui Dumnezeu, fără nici o neliniște; mă știam adăpostit.” –

Acest bărbat tânăr era un creștin, un copil al lui Dumnezeu, Îl cunoștea pe Isus ca pe Păstorul și Prietenul lui; de aceea inima lui era liniștită, în pace. Deci, prietene, viața noastră are multe asemănări cu o astfel de cursă nocturnă. „Și noi zburăm.” Ce va aduce ceasul următor? Tu nu știi lucrul acesta – nu știi dacă mâine vei mai trăi pe pământ – ești adăpostit? De ce te mistui în atâtea griji? Dacă îți încredințezi viața Domnului Isus, ești adăpostit; El nu seamănă cu un conducător auto obosit sau adormit, care pe neașteptate te conduce în nenorocire. Nu, despre El este scris: „El nu va lăsa să ți se clatine piciorul; Cel care te păzește nu va dormita. Iată, nici nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel. Domnul este păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. De aceea soarele nu te va bate ziua, nici luna noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul” (Psalmul 121,3-7). Grijiile tale sunt cu totul de prisos, doar te fac nefericit. Învață să ai încredere în Dumnezeu și liniștit lasă-L pe El să conducă; El nu face greșeli.

Predicatorul Spurgeon povestește: Într-o zi am călătorit pe străzi alături de prietenul meu și cu toate că era un vizitiu bun, totuși mi se părea în unele locuri că trăsurica noastră va trebui să fie strivită de multele camioane și omnibuze printre care trebuia să ne strecurăm. În îngrijorarea mea mă înspăimântam de multe ori și, desigur, îmi exprimam deschis grija. Cu un zâmbet prietenos mi-a pus hățurile în mână și a spus: „N-ați vrea, mai bine, să conduceți personal, dacă nu puteți avea încredere în mine?” Nu aveam deloc ambiția aceasta și l-am asigurat că eu, decât să devin eu însumi căruțaș, mai bine mă las condus cu totul după plăcerea lui. Marele Dumnezeu ar putea să le facă aceeași propunere aceluia care se plâng de providența Lui. Dacă nu putem să avem încredere în El – vom ști noi înșine s-o facem mai bine? Cine-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeul lui, aceluia îi ajunge dacă știe cum să procedeze și ce trebuie să facă pentru ziua de azi și pentru ceasul următor. Un creștin experimentat a scris odată: Ca băiețel, dacă luminam tatălui meu seara, când acesta tăia câteva lemne cu fierăstrăul, el obișnuia să spună: „Băiete, luminează aici, unde tai și nu privi în altă parte.” Și dacă mai târziu am dorit să văd ceva care s-ar fi putut întâmpla săptămâna viitoare sau în anul următor, m-am simțit de multe ori ca și când Domnul mi-ar fi spus: „Îndreaptă-ți lumina asupra problemei pe care o ai de rezolvat astăzi și dacă o vezi pe aceasta, fii mulțumit, căci aceasta este toată lumina de care ai nevoie acum.” O privire mult în avans, în grijă, în suferință și necaz nu este deloc un câștig. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri (cele pământești) vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijorați deci pentru ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei” (Matei 6,33-34).

În același Cuvânt al lui Dumnezeu în care scrie „Să nu furi!”, scrie și „Nu vă îngrijorați de nimic!” (Filipeni 4,6). Însă există un lucru de care trebuie să se îngrijească toți oamenii, căci acesta este în responsabilitatea lor; acesta este: **problema vinei lor. Este reglementată problema păcatului tău? Ai pace cu Dumnezeu? Dumnezeu a făcut totul pentru a reglementa problema vinei tale.** El L-a jertfit chiar pe singurul Său Fiu pe cruce, ca tu să găsești pace. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănile Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Acum trebuie să ai grijă să apuci mântuirea. Căci dacă problema păcatului tău nu este pusă în ordine, **vei fi pierdut pentru totdeauna, și anume, din propria ta vină.** Tu te sperii dacă tu sau unul dintre ai tăi vă îmbolnăviți brusc, dacă averea ta este în primejdie, dacă auzi despre calomniile care te amenință. Acestea sunt cu siguranță lucruri serioase – dar poți liniștit să le lași în seama lui Dumnezeu – predă-I Lui, cu încredere copilărească, toate dificultățile tale! Dar ascultă: **ai grijă să**

scapi de vina păcatului tău. Sperie-te la gândul că nu ești împăcat cu Dumnezeu. Hristos a murit pe cruce pentru vina ta. El a deschis pentru tine ușa harului – grăbește-te să apuci harul în pocăință și credință. Este scris: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3)

Nr. 22 CU PROPRIA PUTERE

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru
că Domnul M-a uns ca să aduc o veste bună celor blânzi.
M-a trimis să leg rănile celor cu inima zdrobită,
să vestesc eliberare celor captivi și deschidere
a închisorii celor încătușați” (Isaia 61,1)

În toate timpurile au existat pe pământ sclavi, oameni care erau cu trupul și cu viața sub autoritatea stăpânilor lor. Sclavii făceau adesea încercări să se elibereze singuri – dar aproape întotdeauna zadarnic. În istoria Imperiului Roman au existat trei mari războaie ale sclavilor, în Sicilia și în Italia, în care au curs râuri de sânge. Toate aceste războaie au sfârșit cu înfrângerea sclavilor. Abia istoria recentă a adus în multe țări adevărata eliberare a sclavilor, desființarea sclaviei. Dar aceasta nu s-a realizat prin auto-eliberare, ci prin intervenția unor bărbați puternici, care au avut drept de guvernare. Ei și-au pus în joc puterea vieții pentru a le aduce sclavilor eliberarea dintr-o hotărâre de bunăvoie. Cea mai remarcabilă personalitate în această eliberare a fost Abraham Lincoln, președintele Statelor unite ale Americii de Nord. El a dus între anii 1861-1865 un război puternic împotriva statelor sudiste, care se numeau state sclavagiste, din cauza milioanele de sclavi negri care lucrau acolo. Rezultatul acestui război a fost **abolirea sclaviei**. Lincoln însuși a plătit acest triumf cu viața lui, căci imediat după înfrângerea statelor sudiste a fost ucis de un sudist fanatic în teatrul din Washington.

Cu toate că sclavia și iobăgia astăzi sunt desființate legal în toate țările civilizate, totuși continuă să existe o sclavie pe tot pământul: **robia oamenilor sub puterea păcatului**. N-ar trebui să fie așa, căci marele Eliberator, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit pentru toți oamenii, ba chiar Și-a jertfit viața prețioasă pe crucea de pe Golgota, pentru a-i răscumpăra din sclavia păcatului. **El a deschis poarta eliberării pentru orice om care crede**. Pentru a deveni liber este suficient pentru orice om legat cu lanțurile păcatului, dacă cheamă, crezând, Numele lui Isus. Isus Hristos ridică blestemul și pedeapsa păcatului pentru oricine crede, **El rupe și lanțurile păcatului**. El Însuși spune: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36).

Lasă-mă să te întreb dacă tu crezi aceasta și dacă vrei să faci uz de acest privilegiu, de a-ți vedea rupte lanțurile păcatului prin puterea harului, ca apoi să umbli într-o viață nouă ca un eliberat al lui Isus Hristos. Să vorbim deslușit și practic despre aceasta.

„Sunt legat cu funiile păcatului!” De câte ori n-a fost deja rostită cu ochii înlăcrimați această tânguire, câte scrisori pline de durere n-au fost scrise, care au făcut cunoscută lupta zadarnică în care se mistuia omul suspinând - și totuși exista o înfrângere după alta! Biografia sclavilor alcoolului, ai poftelor carnale, ai mâniei este bogată în lacrimi, jale și vină. Ce durere: ei văd că-și distrug propria fericire a vieții - și totuși o fac pentru că sunt doborâți de puterea păcatului! Deci mulți dintre cei legați cu lanțurile unui păcat propriu vor să scape de el. Ei sunt convinși de jocositatea faptelor lor și văd că viața lor este distrusă, dusă în nenorocire. Și ce fac? Iau decizii bune. Ei nu iau în seamă câte decizii bune au luat și câte au încălcat deja; ei gândesc iar și iar: de data aceasta va merge mai bine! Dar este un proverb deosebit de adevărat: Drumul spre iad este

pavat cu intenții bune! Omul firească nu știe, în orbirea lui, că el este un prizonier al lui satan. El are încredere în puterea voinței lui, în tăria lui de caracter. Dar deciziile pe care le iau asemenea oameni pentru a evita păcatul, rămân de rușine. Lipsește puterea de a rezista ispitei. Satan îi arată omului deodată ceea ce el vrea să evite într-o asemenea lumină, încât totuși o face, fie pentru că i se pare folositor, fie pentru că îl ademenește; de multe ori o face cu aversiune lăuntrică, dar o face pentru că este prizonier. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (Ioan 8,34). Din această robie omul nu devine liber prin propria lui putere. – Fie ca toți cei care sunt conștienți că sunt prizonieri ai păcatului și care tânjesc după eliberare, să renunțe la lupta prin propria lor putere. Despre Domnul este scris: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru că Domnul M-a uns ca să aduc o veste bună celor blânzi. M-a trimis să leg rănilor celor cu inima zdrobită, să vestesc eliberare celor captivi și deschidere a închisorii celor încâtușați.” Da, Isus îi eliberează pe cei captivi, numai El. Caută-ți adăpost la El. Lasă-te avertizat de drumul bunelor intenții!

Pastorul H. povestește² despre un țăran, G. L., care părea să aibă o căsnicie fericită și părea să fie un bărbat temător de Dumnezeu și milostiv; dar în secret era un bețiv, un așa-zis bețiv periodic. Aceasta a ieșit la lumina zilei când într-o seară, pastorul H. l-a găsit pe G. L. foarte beat pe drum, în trăsura lui. Câteva zile mai târziu, bețivul astfel demascat a venit profund rușinat la pastor, iar acesta l-a determinat, într-o discuție lungă și serioasă, ca de acum înainte să nu mai bea nici o picătură de alcool. – O vreme după aceea, omul, devenit de acum cumpătat, a făcut o criză de delir. El personal credea că a fost un duh rău, care l-a scuturat. Dar pastorul i-a spus: N-a fost un duh rău, ci a fost începutul delirului (delirium tremens), așa cum survine adesea atunci când un bețiv devine dintr-odată abstinent. L. s-a simțit cât se poate de profund jignit și enervat în urma acestor cuvinte; dar când a întrebat un medic, acesta a confirmat: Este începutul de delirium tremens. G. L. a promis acum din nou că nu va mai bea niciodată. Pastorul credincios l-a atenționat după aceasta, că el, pentru a ține această juruință, are nevoie zilnic de **puterea Mântuitorului**. Dar el a refuzat prin faptul că a spus: „Am un caracter ferm; ceea ce vreau, aceea și îndeplinesc și veți vedea că nu mai beau.” El a rămas cam nouă luni absolut treaz, s-a despărțit de vechile cercuri de cheflii și spre bucuria soției și a copiilor lui a devenit iar sănătos de tot. Apoi a trebuit să participe în satul lui la o mare nuntă țărănească, la care, în mod obișnuit, se exagerează cu mâncarea și băutura. Pastorul l-a avertizat și l-a sfătuit, dar el a răspuns: „Fiți fără grijă; ce vreau, vreau.” Într-adevăr, a rezistat la permanentele repetate ispite, în ciuda tuturor îndemnurilor de a bea și în ciuda tuturor tachinărilor. Dar când soția lui, obosită de permanentele tachinări, i-a spus: „Vino, să mergem acasă dacă aici ești hărțuit,” și când el s-a pregătit s-o urmeze, unul dintre musafiri a strigat cu șiretenie diabolică, deoarece se pricepea bine să nimerească punctul slab al bărbatului: „Aha, acum știu de ce nu bea.” Și când femeia speriată i-a spus din nou: „Vino, dragă bărbate, să mergem!” atunci au spus: „Vedeți cum trebuie s-o asculte? Se teme de papuc!” Bărbatul chinuit s-a sculat palid de mânie și de o asemenea rușine. „Vreau să vă arăt că nu mă tem de soția mea,” a spus el. „Dați-mi un pahar de „secărică”!” A dat paharul pe gât; dar apoi a fost într-adevăr așa, ca și când cu acest pahar de „secărică” ar fi intrat în el satan însuflețit. Odată cu acest păhărel au fost dintr-o lovitură ca șterse toate intențiile bune. El a mai cerut un pahar și încă unul, iar tovarășii lui, triumfând, i le dădeau chiuind și răcnind „bravo”. Curând a căzut beat, iar soția, plângând, a trebuit să-l transporte acasă, pentru a-l băga în pat.

El nu s-a mai sculat din pat. L-a apucat iar delirul și pentru a se salva de figurile de fantome care i se arătau, lua iar și iar coniac. Fără a se mai trezi din amețeală, a trecut în mizerie dincolo, pentru a apărea în fața sfântului tron de judecată al lui Dumnezeu.

² Preluat din „Der Herr mein Panier” (Domnul, steagul meu), revistă lunară germană a asociației „Crucea albastră”, Barmen.

Tu, cel care până astăzi ai vrut să rupi lanțurile păcatului cu intenții bune și cu juruințe, învață de aici: **satan este mai tare decât tine și are mulți slujitori, el folosește ocaziile, așteaptă timpul potrivit.** Aici a așteptat nouă luni – apoi și-a atins ținta. Există o singură cale de a găsi salvare față de puterea păcatului: fugi la inima lui Isus, încredințează-te Lui, adu-I vina ta, slăbiciunea ta, predă-I voința ta, viitorul tău. **Ești hotărât să faci aceasta?**

**Nr. 23 PIETRE LA RINICHI- PIETRE LA FIERE
PIETRELE PĂCATULUI - PIETRELE ÎNGRIJORĂRII**

**„Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă,
dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.”**
(Proverbe 28,13)

„Sedeam”, așa povestește binecuvântatul predicator al curții, Frommel, la cafeaua de dimineață, în frumoasa stațiune Karlsbad, pe locul de promenadă al stațiunii. Atunci vine un domn bine îmbrăcat, un negustor rus de blănuri, după cum a reieșit mai târziu, se așează la masa mea și spune: „Sunteți, probabil, un cleric, după cum văd și mie îmi place să am o conversație spirituală. Spuneți, cum stă treaba, de fapt, cu credința aceasta creștină? Vedeți, cu bunul Dumnezeu sunt de acord, dar cu Domnul Isus - care cică ar fi Fiul Său - și cu Duhul Sfânt nu știu ce să fac. De ei, într-adevăr, chiar nu este nevoie.” L-am privit cam tăios pe domnul acesta, care m-a atacat netam-nesam la cafeaua de dimineață, pe promenada stațiunii și am spus: „Ei, atunci bunul Dumnezeu Se va bucura de-a dreptul, dacă măcar pe El Îl acceptați. Dar spuneți, de fapt, pentru ce sunteți aici?” – „Păi, de plăcere nu vine nici un om la Karlsbad; sunt aici pentru pietrele mele de la rinichi; vreau să scap de ele.” – „Și nu v-a fost prea lungă călătoria din Rusia până în Karlsbad? Vedeți dumneavoastră, că lângă rinichi mai există un lucru mic, primejdios: inima. Și-n ea poți să te alegi cu pietre, pietre ale păcatului, mari, grele. Când acestea încep să apese, doare cu totul altfel decât în cazul pietrelor la rinichi. Dacă le veți avea vreodată - și vă doresc să vi se întâmple aceasta cât de curând -, atunci vă veți interesa de un medic. Atunci nu vă va folosi nici Karlsbad, nici vreo altă stațiune balneară. Atunci trebuie să vă duceți la Domnul Isus, ca El să vă ia pietrele mari și grele ale păcatului. Atunci veți ști ce să faceți cu Domnul Isus!” – „Aceasta n-a fost frumos din partea dumneavoastră, să-mi vorbiți despre păcat. Mi-ați stricat tot tratamentul!”

Cum vine aceasta, că acest singur cuvânt, păcat, a exercitat un asemenea efect asupra acestui negustor de blănuri? Acest bărbat nu dorea să audă nimic despre păcat, căci el a crezut că va scăpa de pietrele conștiinței lui **prin cura de mare tăcere**. Această cură de tăcere a prescris-o un mare înșelător, satan. Acesta i-a spus omului: Nu trebuie să te mai gândești la păcatele tale; uită-le – apoi timpul le va acoperi cu uitare! Dar adevărul este că pietrele păcatului nu sunt uitate cu timpul. Când regele David a căzut în păcate adânci și triste, a încercat și el cu marea cură de tăcere, dar mai târziu a mărturisit: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa greu asupra mea, vlaga mi se schimbă în uscăciune de vară” (Psalmul 32,3-4)

Pietrele la rinichi și pietrele la fiere sunt boli primejdioase și deosebit de dureroase. Bolnavii zac de multe ori cu dureri înnebunitoare, ca și când ar muri, când o asemenea piatră din interior își caută drumul cu forța prin organele sensibile. Dar în mod obișnuit, după câteva zile sau câteva ore, această suferință trece. Și pietrele păcatului caută o cale de ieșire, vor la lumină, dar când sunt ținute ascunse cu forța, atunci se înmulțesc durerile. Pe acestea le numim „**chinurile conștiinței**”; acestea pot deveni așa de puternice, încât un om poate ajunge disperat de tot. Aceasta se întâmplă în mod deosebit în fața morții – atunci pietrele conștiinței apasă așa de greu

pe inimă, încât de la această apăsare se deschid buzele și rostesc dintr-odată mărturisirea despre povara îndelung trecută sub tăcere. Pentru pietrele conștiinței există numai un tratament: **adăpostul la Isus, mărturisirea vinei și privitul cu credință la Mântuitorul salvator**, care S-a jertfit pe crucea de pe Golgota ca să procure o împăcare desăvârșită pentru orice păcătos care crede și să deschidă poarta harului.

Dacă Domnul vindecă viața unui om de pietrele păcatului sau ale conștiinței, El îi mai ia omului și alte pietre care exercită o apăsare grea asupra inimii; acestea sunt pietrele îngrijorării. Multe dintre acestea seamănă cu cea piatră mare care a fost pusă pe mormântul Domnului Isus. Despre ea este scris: „era foarte mare” (Marcu 16,4) – așa de mare și de grea, încât un om n-ar putea s-o îndepărteze singur. Da, există pietre de îngrijorare groaznic de grele, în mod deosebit astfel de pietre, care apasă inimile taților și ale mamelor din cauza căii pe care merg fiii sau fiicele nerecunoscătoare. Dar și nevoia exterioară, dificultăți bănești, șomaj, boală constituie astfel de pietre; **le cunoști?** Ascultă, prietene, există un Mântuitor, un Ascultător atotputernic al rugăciunilor, care vrea întâi să înlăture pietrele păcatului, apoi trebuie să devii capabil **să arunci cu mâna credinței pietrele grele ale îngrijorării, sus de tot, până în brațele Tatălui**. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune copiilor împăcați ai lui Dumnezeu: „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5,7).

Dacă Isus le ia oamenilor pietrele grele și mari ale păcatului și ale îngrijorării, El nu operează cu bisturiul sub anestezia cu cloroform. Și nici nu-i trimite la Karlsbad sau la Kissingen sau la Wildungen – nu, **El folosește un fel foarte deosebit de băi de lumină**. Întâi îl luminează pe om cu razele adevărului divin și cu lumina slavei lui Dumnezeu. Aceste raze dau naștere în orice om sincer, la o convingere a vinovăției și o recunoaștere a stării sale pierdute. Această conștientizare este de multe ori atât de tare, încât păcătosul vinovat strigă: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuțit și am făcut ce este rău înaintea Ta, așa că vei fi îndreptățit în hotărârea Ta și curat în judecata Ta. Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmul 51,4-5) În această stare, multe din pietrele mari ale păcatului încep să doară foarte tare și ies la lumină. Atunci se fac mărturisiri despre păcatul mâniei, adulter, necinste, încăpățănare față de tată și de mamă, nerecunoștință și neînduplecare.

Dar atunci marele Medic acționează cu alte raze de lumină, cu razele dragostei lui Dumnezeu. Acestea luminează până în străfundul inimii cu o lumină blândă: „Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, **care nu obosește iertând**” (Isaia 55,6-7). Împreună cu aceste raze de lumină și de dragoste se revarsă puteri cerești de har și de viață în inima păcătosului smerit. El înțelege adevărul mare și preafecit: sunt căutat și iubit de Dumnezeu, **Isus a murit pentru mine!** Atunci, omul iertat cade în genunchi, adorând, Îl laudă pe Dumnezeul oricărui har și află gândurile pe care Domnul le are pentru viața lui. „„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”, zice Domnul, „gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde”” (Ieremia 29,11). Acum păcătosul iertat știe că el trebuie să scape, de asemenea, de toate pietrele sale de îngrijorare, căci doar a devenit un copil al Dumnezeului veșnic, el poate să spună Celui atotputernic: „Ava, Tată!”, iar Cuvântul îi spune: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,6-7).

Ai trecut tu deja prin tratamentul cu raze de lumină al lui Dumnezeu? Ai scăpat de pietrele păcatului și ale conștiinței tale? Ia problema în serios! Ai nevoie de tămăduire; medicul salvator este aproape de tine, nu-L refuza. Despre aceasta este vorba: să te salveze din veșnica pierzare. Ai ajuns în pierzarea fără scăpare prin vina ta, dacă nu vei fi împăcat cu Dumnezeu, dacă nu vei fi eliberat de povara vinei tale prin sângele lui Isus. La aceasta te cheamă acest text. **Pășește în lumina lui Dumnezeu și lasă-te convins de vina ta!** Amintește-ți de nenumăratele cuvinte

de amărăciune și de mânie, de toată minciuna și egoismul, de toată trufia și toată necurăția care au fost în viața ta. Poate că există și lucruri deosebite care îți apasă conștiința, fie că este necinste sau infidelitate, sau neînduplecare și nedreptate. Dumnezeu sfânt a fost martor la toate. El te convinge de vină, ca tu să cauți harul. Dacă vii la Isus și te încredințezi Lui, vei fi vindecat de tot. Chiar dacă pietrele păcatului tău ar fi așa de mari și de grele ca un munte de granit, vei avea parte, totuși, de aceasta: „Dar legea a intervenit ca să se înmulțească greșeala; iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20-21).

Nr. 24 MAI ESTE POTRIVIT ÎN VREMEA NOASTRĂ SĂ VORBIM DESPRE PĂCAT?

**„Când se vor întâmpla însă aceste lucruri - și iată că se întâmplă! -
vor ști că era un proroc în mijlocul lor.” (Ezechiel 33,33)**

Este o realitate tristă că în poporul nostru nu numai **teama de Dumnezeu, ci și sentimentul de rușine** au slăbit foarte tare. Trebuie numai să privim vitrinele librăriilor, titlurile și pozele cărților oferite spre vânzare în gări, și atunci ne dăm seama de lucrul acesta. Multe lucruri rele, murdare, care în urmă cu 20, 30 de ani încă se țineau ascunse în întuneric, pentru că oamenii se rușinau de murdăria păcatului, pășesc astăzi cu fața descoperită pe străzile marilor orașe, sunt discutate pe larg și temeinic, fără teamă în publicații.

De curând s-a întâmplat în Viena, că o fată care slujea păcatul în mod profesional, a fost omorâtă în timpul serviciului. Această femeie nefericită a avut parte de o înmormântare care a constituit senzația unui eveniment palpitant în capitala austriacă. Polițiștii călare au deschis convoiul mortuar uriaș, în care cea mai rea murdărie din mlaștina metropolei făcea paradă în văzul întregii lumi, fără nici o sfială în cea mai vie lumină a zilei. Astfel s-a deplasat convoiul pe străzi, cu toate că fata murise în păcatele ei. Pe dreapta și pe stânga, pe tot traseul pe care l-a avut convoiul funerar, au stat oamenii foarte înghesuiți și mii de curioși s-au îngrămădit laolaltă, așa că un efectiv mare al poliției, sub comanda supremă a unui ofițer, a trebuit să se îngrijească de păstrarea ordinii. Cât de limpede se vede aici că în mulțimea de oameni a dispărut conștientizarea că păcatul poftei murdare este ceva condamnabil și rușinos. Omul modern spune: Nu vorbiți despre păcat; aceasta așa trebuie să fie și este absolut firesc.

Acestea sunt realități triste. Ne întrebăm: de unde au venit acestea? Da, se împlinște în creștinătatea de nume ceea ce a prezis Domnul Isus: omenirea răzvrătită l-a transmis Fiului înălțat al lui Dumnezeu solia: **„Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi”** (Luca 19,14). Peste tot se tipărește și se declară public și îndrăzneț: Nu există „păcat”; „păcatul” este numai o noțiune inventată de oameni; omul poate să facă ceea ce este îndemnat să facă. Dacă oamenii sunt acuzați de conștiința lor – atunci tăgăduitorii lui Dumnezeu spun -, că aceasta este numai consecința faptului că **li s-a inoculat conștiința vinovăției**. Astfel se șterg din inimi adevărurile de bază ale creștinismului: prezența Dumnezeului sfânt, responsabilitatea păcătosului vinovat, dreapta judecată viitoare, harul salvator al Domnului Isus, care a venit din ceruri ca să-i împace cu Dumnezeu pe păcătoșii vinovați. Dar această osteneală a oamenilor este zadarnică. „Cel care locuiește în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei” (Psalmul 2,4). **La fel de puțin cum omul neputincios poate îndepărta soarele sau poate scoate stelele de pe orbitele lor, tot așa de puțin poate el să desființeze existența lui Dumnezeu și adevărul despre vina păcătosului.** Glasul conștiinței nu poate fi redus la tăcere nici cu

lovituri de bătă, nici cu cerneală tipografică, iar dorința inimii omului după har și iertare nu poate fi potolită nici prin înduplecare, nici prin batjocură sau amenințări. Conștiința vinovăției și dorul după pace fac parte dintre posesiunile inalienabile ale neamului omenesc. Păcatul va rămâne întotdeauna păcat, iar conștiința trezită îl va convinge pe cel vinovat cu o forță irezistibilă despre aceasta: **ai păcătu!**

De fapt, ce interese au oamenii să combată **noțiunea de „păcat”** și să tocească prin aceasta conștiințele, să deschidă răului poarta? Și **de ce învățăturile rele găesc atâta aprobare?**

Toate acestea nu le putem pricepe și explica dacă n-am înțeles din Cuvântul lui Dumnezeu că omenirea despărțită de Dumnezeu stă sub conducerea și autoritatea unui stăpân mare și puternic, vrăjmașul lui Dumnezeu și al oamenilor. Cuvântul lui Dumnezeu îl numește pe acest vrăjmaș „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4,3) și în altă parte „stăpânul lumii acesteia” (Ioan 14,30). Este satan, marele răzvrătit, despre stăpânirea și influența căruia este scris în privința supușilor lui: „după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre păcătoase, făcând lucrurile voite și gândite de firea păcătoasă și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2,2-3). **Acest domn al puterii văzduhului îi stăpânește pe oameni cu duhul revoltei împotriva lui Dumnezeu și a poruncilor Lui; de aceea nu mai vor ei să audă cuvântul „păcat”**. Numai uneori, când se petrece ceva deosebit de oribil, de care oamenii se sperie, devin conștienți că păcatul totuși există și acționează și prin el vine nenorocirea imprevizibilă. Dar chiar și atunci oamenii evită să vorbească despre „păcat”. De curând a apărut un articol de ziar cu titlul **„Bestia din om”**. În el s-a relatat despre un proces împotriva unui muncitor care și-a maltratat așa de josnic soția oarbă și bolnavă de o afecțiune a măduvei spinării, încât cel vinovat a fost condamnat la trei ani de închisoare. Banii pe care îi agonisea în decursul zilei această sărmană femeie oarbă și bolnavă, cu cântatul prin gospodării, îi lua acest bețiv desfrânat pentru a-i duce la cârciumă. Pentru a stoarce bani de la femeie, desfrânatul își maltrata soția cu satârul de bucătărie în așa hal, încât nefericita a trebuit să fie dusă grav rănită la spitalul de urgență, de către vecini. La reproșurile judecătorului de instrucție: cum a putut s-o maltrateze atât de josnic pe soția lui nenorocită, oarbă și aproape paralizată, omul desfrânat a spus spre dezvinovățirea lui: „Palmele nu se impresionează.” Oamenii citesc aceasta în ziar cu revoltă morală și în același timp te aprobă dacă le spui: Nu trebuie să se vorbească despre „păcat”; aceasta nu se potrivește cu vremea noastră luminată.

Da, dragă prietene, acest adevăr rezistă numai până când focul îți arde propria piele. Dacă păcatul altor oameni se atinge de: banul și de bunul tău, de onoarea ta, de sănătatea ta, de viața ta, atunci observi că există păcatul și cât rău face. S-a întâmplat acum doi ani, că niște oameni cumsecade, cumpătați au fost nevoiți să concedieze fata în casă, pentru că nu voia să se supună. Ea a amenințat cu răzbunarea și a spus că la fratele ei nu contează câteva gloanțe de revolver. În seara următoare, acest flăcău tânăr i-a pândit pe soții care se întorceau în locuința lor, l-a împușcat întâi pe bărbat, apoi pe femeie, care ținea copilul în brațe. Acestea sunt priveliști din realitatea vieții, din care putem recunoaște **ce fel de roade cresc în viața oamenilor care au aruncat peste bord noțiunile de „păcat” și „vină”**.

Dumnezeu a făcut tot ce a fost necesar pentru a-i elibera pe oameni de blestemul păcatului. Ascultă și minunează-te: Dumnezeu L-a jertfit pe crucea de pe Golgota pe singurul Său Fiu iubit, ca noi, oameni născuți în păcat, să găsim iertarea întregii vini și eliberarea din lanțurile păcatului, ba chiar mai mult decât aceasta: pace cu Dumnezeu, siguranța harului, mântuire, filiația lui Dumnezeu. Aceasta este valabil și pentru tine! Nu trece nepăsător pe lângă crucea de pe Golgota – Isus **a murit pentru tine!** El vrea să te mântuiască – tu trebuie să găsești iertare și pace. Ai înțeles lucrul acesta? Oamenii pot spune că nu vor să audă nimic despre păcat, că le este incomod cuvântul „păcat”, - nu-i ajută cu nimic, pentru că **Dumnezeu va vorbi cu fiecare om despre păcatul lui**. El vrea să facă acest lucru acum în har, dar pentru toți cei care nu se

smeresc înaintea harului, o va face în judecată cu o sentință judecătorească sfântă, dreaptă, de nezdruccinat. De judecata lui Dumnezeu nu poate să scape nici un păcătos, chiar dacă ar proclama de zece mii de ori: nu există Dumnezeu! Ziua judecății se apropie pentru toți - și pentru tine. Grăbește-te și salvează-ți sufletul! Este scris: „Când se vor întâmpla însă aceste lucruri – și iată că se întâmplă! – vor ști că era un proroc în mijlocul lor.”

Nr. 25 MAI FACE DUMNEZEU ȘI ASTĂZI MINUNI?

**„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui
și pentru lucrările Lui minunate față de fiii oamenilor!”
(Psalmul 107,31)**

„Cei care se coborâseră pe mare în corăbii și făceau comerț pe apele cele mari, aceia au văzut lucrările Domnului și minunile Lui în adânc. Căci El a zis și s-a pornit furtuna, care a ridicat valurile. Se suiau spre ceruri, se coborau în adânc; sufletul lor era topit de necaz. Apucați de ameteală, se clătinau ca un om beat și zadarnică le era toată înțelepciunea. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a scos din necazurile lor. A oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit; și El i-a adus la limanul dorit. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru lucrările Lui minunate față de fiii oamenilor! Să-L înalțe în adunarea poporului și să-L laude în sfatul bătrânilor!” (Psalmul 107,23-32) Astfel vorbește minunatul Cuvânt al lui Dumnezeu. Acum ascultă acest mesaj din realitatea vieții. Căpitanul A. Sch. din L. relatează:

„În anul 1871 m-a apucat o mică durere de spate. Pentru a mă putea ridica mai ușor din cușeta mea din corabie, mi-am fixat în tavanul cabinei o mică funie, cu o lungime de aproximativ un metru. De ce amintesc aceasta aici, cititorul va afla mai târziu.

În anul 1875 am făcut două călătorii cu corabia mea, împreună cu soția mea și cu cei doi copii mici, din portul Bremen în Norvegia și înapoi. Ne-am întors la începutul lui septembrie și eu am încheiat un contract, să duc o încărcătură de petrol din portul Bremen la Gdansk. După ce mi-am condus acasă soția și copiii, în 23 septembrie am ieșit din port. Corabia noastră era în stare bună, echipajul era format încă din patru persoane, în afară de mine. La început totul a mers atât de bine, încât în 26 septembrie deja ne aflam în apropiere de Skagen, extremitatea nordică a Danemarcei. Dar acolo s-a iscat o furtună puternică, așa că am putut să navigăm numai cu o mică velă de furtună. Atunci am navigat în Skagerrak, un golf marin între Danemarca și Norvegia. Valurile vâjâiau permanent peste corabia noastră, iar seara am observat că aceasta avea o spărtură. Cu toate că am lucrat continuu cu toate pompele, totuși, apa din corabie creștea neîncetat și pe la miezul nopții apa urcase deja patru picioare în cală. Furtuna se transformase în uragan, marea vuia îngrozitor, astfel încât corabia noastră semăna cu o stâncă înconjurată de valuri care mugeau, unde majoritatea obiectelor, cum ar fi butoaiile cu apă, au fost luate de apă, ca și parapetul. O, cum tânjește omul în asemenea vremuri după scumpa lumină a zilei! Și cât de lungi și grele îți devin orele în teamă și necaz, când ești ud până la piele, când lucrezi cu toată puterea la pompe și când trebuie să vezi, cu toate acestea, cum apa urcă și urcă permanent în corabie! În 27 septembrie, la ora 6 dimineața aveam apa de șase picioare în încăpere. În sfârșit, s-a făcut ziuă. Acum am văzut în apropierea noastră un bric navigând în fața gabiei și a palanului. Am dat imediat semnale de alarmă, la care bricul, al cărui nume era „Leonore”, a venit lângă noi cât mai aproape posibil.

Dar din nefericire au eșuat toate eforturile de a obține o legătură cu „Leonore” printr-o saulă (parâmă) aruncată. De aceea am comandat oamenilor mei să ridice o mică velă ca să ne apropiem de corabie, care între timp ea se îndepărtase iar de noi. Încă ocupați cu ridicarea velei, corabia noastră a fost lovită de un talaz puternic; aceasta s-a înclinat pe o parte și firește că și apa a curs

peste noi. Corabia noastră se lăsa încet pe o parte, așa că vergile au ajuns în mare. Am aruncat hainele de pe mine și m-am legat strâns de bordul în vânt al corăbiei; au venit, de asemenea, toți oamenii mei acolo. Deoarece unul dintre marinari nu avea parâmbă, m-am dezlegat iar și i-am dat-o pe a mea, ca el să se poată lega bine. Unul din echipaj mi-a dat un cuțit și eu mi-am tăiat, fără să mă gândesc, o bucată din parâmbă. Dar vai! Aceasta era șase, până la opt țoli prea scurtă; de aceea n-am putut să mi-o leg de trup, ci doar să mă țin tare de ea. Au fost clipe îngrozitoare! Tavanul cabinelor, cam 12 picioare lung și 15 picioare lat, se rupsesse de corabie și mâna cu susul în jos, foarte aproape de bordul de sub vânt al corăbiei, unde saula, care încă plutea în mare, probabil că s-a înfășurat în jurul vreunui șurub și ținea bine tavanul cabinelor, așa că el nu se putea îndepărta. Bocaportii erau ruși, iar butoaiele cu petrol au gonit în masă afară din corabie.

După o vreme am văzut un talaz uriaș prăvălindu-se încoace. Am mai apucat să le strig camarazilor mei: „Țineți-vă bine!” Apoi m-am trezit în apă. –

În orice caz, aproape de sufocare, probabil că am dat drumul parâmbii, căci curând m-am aflat pe suprafața agitată a mării, mânând încolo. Atunci am văzut că valurile au răsturnat corabia noastră de tot și numai chila se mai înălța deasupra apei. Tovarășii mei, care se legaseră strâns de corabie, fuseseră smulși în adânc odată cu epava. Numai eu fusesem salvat, căci în grabă tăiasem **prea scurt** parâmba și de aceea nu m-am putut lega strâns. Astfel am ajuns iar sus și zăceam acum pe chila corăbiei, dar unde nu mă puteam agăța de nimic și prin urmare am fost curând iar măturat de apă. Între timp am apucat tavanul cabinelor, care încă mai plutea în apropiere, pe care m-am străduit să mă cațăr. Mi-am evaluat situația și am hotărât să mă îndepărtez de epavă și să mă las purtat de valuri. Am încercat zadarnic să desprind saula înfășurată. Un cuțit, ca s-o tai, nu aveam, așa că am încercat să rod funia cu dinții. Dar n-am reușit. Atunci am îngenuncheat și mi-am încredințat Domnului sufletul, deoarece aveam încredere în scumpul Lui sânge, pe care El l-a vărsat pentru păcatele mele.

Când am deschis iar ochii, am văzut spre uimirea mea că saula s-a dezlegat de la sine, iar eu mă îndepărtasem deja 20 de pași de epavă. Dumnezeu păstrase tavanul cabinelor atâta timp înțepenit în apropierea epavei, până m-am salvat pe el. Funia scurtă, cam de trei picioare, pe care în urmă cu patru ani o prinsesem deasupra cușetei mele, încă atârna pe tavanul cabinei și de aceasta m-am ținut acum bine, altfel aș fi fost smuls de către valurile care se prăvăleau permanent peste mine. Poate aproximativ trei ore am fost purtat așa, când am văzut o barcă navigând spre mine. Ea s-a apropiat cam 100, până al 150 de pași de mine. Dar până acolo nu puteam să înot, iar cei doi colaci de salvare, de asemenea, nu-i puteam ajunge. Ca să coboare o barcă la apă era imposibil din cauza mării îngrozitoare, așa încât trebuia să se renunțe la salvarea mea.

Poate au trecut din nou două ore de îngrijorate, în luptă permanentă, până am văzut din nou un bric navigând spre mine. Batista pe care o folosisem drept semnal a fost, din nefericire, luată de apă. Puteam numai să-mi țin brațul ridicat și astfel să mă fac remarcat. Curând m-au descoperit. Mai mulți marinari, fiecare înarmat cu funia lui, și cârmaciul cu o centură de salvare, s-au așezat pe puntea de jos, pentru a mă salva de acolo, cumva. Fiind cam la zece pași departe de corabie, am apucat prima frânghie care mi-a fost aruncată, dar n-am mai avut timp s-o înfășor în jurul trupului; de aceea m-am încrezut în puterea mea și oamenii m-au tras sus. Căpitanul chiar voia să mă ia de umeri și l-am auzit spunând în suedeză: „Mai are destulă putere,” dar în aceeași clipă s-a prăvălit peste mine un val; nu m-am putut ține și am căzut de pe marginea corăbiei iar în mare. Când am ajuns iar la suprafață, mă aflam în urma corăbiei, care naviga mai departe cu toată viteza. Nici tavanul cabinelor, pe care am navigat mai înainte, nu-l mai vedeam, în schimb am văzut o parâmbă plutind pe lângă mine, pe care am apucat-o imediat. Dar nu m-am putut ține tare de ea și alunecam mereu înapoi. Deja mă gândeam că funia era pe sfârșite și trebuia să mă scufund în mare. „Doamne Isuse, primește-mi duhul!” așa m-am rugat în tăcere. Atunci am simțit ceva sub mine. Și ce era acel ceva? **Aveam un colac de salvare sub brațe.** Ce minune! Fără să bănuiesc că de funia pe care alunecasem în jos era fixat un colac de salvare,

a trebuit să mă grăbesc după el și fără să știu a trebuit să alunec în el cu picioarele și cu tot corpul, așa încât colacul îmi ședea în mod normal sub brațe. Astfel am fost tras la bord, de unde mă și observaseră, ba deasupra apei, ba dedesubtul ei – **eram salvat!**

După-amiază la ora patru am văzut înaintea noastră coasta norvegiană. Piloți nu erau nicăieri de văzut; vântul vuia în continuare și ne-a mânat spre țărnul stâncos. Se apropia noaptea și odată cu ea primejdia de a naufragia. L-am rugat pe căpitanul care mi-a cerut sfatul, să-mi cedeze comanda corăbiei, pentru că – „**întâmplător**” – cunoșteam acest ținut și credeam că pot pe timp de noapte să ajung în portul F. Șezând pe încărcătura de pe punte, căci să stau în picioare puteam doar cu greu, am reușit, prin bunătatea și cu sprijinul lui Dumnezeu, să duc corabia cu bine în port spre ora 11 seara.

După câteva zile de odihnă am plecat spre casă. – Acum îl întreb pe fiecare cititor: Mai crezi în **întâmplare**? – A fost întâmplare sau mâna Domnului care m-a călăuzit să montez funia scurtă în tavanul corăbiei, deasupra patului meu, în timpul bolii mele trupești, de care apoi, patru ani mai târziu, m-am putut ține cinci ore pe marea agitată? A fost întâmplare sau Domnul mi-a condus mâna când am tăiat parâma prea scurt și prin urmare nu m-am putut lega strâns de epavă, care după aceea a fost smulsă în adânc? A fost întâmplare sau mâna și felul de a proceda al lui Dumnezeu, că eu, fără să știu, fără participarea mea am ajuns în colacul de salvare și am fost salvat? Și de ce a trebuit să ajung tocmai pe timp de furtună și vreme urâtă la bordul acestei corăbii, unde nimeni nu era deprins cu coasta sălbatică în afară de mine, astfel încât am putut să conduc corabia sigur în port? A fost întâmplare?

Încă navighez pe mare cu convingerea fermă că Isus este Cărmaciul corăbioarei vieții mele, care în final mă va duce, după toate furtunile, în portul odihnei veșnice, care este în poporul lui Dumnezeu.”

Prietene, este Isus și Cărmaciul tău? **Navighezi tu pe apele agitate de furtună ale vieții pământești în pacea lui Dumnezeu?** Dacă la aceasta trebuie să răspunzi cu „nu”, atunci grăbește-te la Isus cu povara vinei tale, ca să poți găsi pace cu Dumnezeu; ia-L pe Isus în inima ta, crezând, ca Mântuitor al tău. Atunci vei trăi acest adevăr: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12).

Dar Dumnezeu îți adresează încă o întrebare: N-ai avut și tu parte deja de salvări și ocrotiri minunate? Poate ai vorbit și tu despre „întâmplare”. Înțelege acum: Dumnezeu, Atotputernicul, Își ține mâna peste tine. I-ai mulțumit? Întipărește-ți cuvântul acesta: „De ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru lucrările Lui minunate față de fiii oamenilor!” O, fă lucrul acesta prin faptul că te smerești cu pocăință înaintea harului lui Dumnezeu!

Nr. 26 ÎNTÂMPLARE SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

**„Cât despre voi, până și perii de pe cap,
toți vă sunt numărați.” (Matei 10,30)**

În 17 iunie 1910 s-a petrecut marele accident de cale ferată de la Müllheim, în Baden. În aceea zi, în Basel, o doamnă luase deja loc într-un compartiment de clasa a doua, când, spre uimirea ei, a auzit deslușit strigându-i-se numele. Restul să ni-l povestească ea personal: „M-am întors mirată, gândindu-mă o clipă dacă chemarea era într-adevăr pentru mine, - dar despre mine era vorba. Din vagonul din spate îmi face semn de sub un chipiu albastru al unui funcționar de căi ferate, o față zâmbitoare, bună, prietenoasă. Nu l-am recunoscut pe bărbat, dar de mai multe ori în viață am făcut cunoștință cu oameni din popor și m-am bucurat întotdeauna de astfel de întâlniri. Cu toate că aveam un bilet de clasa a doua, n-am ezitat nici un moment să-l urmez pe

cel care mă strigase, cu convingerea că preferam o companie bună pentru călătorie, decât un loc tapisat, cald. Chipiul albastru se retrăsese, dar eu am urcat în compartimentul în care l-am văzut dispărând. Acesta este gol, în afară de o femeie pe care o întreb despre bărbatul cu chipiul albastru. N-a fost nimeni acolo, a spus ea. După ce m-am uitat zadarnic și în compartimentul vecin, era timpul să renunț la toate căutările misteriosului funcționar și să mă stabilesc pe un loc frumos la fereastră. Nu m-am gândit mult la chemarea ciudată care m-a așezat pe banca de lemn; am savurat liniștită drumul minunat prin ținutul vechilor marchizi de Baden-Durlach, în splendoarea recoltei, care trecea în zbor. Îmi amintesc limpede că în acea dimineață cețoasă l-am pomenit pe Marele Duce Frederic, deoarece a trecut mort în racla lui liniștită prin acest ținut, iar clopotele au anunțat doliul din turn în turn. – Am tras un pui de somn și am visat. Nu știu nimic, absolut nimic până la strigătul înspăimântător, de care se îngrozesc toți cei care l-au auzit, de care n-au putut scăpa cu lunile. Vagonul nostru s-a oprit cu o smucitură puternică. Am putut să coborâm nestingheriți, ca să vedem că toate compartimentele de clasa a doua erau zdrobite. Am auzit că un funcționar s-a exprimat în privința vagonului în care am stat eu, că a fost atașat în ultima clipă în Basel, din cauza aglomerației din celelalte vagoane; prin urmare, cuplarea, ca una provizorie, a putut, într-adevăr, să se rupă când au tras de ea vagoanele în cădere ale părții din față a trenului.”

Aceasta este o povestire simplă, lucidă a unor fapte trăite, fără cuvinte cucernice; nu vei putea obiecta nimic la această relatare. Întrebarea: cine să fi fost funcționarul cu chipiul albastru, care a făcut semne, o vei lăsa fără răspuns – a fost un înger al lui Dumnezeu, cu înfățișare omenească? În orice caz, trebuie să admiți că peste viața acestei femei au acționat o putere și o călăuzire deosebite și tainice – este călăuzirea lui Dumnezeu, intervenția Celui atotputernic în decursul evenimentelor pământești. În afară de aceasta, toate s-au petrecut aparent foarte normal. Dumnezeu țese așa de liniștit minunatele Lui: salvare, păzire, intervenție în mersul lucrurilor vizibile. Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu și înainte de toate aceia care vor să tăgăduiască existența lui Dumnezeu, vorbesc în asemenea ocazii despre o „**întâmplare**” minunată. Faci și tu lucrul acesta? Atunci lasă-te învățat: **Nu există întâmplare!** Nu, Dumnezeu spune despre minunata lui guvernare: „Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Totuși nici una nu cade la pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii de pe cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10,29-31) -

O văduvă credincioasă, care cu ajutorul cusutului a scos-o cu greu la capăt cu cei trei copii ai ei, s-a îmbolnăvit scurt înainte de Crăciun. Băiatul ei cel mai mare, care avea cam 12 ani, a spus: Îmi voi cumpăra figurine de ghips și le voi vinde pe stradă. Cu ultimii bani pe care îi mai avea mama, Fritz a cumpărat mai multe figurine. Tatăl său făcuse pe vremuri asemenea figurine; de aici i-a venit acest gând. Un vânt rece bătea prin hainele lui subțiri, încât micul băiat tremura; el le striga totuși iar și iar trecătorilor: Frumoase figurine de ghips! Dar oamenii nu aveau timp, doar era 24 decembrie, iar ei nu aveau nici un interes pentru figurine de ghips! Băiatul a stat mult timp la un colț, se întunecase și încă nu era nimic vândut. Atunci Fritz s-a gândit că un alt colț ar fi favorabil. În nădejdea că își va vinde curând figurinele, să-i poată duce mamei sale bolnave bani, a trecut dincolo. Dar abia ajunsese la colțul celălalt, că cineva l-a lovit din greșală și figurinele au căzut pe jos. Inima era aproape să i se rupă de durere. N-avea nici un pfenig în buzunar, iar toată averea lui zăcea în cioburi în fața lui. Cum să vină acum la mama lui? Tu poate îți spui: „**Ce întâmplare nefericită!**” Dar aceasta este o greșală. Este scris: „Se întâmplă o nenorocire într-o cetate, fără s-o fi făcut Domnul?” (Amos 3,6.) Fritz plângea amarnic – nu pentru a stârni milă. La aceasta nu se gândea câtuși de puțin în timp ce-și privea cioburile figurinelor. Câțiva oameni s-au strâns în jurul lui. Printre ei se afla și un meșteșugar care se îndrepta spre casă după terminarea zilei de muncă. Acesta avea o inimă miloasă. El l-a privit pe băiat și cioburile și a înțeles imediat situația. I-a spus băiatului: „Dă-mi căciula ta!” Apoi, în căciula primită a pus jumătate din plata zilei lui de muncă, iar celor care stăteau împrejur le-a spus dibaci: „Arătați-vă mila!” Monede mici și mari au fost atunci aruncate de oameni în căciula

micuțului. Ca purtat pe aripi s-a grăbit băiatul acasă și a vărsat pe masă venitul bogat. Multă bucurie și multă mulțumire au fost în acea încăpere mică. **Domnul a ajutat prin accidentul aparent.** Cât de puternic, de credincios și de prietenos este El! Este scris: „Deci nu vă îngrijați, zicând: ‚Ce vom mânca?’ sau ‚Ce vom bea?’ sau ‚Cu ce ne vom îmbrăca?’, fiindcă pe toate acestea păgânii le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți nevoie de toate aceste lucruri.” (Matei 6,31-32). –

Un bărbat tânăr din N. a călătorit într-o duminică cu trenul la K; el voia să cunoască pe bicicletă împrejurimile acestui oraș. În K., în apropierea gării și-a pompat aer în cauciucurile bicicletei. Atunci i-a explodat unul dintre cauciucuri. Foarte mânios pentru aceasta, văicărindu-se și ocărând în sine în legătură cu „ziua pierdută”, și-a predat bicicleta la ghișeul de bagaje de mână și apoi a pornit la drum, hoinărind, fără a ști bine: ei, încotro? Atunci vede deodată în fața lui, zăcând pe jos o foaie mică, albă. O ridică. Este o invitație tipărită, aruncată, la o adunare de creștini credincioși. „Ce mai contează? Planurile tale și-așa ți-au fost zădărnice o dată. Ziua oricum este pierdută. Poți să-ți faci odată o părere despre aceasta!” A făcut-o și - - a găsit prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, în aceeași zi: **pace cu Dumnezeu!** Patru săptămâni mai târziu a mărturisit el însuși că în acea duminică a fost mântuit și acum trăiește pentru Mântuitorul lui, ca un copil fericit al lui Dumnezeu.

Acel cauciuc de bicicletă spart și invitația aruncată fuseseră în mâna lui Dumnezeu mijloacele pentru a-l chema afară din lume, la Isus, pe acel om înstrăinat mai înainte de Dumnezeu. Astfel au fost întretesute lucruri și evenimente mari și mici în guvernarea lui Dumnezeu, aici - pentru a-și îndeplini gândurile de binecuvântare și har, acolo – pentru a răspunde la rugăciunile lor Săi; și iarăși, în altă parte – pentru a-i pedepsi pe batjocoritori și pentru a dovedi prezența și puterea lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi care crede că poate să-L detroneze pe Dumnezeu. Dacă acum ești convins de atotputernicia și prezența Dumnezeului sfânt, atunci permite să te întreb: ți-ai supus voința și viața Acestui Dumnezeu sfânt și plin de har? Ai reglementat problema vinei tale înaintea lui Dumnezeu? Isus a venit din ceruri. El S-a jertfit pe cruce pentru tine, ca tu să poți găsi iertare și pace cu Dumnezeu prin sângele Său vărsat pentru tine. O, caută-L pe Isus, cheamă-L, căci numai la El vei găsi viață adevărată. Nu amâna să apuci harul la care te cheamă Dumnezeu – **abia atunci vei învăța să-L cunoști cu adevărat pe Dumnezeul dragostei, care a acționat până astăzi asupra vieții tale cu îndurare de nespus.** Meditează odată asupra acestui cuvânt: „Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai înmulțit lucrările Tale minunate și planurile Tale față de noi; nimeni nu poate să le înșiruie înaintea Ta. Aș vrea să le vestesc și să vorbesc despre ele, dar numărul lor este prea mare ca să le istorisesc” (Psalmul 40,5).

Nr. 27 DUMNEZEU POATE

„Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult
decât toate câte cerem și gândim noi...” (Efeseni 3,20-21)

În „Kölnischen Zeitung”, în decembrie 1907 era următoarea relatare, datată: Londra, 20 decembrie.

O istorie **despre un omor, deja veche**, dar **nedată uitării** în popor, a fost proaspăt adusă în amintire prin știrea că presupusul criminal, pe care spânzurătoarea a refuzat de trei ori să-l omoare, a fost pus în libertate încă înainte de Crăciun, la dispoziția ministrului de interne, după mai bine de douăzeci de ani de muncă silnică. În localitatea Babbacombe, într-o noapte de februarie a anului 1885, a izbucnit în flăcări casa unei septuagenare, a domnișoarei Emma Whitthead Keyse. Focul a fost stins și cadavrul proprietarei a fost găsit pe covorul din sufragerie, cu răni groaznice la cap și pe corp, care, după constatările medicale, trebuiau să-i fi cauzat

moartea. Ca făptaș prezumtiv a fost arestat slujitorul casei, Lee. Pe hainele lui s-a găsit sânge, pe ușa camerei lui au fost văzute pete de sânge și într-un sertar al camerei se afla un cuțit mânjit cu sânge. Lee a negat, totuși, cu încăpățănare că ar fi comis fapta. El și-a susținut permanent nevinovăția; chiar dacă n-au fost prezente dovezi directe, circumstanțele indirecte amintite îl indicau așa de exact pe el, încât jurații l-au declarat vinovat fără a șovăi. Judecătorul a pronunțat apoi și condamnarea la moarte și nu s-a abținut nici de la o remarcă despre atitudinea frapant de nepăsătoare a celui condamnat. Dar acesta a folosit ocazia și a spus: „Permiteți, domnule, **motivul pentru care sunt așa de liniștit constă în aceea, că eu am încredere în Domnul și Domnul știe că sunt nevinovat**”. Execuția era programată trei săptămâni mai târziu. Lee a pășit liniștit și pregătit spre spânzurătoare, s-a așezat pe trapă la indicația călăului, a lăsat să i se acopere ochii cu boneta albă și să i se pună ștreangul în jurul gâtului, preotul închisorii a rostit ultimul cuvânt și apoi a fost dat semnalul și acum, trapa de sub picioarele condamnatului ar fi trebuit să cedeze. Dar n-a cedat. Deși călăul a mișcat maneta, s-a auzit numai un scârțâit și bietul păcătos tot mai stătea la locul lui. Zăvorul a fost tras a doua și a treia oară, dar trapa nu s-a mișcat. Călăul și ajutoarele lui au verificat aparatul, dar în cele din urmă au trebuit să se hotărască să-l lase pe condamnatul la moarte să se dea înapoi de pe trapă, să-i scoată căciula albă, să-i desfacă funia de la gât. Funcționarii responsabili transpirau de nervi, în timp ce Lee nu și-a pierdut nici o clipă liniștea. Au lucrat din răspuțeri la aparat, în cele din urmă l-au considerat cu totul în ordine, i-au tuflit delincventului căciula albă pe cap, i-au legat iar funia în jurul gâtului, l-au așezat pe trapă și au dat semnalul, dar aceasta iar a eșuat și Lee a fost din nou luat de pe ea și pentru început a fost dus înapoi, în închisoare. Acum dulgherii s-au pus imediat pe treabă, să lucreze la trapă cu rindeaua și cu alte unelte și a durat o vreme bună până s-a anunțat că totul este în regulă. Pentru a treia oară a păși Lee pe trapă, cu funia de gât, cu ochii legați. Pentru a treia oară a vorbit preotul închisorii și pentru a treia oară a tras călăul zăvorul, dar pentru a treia oară spânzurătoarea a refuzat să-și facă treaba și în sfârșit, după o convorbire rapidă, funcționarii responsabili s-au hotărât să amâne deocamdată execuția. Lee a fost dus înapoi în închisoare, publicul a ajuns în mare agitație din cauza chinului la care a fost supus condamnatul și sir William Harcourt, ministrul de interne de atunci, acum decedat, a fost determinat să preschimbe condamnarea la moarte în muncă silnică pe viață. Cel grațiat a vorbit din nou **despre nevinovăția lui și despre încrederea lui în Dumnezeu și despre minunea pe care a făcut-o Domnul în favoarea lui**. Între timp și-a executat pedeapsa. De atunci au trecut 22 de ani și de ieri, omul căruia spânzurătoarea i-a refuzat de trei ori moartea, **se bucură din nou de libertate** și stă la bătrâna lui mamă, într-un sat mic, la Torynay, în Devonshire.

Este demn de remarcat că în această minunată relatare din ziar nu apare cuvântul „întâmplare” și că a fost lăsată neatinsă referirea condamnatului la Domnul și la minunata lui credință dovedită. Evident că reporterul ziarului a fost așa de puternic impresionat de miracolul acestui eveniment, încât n-a îndrăznit să critice sau să ridice îndoieli față de realitatea acestei credințe și de intervenția lui Dumnezeu. Comportamentul și cuvintele pline de pace ale învinovățitului ne lasă să recunoaștem că aici, în fața judecătorului, stătea un creștin adevărat, sub suspiciune falsă. Acest bărbat a slujit până acum cinstit și devotat spre onoarea Domnului său - și acum, dintr-odată, stătea în fața ochilor lumii ca un răufăcător neloial, ucigaș și piroman. Deci el nu este acuzat și persecutat din cauza credinței, ci pentru că era suspectat de o crimă. Cuvântul lui Dumnezeu spune celor credincioși: „Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca răufăcător ..., dar dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să preamărească pe Dumnezeu în numele acesta” (1 Petru 4,15-16). Declarat vinovat de către judecători, nu i-a rămas decât să se încredințeze smerit în mâna Dumnezeului și Domnului său și crezând, să se bazeze pe cuvântul: „Încredințea-ți Domnului calea, încrede-te în El și El va lucra! El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca soarele la amiază” (Psalmul 37,5-6).

Încercările credinței, prin care a fost condus acest om, au fost serioase și grele. Să fii așezat de trei ori în furci pentru execuție este o încercare pe care un trișor, un fățarnic sau un mincinos cu greu ar trece-o victorios. Douăzeci și doi de ani de muncă silnică, fără speranță de eliberare este poate și mai greu. Oricum, minunata ocrotire în spânzurătoare a acestei vieți lasă să recunoaștem ceva despre cuvântul „**El va lucra!**”

Nu știm nimic despre acest om, despre viața lui lăuntrică și exterioară, decât puținul pe care ni l-a relata articolul din Ziar. Dorim, involuntar, ca povestea să se termine cu demascarea adevăratului criminal. Dar Domnul nu face întotdeauna așa cum găsim noi de bine, ci: „Calea Ta era în mare și cărările Tale în apele mari; și urmele Tale nu s-au cunoscut” (Psalmul 77,19). Pe de altă parte, știm destul despre Dumnezeu oricărui har, care a intervenit aici așa de minunat, așa de limpede de recunoscut. Oamenii au făcut tot ce au putut ca mecanismul acestei spânzurători să nu-și rateze treaba - și de ce a ratat totuși? Pentru că Dumnezeu a spus: Acest bărbat să nu fie executat! În Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem și gândim noi...” (Efeseni 3,20).

Da, într-adevăr: „**Dumnezeu poate!**” Întipărește-ți acest cuvânt; el îți va aduce mari foloase. „Dumnezeu poate,” adică de orice fel ar fi nevoile, primejdiile sau îndoielile, îngrijorările, dezamăgirile: Dumnezeu poate să facă mult mai mult decât cere sau gândește un copil al lui Dumnezeu pentru ajutor, pentru păzire sau pentru binecuvântare. Dumnezeu poate aceasta și a promis că „nu lipsește de nici un bine pe cei care umblă în neprihănire” (Psalmul 84,11). Dar întrebarea este: dacă tu ești smerit înaintea Domnului Isus ca unul care crede și dacă Îl cunoști ca pe Salvatorul tău minunat, care a mers la judecata Dumnezeului sfânt și drept cu povara vinei tale, ca chezaș și împăciuitoare. **Îl cunoști? Îți aparții?** Poți cu adevărat să-I spui: **Domnul și Stăpânul meu! Prietenul și Salvatorul meu!**

Este iminent să întreb: dacă Dumnezeu poate să intervină așa de minunat și măreț, de ce nu a intervenit la multele mii de mărturisitori devotați, care au trebuit să meargă ca vinovați la tortură și la moarte, să moară ca martiri? Răspunsul la aceasta este: răbdatul și moartea victorioase ale martirilor au fost înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor dovada că marele lor Domn și Mântuitor, Isus Hristos, a fost pentru ei o realitate.

Nădejdea slavei, moștenirea din ceruri a fost pentru ei comoara lor de nerăpit, averea lor prețioasă. Această comoară a fost pentru ei mult mai valoroasă decât toate lucrurile pământești pe care le sacrificau: viața, sănătatea, fericirea familială, onoarea omenească, banii, averea. Ei socoteau ocară lui Hristos ca fiind o bogăție mai mare decât comorile acestei lumi; căci ei priveau la răsplată. Prin credință au părăsit acest pământ și nu s-au temut de furia oamenilor; căci ei au răbdat neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel care este nevăzut (compară cu Evrei 11,26-27). Din acel eveniment ciudat al spânzurătorii care a eșuat nu trebuie, deci, trasă concluzia că: Dumnezeu nu va îngădui niciodată ca unul dintre ai Săi să fie executat ca vinovat din cauza credinței – aceasta s-a petrecut de multe ori și se va mai petrece. Dar aceasta trebuie să învățăm, că copiii lui Dumnezeu pot avea o încredere nemărginită în puterea și în credincioșia și în minunata intervenție a marelui lor Domn.

Nr. 28 O SCHIMBARE SUBITĂ A TUTUROR VALORILOR

„Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

... Crede în Domnul Isus (Hristos)

și vei fi mântuit tu și casa ta!”

(Faptele Apostolilor 16,30-31)

Când acum câțeva vreme a fost simțit în sudul Germaniei cutremurul scurt dar puternic, când turnurile bisericilor s-au clătinat, când casele s-au cutremurat, o spaimă generală a cuprins populația aceluși ținut. Ei vedeau amenințate dintr-o lovitură tot ce aveau și erau, viața și averea lor. Mulți dintre acești oameni treziți speriați din siguranța lor au recunoscut că lucrurile pe care le posedau și pe care au contat până acum: sănătate, bani și bunuri erau **valori total nesigure**. Ar fi putut să știe aceasta de mult, căci nu trecuseră nici trei ani de când marele cutremur de la Messina ținuse întregului glob pământesc o predică despre cât de nesigure sunt toate valorile pământești. Pe atunci oamenii au citit aceasta doar în ziar, ca pe o noutate interesantă; dar s-au bucurat în tăcere că din Germania până în Messina este o distanță așa de mare. Dar acum, dintr-odată, au simțit cutremurul pe propria lor piele. Atunci au observat cât de nesigure au fost posesiunile lor în bani și bunuri; unii au găsit în posesia lor și ceva ce au considerat până acum un lucru mărunț și neînsemnat, care a fost dintr-odată foarte mare în fața conștiinței lor: **păcatul lor!** Ei și-au dat seama că acesta era unica posesiune, dureroasă, dar absolut sigură, care le-a rămas în pragul veșniciei. Aceasta i-a determinat pe unii să cheme harul lui Dumnezeu, să se smerească în fața Fiului prezent al lui Dumnezeu, crezând. Toți cei care au făcut lucrul acesta cu sinceritate - și știm aceasta cu exactitate de la mai multe persoane - au găsit la picioarele Fiului răstignit și înviat al lui Dumnezeu un obiect de valoare pe care până atunci l-au disprețuit cu desăvârșire, dar care acum a devenit pentru ei comoara comorilor, mai prețios decât milioane, mai valoros decât imperii și coroane - au găsit **pacea cu Dumnezeu și viața veșnică**. Pentru acești oameni, **cutremurul** a devenit evenimentul hotărâtor care a reevaluat totul. Cuvântul lui Dumnezeu ne povestește despre un supraveghetor de închisoare, în cazul căruia tot un cutremur foarte puternic a devenit prilejul să-și plece în țărână genunchii înțepeniți până atunci și să strige din adâncul inimii lui: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” I s-a dat răspunsul: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.”

Mai există și alte asemenea evenimente care au asupra oamenilor efectul unui cutremur; dintre acestea face parte, de exemplu, **un război**. Când la sfârșitul verii lui 1911 a devenit iminentă primejdia unui război între Germania de o parte și Franța și Anglia de cealaltă parte, într-o zi a avut loc la bursa berlineză un mare crah. Cursul hârtiilor de valoare au scăzut brusc. Unele valori care cu o zi înainte au fost plătite încă mult peste valoarea lor nominală, se puteau cumpăra cu zece sau cu douăzeci de procente mai ieftin. Spaima care i-a cuprins în acea zi pe oamenii de la bursă a fost pripită. Războiul încă nu exista - chiar dacă toată lumea îi simțea apropierea amenințătoare. Încă din acele zile se putea observa ce schimbare a valorilor produce izbucnirea unui război. Germania are acum în urma ei un timp de pace de mai bine de 40 de ani - generația actuală este dezobișnuită de război, încâlcită în năzuința egoistă după câștig și plăcere. Pentru câte unul ar fi o binecuvântare dacă prin gravitatea unui război ar fi instruit despre aceea, că există valori mai înalte decât acelea care sunt negociate la bursă și câștigate în afacere. Firește, războiul nu este joacă de copii - aici este vorba despre siguranța și prosperitatea întregii națiuni; sute de mii de bărbați sunt smulși din profesie și câștig, de lângă tată și mamă, de lângă soție și copii. Toți trebuie să-și pună viața în joc pentru împărat și patrie. Dacă într-o zi va fi telegrafiată prin tot Reichul german **știrea: mobilizare!**, atunci va avea loc o puternică schimbare a valorilor. Curajul bărbătesc, vitejia, devotamentul vor fi atunci valori de prima clasă; agonisirea banilor, afacerea, viața comodă de familie vor păși în fundal.

Cu toate că evenimentul mobilizării și al declarației de război va fi așa de profund, ba chiar zguduitor pentru toată națiunea, totuși el nu intervine așa de adânc ca altceva, care va veni cu absolută siguranță pentru fiecare în parte: **decesul**. Moartea produce pentru toți oamenii o **reevaluare a tuturor valorilor**. Zilnic apucăm să vedem pretutindeni că pentru orice posesor de pe pământ: casele lui, castelele, bunurile, banii și hârtiile de valoare sunt devalorizate prin moarte, și anume, complet.

Moartea îl poartă cu o forță irezistibilă pe omul muribund în împărăția realității, **unde nu sunt valabile decât valorile veșniciei**. În întâmpinarea acestei clipe ne grăbim toți; zburăm într-acolo. Nu este ciudat că oricine știe lucrul acesta și cu toate acestea, aproape toți își umplu întreaga viață și își consumă întregul timp și întreaga putere cu lucruri trecătoare, care își pierd așa de repede și total toată valoarea? Cum vine aceasta? Ei trăiesc după mersul lumii acesteia și slujesc stăpânului acestei lumi. Acesta, satan, este numit în Cuvântul lui Dumnezeu: „domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2,2). Acesta orbește cu lucrurile trecătoare mintea celor necredincioși. „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4,3-4). Cât de serios este acest adevăr! Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ. Dragostea L-a îndemnat să vină din cer jos, în această lume a păcatului și a morții. El S-a împovărat cu vina celor vinovați, El le-a deschis poarta mântuirii. Jertfa Lui scumpă a adus în viața omului o valoare total necunoscută până atunci: **sângele prețios al lui Isus**.

Ce valoare inestimabilă are sângele Fiului lui Dumnezeu, încât îi conferă celui mai vinovat, celui mai pătat păcătos puterea deplină să se apropie în pace de Dumnezeul sfânt, de îndată ce își așează, crezând, viața împovărată de vină sub puterea ispășitoare a acestui sânge.

Ce victorie a fost obținută pe crucea de pe Golgota când Fiul lui Dumnezeu a strigat: **„S-a sfârșit!”** Pentru oricine apucă aceasta crezând: **Hristos a murit pentru mine!** este deschisă larg poarta harului și a slavei.

Deci există pentru păcătosul neîmpăcat două evenimente care schimbă în viața lui toate valorile. Unul este **decesul**. Acesta devalorizează toate lucrurile pentru care a trăit până acum, de care s-a bucurat și pe care le-a posedat. În loc de acestea, vina lui devine așa de mare, încât îl desparte pentru totdeauna de Dumnezeul oricărui har, ba chiar devine pentru el cauza veșniciei pierzări. Mântuitorul Isus, care până acum l-a chemat zadarnic ca să-l salveze, va deveni dintr-odată sfântul său Judecător, în fața ochilor ca para focului ai Acestuia se va prăbuși pentru totdeauna ca un pierdut.

Celălalt eveniment prin care, de asemenea, totul va fi reevaluat pentru păcătosul neîmpăcat, este: convertirea. În locul tuturor lucrurilor care i-au dominat viața și i-au captivat înclinațiile, fie că este vorba despre bani, slujirea păcatului, plăcerea vieții sau despre onoarea din partea oamenilor, în ceasul convertirii sale pășește o Persoană sfântă, măreață, minunată: **Isus, Domnul**. Păcătosul recunoaște dragostea salvatoare, valoarea sângelui împăcării de pe Golgota, harul desăvârșit îi oferă o destinație a slavei în casa Tatălui. Eliberat de toată vina și de blestemul păcatului, devine pe pământ străin și călător, în schimb, în ceruri este copil și moștenitor. Acum poate să spună: „Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestrăicătoare și neîntinată și care nu se vestește, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru o mântuire gata să fie descoperită” (1 Petru 1,3-5). Ce fericită schimbare a tuturor valorilor!

Nr. 29 CEL MAI MARE DOCTOR

„Eu sunt Domnul care te vindecă!” (Exod 15,26)

Este uimitor ce operații minunate reușesc doctorii să facă, lucruri pe care acum 50 de ani le-ar fi declarat ca imposibile. De curând, un general vârstnic mergea sănătos și vioi cu soția lui, pe stradă; aceasta din urmă s-a apropiat de niște cunoscuți și a povestit: Soțul meu a arătat mult timp foarte bolnav, dar acum câteva luni s-a lăsat operat. Într-o parte a stomacului suferea de o îngustare a stomacului, într-o altă parte suferea de lărgirea stomacului, fierea nu funcționa, iar apendicele era inflammat. La operație apendicele a fost scos, o bucată din vezica biliară a fost tăiată, intestinul a fost desprins de stomac, a fost făcută o deschidere în stomac, în care a fost prins intestinul. Acum soțul meu este sănătos și vioi și are o bună poftă de mâncare.

Aceasta sună ca o poveste, dar este realitate. Orice doctor cu experiență îți va spune că asemenea operații au fost făcute frecvent și se vor face în marile spitale și clinici. În realitate, știința medicală face lucruri uimitoare; în toate organele corpului omenesc se descoperă forțe vitale și capacități de vindecare, de reformare și întregire, date de Dumnezeu, care mai înainte nu au fost bănuite. Totuși, este un lucru pe care medicii nu-l pot face: acolo unde nu există viață, ei nu pot s-o creeze, iar acolo unde deja s-a instalat moartea, ei n-o pot înlătura. Ce puhoi de oameni s-ar revărsa spre acel profesor despre care s-ar putea spune: **El poate birui moartea! El poate să creeze viață!** Aceasta n-o poate face nici un om – **dar Dumnezeu poate!**

Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu spune despre Isus Hristos, despre Fiul lui Dumnezeu: „care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 1,10). Deci acesta este minunatul leac divin pentru a învinge moartea și a aduce viața: **Evanghelia**, vestea: Fiul lui Dumnezeu, jertfit pe cruce, Hristos-ul care a murit și a fost îngropat, a nimicit moartea, a învins-o complet. **El a înviat, un Mântuitor viu, un Salvator prezent.** Cel care se abandonează în mâinile Lui, crezând, în acela Isus Hristos biruiește moartea, căreia îi căzuse pradă păcătosul vinovat. Da, El îi dă viața veșnică. De aceea este scris: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, **care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică**” (1 Ioan 5,13). Sfânta Scriptură Îl numește pe Fiul lui Dumnezeu: **„Domnul vieții”** (Faptele Apostolilor 3,15). El Însuși a rostit minunatul cuvânt: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.” (Ioan 11,25-26).

Ce veste: **Hristos a înviat!** A fost cu neputință ca moartea să-L poată reține pe Domnul vieții. Despre El este scris: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința Morților, nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea” (Psalmul 16,10 și Faptele Apostolilor 2,27). În seara învierii, ucenicii își spuneau această veste victorioasă, bucurându-se: **„A înviat Domnul cu adevărat!”** (Luca 24,34.) Această veste este mai importantă decât toate telegramele care au zburat vreodată peste pământ. Ce știre, care va trebui mărturisită în toate popoarele și limbile: Doctorul care a învins moartea, care dă viață veșnică, nepieritoare, nemuritoare a venit în mijlocul neamului de păcătoși muritori! Da, Doctorul care a biruit moartea este prezent, îl pot găsi și pot vorbi cu El toți oamenii, are timp pentru toți, are ajutor pentru toți.

Cândva, în toate casele Egiptului erau plâns și bocet, căci nu era nici o casă în care să nu fie un mort. Dar în aceeași țară, în acea noapte, poporul lui Dumnezeu a fost păzit de puterea morții și a judecății. **Sângele unui miel junghiat, fără pată, a împiedicat puterea morții să intre în casele lui Israel.** Dumnezeu a promis lucrul acesta și Israel l-a crezut și a avut parte să vadă în realitate, că oricine a stat sub ocrotirea acestui sânge a fost păzit de amândouă acestea: **de moarte și de judecată.**

Acesta a fost prototipul; în Hristos este împlinirea. Isus este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1,29). Deci aceasta este Evanghelia: **Hristos, Mielul junghiat, a mers la judecată și la moarte în locul meu!** Cine se așează, crezând, sub ocrotirea sângelui Său, a scăpat de blestemul păcatului, de puterea morții, de judecata mâniei lui Dumnezeu.

Dar unde sunt, printre milioanele de creștini cu numele, care serbează Paștele, aceia care cu inima preafericită în siguranța credinței pot spune: am scăpat de puterea morții! Am trecut de la moarte la viață, harul mi-a eliberat viața de blestemul păcatului, sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, m-a curățit de orice vină, mi-a spălat toate petele!?

Hai, spune, ai întâlnit vreodată asemenea oameni, care știau cu certitudine aceasta și care treceau prin viață preafericți în pacea lui Dumnezeu, siguri de har? Dacă Hristos a înviat cu adevărat, dacă într-adevăr creștinismul este viață nouă, veșnică, pace, bucurie, putere și nădejde, vitalitate dată de sus prin Duhul Sfânt, atunci acestea trebuie să fie văzute ca o realitate în mijlocul acestei lumi a păcatului și a morții. De aceea întreb: ai văzut tu deja asemenea oameni?

Cu mult timp în urmă s-a accidentat un băiat. El a vrut să se cațere lângă căruțaș, pe capra unui car greu încărcat cu piatră; a greșit pășirea cu piciorul, a căzut sub roți – carul greu a trecut peste el. Băiatul muribund, purtat pe o targă, a fost dus de către tatăl lui la spital, unde medicii au constatat imediat că moartea nu poate fi oprită. Una dintre îngrijitoare s-a aplecat peste muribund și l-a întrebat prietenos: „Oare crezi, dragă copile, că pleci la Domnul Isus?” – „Nu, nu cred,” a răspuns băiatul anevoios, „**o știu!**” Apoi și-a pus mâna stângă, sănătoasă, mângâind, pe capul tatălui său, care stătea îngenunchiat lângă patul lui și a spus șoptind: „Nu plânge, tată, nimic nu moare dacă Îl ai pe Isus. Eu intru acum în valea umbrei morții, dar nu mă tem, căci Domnul este cu mine. Spune-i mamei să nu fie tristă; totul este în ordine. Consoleaz-o, dragă tată. Știu că vă voi revedea pe amândoi în cer.” Glasul a devenit din ce în ce mai încet și mai slab, pleoapele au coborât grele, tăcerea solemnă a morții stăpânea în încăpere. După ce băiatul a zăcut o vreme tăcut acolo, ochii i s-au deschis dintr-odată, o licărire bucuroasă i-a străbătut fața, a ridicat mâna stângă triumfând și cu strigătul tare: „Isus, minunatul meu Isus!”, sufletul acestui martor tânăr a zburat din învelișul lui pământesc, jubilând, ca să fie pentru totdeauna la Domnul.

Lumea înșelată s-a obișnuit așa cu ideea, ca și când Domnul prezent, învierea, harul, nădejdea slavei ar fi numai o clădire goală de cuvinte evlavioase formale, încât ne este greu să-i convingem pe oameni că acestea sunt exclusiv posesiuni reale, adevărate, care fac inima preafericită și viața biruitoare și că acest Mântuitor înviat este o persoană reală, minunată, prezentă, dumnezeiască. Într-adevăr, acesta este Dumnezeu. Nici un om sincer nu va chema zadarnic sfântul Său Nume. O, cheamă-L, pleacă-ți înaintea Lui inima și genunchii, adu-I păcatele tale; El este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care Îl cheamă cu adevărat; și de tine. Și tu trebuie să găsești la El ceea ce El a răscumpărat la cruce pentru ai Săi: viața veșnică!

Nr. 30 INTENȚII BUNE

„Harul Meu îți este de ajuns;
pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.”
(2 Corinteni 12,9)

În antichitatea greco-romană exista școala filozofică a stoicilor. Aceștia năzuiau, pe baza unor intenții hotărâte, să facă binele, să evite răul. Stoicii îl fereceau pe acela care părea că a realizat acest model de virtute. Filozofiei stoice i-au aparținut unii oameni de stat romani de seamă, care în timpul decadenței au manifestat tărie de caracter – dar aserțiunea (afirmația) că obținerea virtuții prin intenții bune l-ar face fericit pe om, s-a dovedit a fi la fel de

neadevărată ca și cealaltă, că omul dobândește puterea, pe calea voinței omenești, să se ridice mai presus de patimi și de efectul sentimentelor. Este semnificativ că părintele acestei școli filozofice, filozoful Zenon (a trăit puțin înaintea anului 300 înainte de nașterea Domnului) a predat filozofia lui stoică până la cea mai înaintată vârstă, ca un om complet sănătos fizic. Despre sfârșitul lui relatează contemporanul lui, Dionege din Laerte, următoarele: Când Zenon a avut 98 de ani, a ieșit într-o zi din hala în care își ținea prelegerile, s-a împiedicat, a căzut și și-a rupt un deget. Nervos, a lovit pământul cu mâna și a strigat dojenind: „Vin, de ce mă chemi?” Acesta este un vers din tragedia cunoscută pe atunci, „Niobe”, de poetul Euripide. **Zenon s-a sculat, s-a dus acasă și s-a spânzurat.** Sinucidere în furia nemulțumirii – așa a fost sfârșitul acestui bătrân care a susținut învățătura de a îmblânzi patimile prin propria putere, de a face binele și de a deveni fericit. – Filozofia stoică a ajuns la o mare dezvoltare în antichitatea greco-romană; încă mai era în floare când Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, pentru a aduce adevărata pace și nădejdea de nezdruccinat acestei lumi deznădăjduite.

Pe atunci, civilizația greco-romană era străbătută de o convingere profundă că nici o înțelepciune sau filozofie nu-i poate aduce omului fericirea și pacea. Stoicii, oamenii propriei țării a voinței, au falimentat la fel ca și epicurienii, oamenii desfătării și ai poftei – nicăieri nu era nădejde, nicăieri nu era pace. – „Dar când a venit împlinirea timpului, **Dumnezeu a trimis pe Fiul Său**, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei de sub Lege, **ca să căpătăm înfierea**” (Galateni 4,4-5). Dumnezeu, în harul Său, îl chemă pe păcătosul lipsit de putere **la filiație, la har**, pentru a primi din harul lui Dumnezeu ceea ce are nevoie: pace și putere! Acestea sunt înțelepciunea dumnezeiască și adevărul divin: nu în tine însuși, o, făptură omenească, găsești putere sau biruință sau pace, ci **numai în Isus**. Nici pentru mândra și totuși așa de amărât de sărmană generație a zilelor noastre nu există o înțelepciune mai înaltă decât aceasta: **Aruncă-te la picioarele Aceluia, grăbește-te în brațele Celui care a venit din ceruri ca să moară pe cruce pentru tine, păcătosul împovărat cu vină!** Isus le spune oamenilor o înțelepciune mai bună decât a stoicilor. El face ca oricine crede, să afle că: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.” La El nu sunt numai pace și bucurie, ci putere, putere pe care n-o avem în noi înșine din fire. Cuvântul lui Dumnezeu nu-i indică omului intențiile bune, ci spune: „El dă **tărie** celui oboșit și **mărește puterea** celui care nu mai este în stare de nimic. Flăcării oboșesc și sunt storși de putere, chiar tinerii se clatină și cad; dar cei care se încred în Domnul își **înnoiesc puterea**, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu oboșesc, umblă și nu sunt extenuați” (Isaia 40, 29-31).

Este extrem de important să înțelegem că esența credinței creștine nu constă în intenții bune, ci în predarea voinței, în supunerea ei voinței Domnului Isus. În aceasta stă taina tăriei.

Aceasta este important pentru viața zilnică a credincioșilor. Și aici se irosesc multe prin faptul că luăm hotărâri bune, în loc să primim de la Domnul însărcinarea pentru ceea ce putem face pentru El, în cunoașterea responsabilității noastre. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre tot ce Domnul ne-a permis să facem pentru El în îndatorirea noastră pământească, în dovezile de dragoste și mărturiile față de lume: „Tot ce poți să faci cu puterea ta, fă”, sau altfel tradus: – „Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta” (Eclesiastul 9,10)

Este așa de important **pentru credincioși** să aibă în vedere că trebuie să răscumpere timpul și să folosească ocaziile, pentru că ele nu se întorc. Pentru mulți ar putea fi de folos să citească și să pună la inimă următoarea mărturisire a unei creștine vârstnice: Într-o zi, pe când eram încă fată tânără, a venit o femeie săracă la ușa noastră, cu un copil bolnav, slab pe unul din brațe, pe celălalt purtând un coș, în care avea spre vânzare: ace, ațe, degetare și altele asemenea. Deoarece o cunoșteam, pe ea și situația ei și știam unde locuiește, mi-am zis în mine însămi – cu un sentiment de-a dreptul binevoitor: Înainte să vină vremea rece, vreau să-i tricotez bietului copil o pereche de ciorapi. – Când am plecat data următoare de acasă, am cumpărat lână pentru aceasta;

dar pentru că era vreme caldă, am pus-o deocamdată în cutia mea cu ace. Au trecut zilele. Câteodată o întâlneam pe sărmana femeie și de câte ori o vedeam, luam hotărârea că în ziua următoare voi tricota ciorapii. Dar mereu socoteam că acum am destule de făcut și nu-mi luam timp pentru aceasta, dar ceea ce ar fi fost, totuși, de douăzeci de ori posibil. – Odată a înghețat peste noapte și a fost o zi cumplit de rece, tocmai o asemenea vreme, care te face să te gândești la haine călduroase. De dimineată am plecat de acasă foarte călduros îmbrăcată și cum mergeam eu așa vioaie, cine mă întâmpină acolo, la o cotitură a drumului? Nimeni altcineva decât femeia cu coșul ei pe braț. M-am gândit că din cauza frigului a lăsat copilul acasă. Conștiința m-a muștră în legătură cu neglijența mea. „Sărăcuțul de el!” mi-am zis în mine, „cât trebuie să-i lipsească ciorapii călduroși!” Așa că m-am oprit lângă mamă și i-am spus: „Dacă treceți pe la noi mâine dimineată, vă voi da pentru micuțul dumneavoastră ceva ce voi face încă astăzi.” Atunci i-au apărut sărmanei femei lacrimi în ochi. „Vă mulțumesc,” a spus, „multă mulțumire; dar l-am pierdut pe scumpul meu copil; săptămâna trecută a fost înmormântat. Doctorul a spus că foamea și frigul ar fi fost de vină că a trebuit să moară sărmanul, sărmanul copil!”

Ce am simțit atunci, nu pot să spun nimănui. Ce bine i-ar fi prins copilului, dacă aș fi făcut numai ciorapii la timpul potrivit. Ah, la ce au ajutat bunele intenții? N-au folosit nimănui la nimic; dar conștiința mea s-a împovărat cu un păcat de omisiune, pe care trebuia să-l mărturisesc și să-l regret în fața Mântuitorului meu și de care a trebuit să mă păzesc în viitor. Din nefericire, trebuie să spun că nu era singura dată că a trebuit să deplâng această greșeală. – Odată am avut de gând să dăruiesc o Biblie unei fete tinere, care tocmai a intrat în slujbă, într-un oraș. Dar am amânat de pe o zi pe alta, până am aflat că fata, ia-o de unde nu-i – a rămas fără Cuvântul Domnului. Săptămâni în șir mi-am propus să vizitez o elevă de la școala duminicală, a cărei credință copilărească și smerita nădejde a slavei viitoare ar fi făcut bine sufletului meu. Dar iată, într-o dimineată înnorată de octombrie am auzit clopotul de înmormântare și mi s-a spus că a murit eleva de la școala duminicală. Acestea sunt numai câteva dintre bunele intenții, pe care din când în când mi le-am pus în gând. Trebuie să mă rușinez dacă mă gândesc la multele hotărâri pe care nu le-am îndeplinit niciodată sau prea târziu. – Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cine știe să facă bine și nu-l face, păcătuiește” (Iacov 4,17). Acestea sunt cuvinte serioase pentru credincios. **Dar de două ori mai necesar este de a-i avertiza despre înșelăciunea intențiilor bune pe aceia care se îndreaptă încă neîmpăcați spre veșnicie.** Câți nu iau cele mai bune decizii! Ei vor să se întoarcă de la păcat și să-L roage pe Domnul Isus pentru har, dar amână mereu, până vine moartea; ea îi înșfacă și îi smulge de acolo în veșnicie, fără Dumnezeu, fără Hristos și fără nădejde. O, nu amâna să îngrijești de sufletul tău; în această problemă importantă să nu ai niciodată, niciodată încredere în bunele intenții – este vorba despre **o hotărâre a voinței!**

Nr. 31 LE MAI VORBEȘTE DUMNEZEU ȘI ASTĂZI OAMENILOR?

„Dumnezeu, da, chiar Dumnezeu, Domnul a vorbit
și a chemat pământul, de la răsăritul soarelui
până la asfințitul lui.” (Psalmul 50,1)

În 16 noiembrie 1911, la ora 10 și 27 de minute seara, a fost în Elveția și în sudul Germaniei un cutremur puternic. În nordul Germaniei acesta nu a fost resimțit de mulțimea oamenilor, dar a fost cercetat de cei învățați. Acolo unde acest cutremur a făcut ca pragurile pământului să se cutremure, a produs efecte puternice asupra oamenilor. Teatrele, sălile de concerte, cârciumile, sălile de dans s-au golit într-o clipă, în mare spaimă. Dar mulți dintre ei, care au fugit plini de groază, au vrut curând după aceea să-și arate vitejia prin aceea că au batjocorit și au hulit cu

limbă nelegiuită în legătură cu cutremurul. Dumnezeu a vorbit zadarnic pentru mulți, **dar nu pentru toți**.

În „Pforzh. Anz.”, din 18 noiembrie, un om care s-a întors la Dumnezeu în noaptea aceea, a depus o mărturisire sinceră.

El scrie, după ce a povestit mai înainte, ce evenimente s-au petrecut în casa lui în timpul cutremurului: „...Abia acum am devenit de-a binelea conștienți de neobișnuitul întregului fenomen. ... Cum să pun copiii în siguranță la repetarea lui? Un sentiment paralizant, niciodată cunoscut, s-a strecurat în inima mea. Eu, care în rest, în toate situațiile vieții eram nepăsător, am simțit ce ființă neputincioasă eram. Mulți ani am crezut că eram un om de primă clasă, ... dar acum nu mai existau pentru mine decât două puncte: **neputința mea și Dumnezeu**. Fără să vreau, ca un fulger a stat acest cuvânt al lui Dumnezeu înaintea mea și nu mi-a mai dat drumul. I-am încredințat pe copiii mei Aceluia pe care mulți ani din viața mea L-am dat la o parte. Am mai stat mult timp treaz. Toată viața mea a trecut prin fața sufletului meu. Am văzut luminate viu toate acțiunile pe care le-am făcut și pe care aș fi putut să le fac mai bine. ... Cu câteva ore mai înainte aș fi râs dacă cineva ar fi numit un cutremur – o avertizare a lui Dumnezeu; acum cred cu tărie acest lucru. Oamenii superficiali vor râde de aceasta și vor gândi: „Îți este frică!” Să râdă! Puterea spaimei a fost beneficiul meu, a devenit ziua mântuirii pentru mine, din care mi se va trage pacea pentru totdeauna.” Ce deslușit a vorbit Dumnezeu acestui bărbat și ce limpede a înțeles el limbajul lui Dumnezeu! Spune, așadar, prietene, Îl cunoști **tu** pe Dumnezeul prezent și sfânt? Îl cunoști pe Isus, care a venit din ceruri pentru a-i împăca pe păcătoși cu Dumnezeu? Știi tu că Fiul lui Dumnezeu a mers **pentru vina ta** în judecata lui Dumnezeu, ca tu să poți găsi harul și iertarea vinei tale prin credința în prețioasa Lui jertfă?

Cu totul alte experiențe fac în astfel de ceasuri grave aceia care Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeul prezent și atotputernic ca pe Domnul și Prietenul lor. În domul înalt din Fr., deasupra clopotelor locuiește un paznic al turnului, credincios. Pe el l-a vizitat reporterul uni ziar în ziua de după cutremur, ca să audă de la el cât de tare s-a manifestat sus cutremurul. Puțin înainte de cutremur, paznicul împreună cu soția lui avuseseră un timp de închinare; citiseră capitolul 19 din Exod și au zăbovit în mod deosebit la versetul 18: „Și tot muntele se cutremura **cu putere**.” Despre aceasta au discutat și în plus au dezbătut și au admirat puterea și tăria și măreția lui Dumnezeu. N-au bănuțit că puțin după aceea vor avea parte pe propria lor piele de măreția lui Dumnezeu, dar și de apropierea Lui palpabilă! Da, curând a tremurat tot turnul și se îndoia cu un zgomot ca vâjâitul vântului, ca o coroană puternică de copac, în timp ce lucrurile din cameră se bălăbăneau încoace și încolo. O clipă au fost paralizați de spaimă acești doi copii ai lui Dumnezeu; dar apoi, în mijlocul vuetului au auzit ca un glas: „Nu te teme; Eu sunt cu tine!” Paznicul și-a plecat genunchii și L-a rugat pe Domnul pentru protecția Lui atotputernică, pentru sine și soția lui, pentru poporul lui Dumnezeu, pentru orașul situat foarte jos și pentru toți oamenii. Și au avut parte de ocrotire în mod minunat. – Toate acestea le-a aflat reporterul ziarului; el a ascultat emoționat și a împărtășit cititorilor câte ceva din relatare, deschis și liber în ziar.

Mulțimea oamenilor, târâți de curentul puternic al lucrurilor pământești și zilnice, nu se lasă oprită din drumul ei de asemenea predici serioase ale lui Dumnezeu.

Dar pentru toți oamenii se apropie marea zi a revelației și a dreptei socoteli. Atunci toți vor înțelege cu spaimă glasul lui Dumnezeu. De aceea este scris: „Dumnezeu, deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat din morți” (Faptele Apostolilor 17,30-31). Acest Om este Fiul lui Dumnezeu, răstignit, înviat și înălțat, Isus Hristos, Căruia I s-a dat toată judecata. El încă mai așteaptă cu răbdare, îi îndeamnă și îi cheamă pe oameni la pocăință, „ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să primească iertare de păcate și o moștenire împreună cu cei ce sunt

sfinți prin credința în Mine” (Faptele Apostolilor 26,18). Domnul se folosește de cele mai diferite călăuziri și evenimente pentru a-i chema pe oameni la pocăință, pentru a-i convinge de prezența Lui adevărată și vie.

Un om în vârstă (din Württemberg) își povestea odinioară biografia sub titlul: **Degetul lui Dumnezeu, mâna lui Dumnezeu, brațul lui Dumnezeu**. În tinerețe a fost un flăcău care n-a avut chef de căile lui Dumnezeu. Dacă părinții lui îl avertizau, el nesocotea aceasta. Apoi s-a întâmplat să și-a rupt mâna. Un creștin vârstnic, care a avut ocazia să vorbească cu el, i-a spus pe atunci: „Convertește-te! Uite că a trebuit să-ți rupi mâna; aceasta este degetul lui Dumnezeu, ridicat pentru tine! Dacă nu te întorci, atunci Dumnezeu își va ridica mâna împotriva ta și dacă nici atunci nu te întorci, Își va întinde brațul împotriva ta! UITĂ-TE BINE!” Bărbatul și-a urgentat emigrarea în America; el voia să-și caute norocul în lume. Și chiar a reușit să-și facă rost de necesarul de bani pentru drum. Dar călătoria pe mare a fost grea. Corabia a fost zdrobită de o furtună. Călătoria s-a tăvănit; și dacă n-ai fost pregătit pentru o călătorie așa de lungă, pe corabie s-a anunțat un musafir rău: „foametea”. Când tânărul a trebuit să treacă prin aceasta, și-a amintit vorba aceluia creștin și și-a spus: „Aceasta este mâna ridicată a lui Dumnezeu”. Dar în cele din urmă au ajuns în America. Tânărul bărbat a reușit să-și achiziționeze o fermă. Da, el a adus-o într-o stare bună. Dar convertirea a lăsat-o în urmă. El a pornit la drum călare. Pe drum calul s-a speriat. El a fost aruncat jos, dar a rămas cu un picior agățat în scărița de șa. Calul speriat gonia mai departe și-l târa cu el pe omul al cărui picior era înțepenit în scăriță. Astfel a fost târât pe pământ o bucată lungă de drum și groaznic de stâlcit. Atunci a strigat: „Doamne Isuse, îndură-Te de mine!” Și iată: Dumnezeu a trimis indienii pe drum, care au oprit calul și l-au eliberat pe nefericit. Când și-a revenit la cuprins gândul: **Acesta este brațul întins al lui Dumnezeu!** A început să-L caute serios pe Domnul; Dumnezeu i-a dăruit siguranța iertării păcatelor. Abia după ce a reușit aceasta, a văzut ce fericit ești dacă L-ai găsit pe Isus.³

În zilele noastre Dumnezeu și-a ridicat degetul și mâna împotriva multor oameni, pentru a-i chema la pocăință. Da, câte o primejdie gravă, iminentă, câte un nor întunecos deasupra poporului nostru și a patriei noastre par să spună: Dumnezeu vorbește, ba chiar și-a ridicat brațul atenționând, avertizând. O, de-ar vrea mulți să înțeleagă! Însă nu te gândi la alții. Te-ai întors la Domnul, ca să găsești harul și pacea? El te cheamă și pe tine la pocăință - și tu ești pe cale să apari înaintea Judecătorului sfânt. Umbli tu conștient că ochiul Dumnezeului sfânt se odihnește asupra ta? Ai înțeles tu că dragostea lui Dumnezeu L-a jertfit pe singurul Fiu pentru tine, ca tu să poți găsi calea mântuirii?

Nr. 32 CEASUL DECIZIEI

„Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele?
Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L;
și dacă este Baal, urmați-!” (1 Împărați 18,21)

Țarul Petru al II-lea al Rusiei, nepotul lui Petru cel Mare, a urcat pe tron la 13 ani și a murit după trei ani (9 februarie 1730). Ca urmașă i-a fost destinată mătușa lui, Elisabeta, fiica lui Petru cel Mare, pe atunci de 20 de ani. Deci pentru ea venise în ziua morții tânărului împărat, clipa în care pe bună dreptate trebuia să devină moștenitoarea coroanei rusești. Dar o indiferență obtuză, care făcea parte din trăsăturile de caracter accentuate ale ei, a făcut ca Elisabeta să privească inactivă în timp ce verișoara ei, Anna, ambițioasă și lipsită de scrupule, i-a smuls împărăția și coroana. Împărăteasa Anna a devenit suverană peste Rusia. Aceasta, la rândul ei, a murit în 1740

³ Deoarece nu-l cunosc pe povestitor, nu pot să preiau nici o garanție pentru exactitatea acestei relatări.

și a numit ca moștenitor al tronului o rudă îndepărtată, pe prințul minor, Ivan. Nici acum Elisabeta nu părea dispusă să-și revendice drepturile la coroană, cu toate că era în primejdie să fie alungată într-o mănăstire de către rivalii ei și să-și petreacă toată viața în captivitate, ca un om îngropat de viu. Atunci, în noaptea de 5 spre 6 decembrie 1741 au venit la marea principesă Elisabeta niște vasali credincioși, care i-au oferit proclamarea ei ca împărăteasă și înlăturarea adversarilor ei. Acești prieteni au zorit-o să vrea să ia îndată în stăpânire coroana. Dar Elisabeta a refuzat totul; ea a explicat: nu doresc să devin împărătească, căci nu doresc să preiau dificultățile, îndatoririle și luptele care sunt legate cu aceasta. Atunci conducătorul prietenilor ei fideli a pășit în fața ei și a spus: „Dacă nu urcați acum pe tron, dușmanii dumneavoastră vă vor prinde, vă vor exila și poate chiar vă vor omorî. Veți pierde în chinuri și lipsuri tot ce acum numiți „propriu”, constând în putere, cinste și posesiune. Puteți alege aceasta, dacă doriți. Dar în celălalt caz, veți urca pe tron încă în noaptea aceasta, veți purta pe cap coroana Rusiei, mai marii împărăției și toată națiunea se vor pleca înaintea dumneavoastră. În fața acestei alegeri stați. Dar trebuie să vă decideți chiar în noaptea aceasta, ba chiar în ceasul prezent, care din acestea va fi partea dumneavoastră.” **Atunci Elisabeta s-a decis pentru coroană.** A urcat pe tron și a fost 20 de ani suverană în Rusia. Firește – n-a regretat niciodată această alegere.

Tu stai, prietene, în fața unei alegeri mult mai hotărâtoare decât cea mare principese rusă. Tu ai de ales între un Prieten care vrea să te salveze, să te binecuvânteze și să te încununeze cu har veșnic, și un vrăjmaș care vrea să te aducă sub o sentință de veșnică pierzare, într-o închisoare de chin veșnic. Dacă alegi să-l urmezi pe vrăjmaș, atunci ești și rămâi pierdut. Dar încă poți să scapi de această soartă îngrozitoare. Un Prieten atotputernic te cheamă la filiația lui Dumnezeu, la slavă, la cunună. Este Isus, care a murit pentru tine, care S-a jertfit pe Sine Însuși pentru tine, ca să te împace pe tine cu Dumnezeu. **Dar orele zboară, ești presat să iei o decizie!** Lasă-te determinat să te trezești din indiferența ta, înainte de a fi prea târziu! Milioane de oameni care au fost chemați la această cunună, au pierdut-o pentru că au neglijat timpul de har. Au amânat, au crezut că va fi timp și mai târziu. Creștinismul cere o decizie limpede pentru Domnul prezent. Dacă El cheamă, dacă El face ca un om să înțeleagă despre ce este vorba, dacă El impresionează inima pentru pocăință, atunci este vremea să I se pună în mână toată viața, cu deplină hotărâre a inimii. Există o decizie, un consimțământ care leagă, așa cum mireasa i-l oferă mirelui în ceasul logodnei ei. **Vrei să-I dai consimțământul tău Mântuitorului care bate la ușa ta?**

Nenumărați sunt oamenii care din când în când fac începuturi evlavioase, dar viața lor rămâne cum a fost. Ei vor, probabil, **dar totuși nu vor.** – Asemenea oameni nu înțeleg dragostea Domnului Isus, care S-a dat pe Sine Însuși pentru a mântui păcătoși vinovați și pierduți. Și ei nu înțeleg că ei sunt într-adevăr **pierduți fără nădejde pentru totdeauna, în ciuda unor înclinații evlavioase, dacă nu vor fi mântuiți.** Ei nu vor să înțeleagă aceasta pentru că iubesc lumea și păcatul și pentru că speră și cred că mai pot fi mântuiți și fără o asemenea schimbare fundamentală a vieții lor. Dar Cuvântul lui Dumnezeu îi cheamă pe fiii veacului acestuia la decizie: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; și dacă este Baal, urmați-l!” „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 3,7). „Acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2). Ziua și ceasul lui Dumnezeu înseamnă: **astăzi!** Ziua lui satan înseamnă, când este vorba despre întoarcerea la Dumnezeu: **mâine** – numai când este vorba despre păcat îi spune omului înșelat: fă-o imediat! Cineva a spus cândva: Să ai permanent intenția de a începe o viață nouă, dar să nu găsești niciodată timp s-o faci, aceasta este ca și când un om ar amâna mâncatul, băutul și dormitul de la o zi la alta și de la o noapte la alta, până când moare de foame și este pierdut.”

Împărăteasa Elisabeta știa de mult că era chemată la coroană; nu exista nici o îndoială că acesta era dreptul ei legal; totuși, aceasta n-a ajutat-o cu nimic, atâta vreme cât n-a luat decizia de **a intra în posesia drepturilor ei.** Despre aceasta este vorba **în ceea ce te privește,** prietene. Există în viață ceasuri hotărâtoare, în care poarta este deschisă. Dumnezeu aduce ocazia aici,

pentru a înțelege harul. Inima este atinsă de razele dragostei lui Dumnezeu, se bagă de seamă seriozitatea veșniciei: **mântuit sau pierdut!** Vei șovăi? Acum poți să lași jos păcatele tale, la picioarele lui Isus, acum poți să privești, crezând, în rănile Lui de moarte, acum înțelegi aceasta: „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20-21).

Gândește-te la ce înseamnă aceasta și ce transformare a întregii tale vieți este pe cale să se producă! Dacă iei hotărârea să I te încredințezi Domnului așa cum ești, cu toată slăbiciunea ta, cu toată vina ta, atunci conștiința ta va fi vindecată, viața ta va ajunge sub har. Atunci poți să spui: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,31-32.) Gândește-te că mulți au pierdut ceasul harului. Distinsul și puternicul roman Felix a înțeles foarte bine că era chemat la o decizie, dar a amânat: „De astă dată, du-te; când voi mai avea timp potrivit, te voi chema” (Faptele Apostolilor 24,25). Astfel a trecut pe alături ora decisivă a harului. Mulți, mulți au făcut la fel; **tu să n-o faci!** După ceasul decisiv pierdut urmează îndată vaietul fără folos: Ah, ar fi trebuit, totuși! Dar cu aceasta nu se recâștigă nici o coroană. Ce vei face atunci?

Du-te odată în potcovărie și privește. De îndată ce fierul este roșu sau alb-incandescent, fierarul îl pune pe nicovală și face din el potcoava. El nu lasă să-i lipsească nimic; o potrivește pe copita calului. Când fierul este gata, îl aruncă în apă rece. Înainte a fost un drug de fier, care nu era de nici un folos în starea aceasta, dar acum este o potcoavă. Acum este ceea ce a trebuit să devină pentru a fi folositoare. Dacă fierarul n-ar fi pus fierul imediat sub ciocan, cât timp a fost incandescent, nu s-ar fi descurcat niciodată cu el. **Numai pentru că fierarul a folosit acea clipă, a ajuns să fie ceea ce era necesar.** Acum înțelege proverbul: Trebuie să bați fierul cât e cald. Aceasta vrea să spună: trebuie să apuci ora și ocazia oferite, pentru a realiza cu o hotărâre limpede ceea ce trebuie să fie în cele din urmă. Dacă această oră și ocazie se vor mai întoarce vreodată – cine știe?

Nr. 33 DUMNEZEU TE CAUTĂ!

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustie și se duce după cea pierdută până o găsește?” (Luca 15,4)

Încă nu este mult de atunci, când un domn mai în vârstă s-a cazat în hanul creștin din frumoasa Turingie. Dar Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunile care se puteau auzi acolo, nu-i plăceau; de aceea nici nu venea la orele zilnice de închinare. Da, nici chiar cântările creștine nu mai putea să le audă; erau supărătoare pentru el. De aceea s-a mutat, dar a rămas în orașelul situat frumos. În ziua următoare a mers în pădure și de plictiseală și-a crestat numele într-un fag. Când a fost gata cu treaba aceasta, și-a privit cu plăcere numele și a privit curios și pe partea din spate a copacului. Acolo a citit cuvintele: „**Isus te caută!**” Un necunoscut scrijelise cândva aceste cuvinte acolo, neștiind pentru cine – dar sigur cu rugăciune. În clipa aceasta, cele trei cuvinte au devenit săgeți ale lui Dumnezeu, care au atins inima păcătosului. Era ca atins de apoplexie. A strigat: „O, Isuse, mă cauți? Atunci nu vreau și nu pot să fug de Tine.” Lovit, ca odinioară Saul din Tars, a fost mântuit curând după aceea, o proprietate fericită a Domnului. Și pe tine, prietene, te caută Isus! Te vei lăsa curând găsit de El?

Nici un om sincer nu L-a căutat încă zadarnic pe Dumnezeu. Nu – cu mult înainte ca omul să se scoale pentru a-L căuta pe Dumnezeu, Dumnezeu este pe drum ca să-l caute pe păcătosul fără

pace. În timp ce acesta se uită după Salvator, căutând, întrebând, observă că: **Isus mă caută!** Da, **Isus este Păstorul care caută oaia pierdută**, până când o găsește. El spune despre Sine Însuși: Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustie și se duce după cea pierdută până o găsește?” Dacă un om, care până atunci și-a văzut de drumul lui fără să-i pese de Dumnezeu, dar acum se roagă cu sinceritate: **Doamne Isuse, dacă ești, descoperă-mi-Te!**, va vedea atunci, va afla că Isus este aici, un Salvator prezent, un Păstor care caută. Această rugăciune este singurul lucru pe care îl **poate** face un tăgăduitor al lui Dumnezeu, dar și pe care **trebuie** să-l facă, dacă este cinstit. Dumnezeu face ca omului sincer din inimă, să-i reușească. Ce adevăr minunat! **Dumnezeu, Dumnezeul veșnic, S-a sculat ca să-l caute pe păcătosul vinovat.** Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu în lumea aceasta de oameni înstrăinați de Dumnezeu, nelegiuți și împovărați de vină. Domnul Isus spune despre Sine Însuși: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). Pe unii îi caută cu binecuvântare și bunătate, pe ceilalți cu minunate salvări și ascultări ale rugăciunilor în ziua necazului, pe a treia categorie – cu boală și mâhnire. Adesea este vrednic de închinare felul cum Dumnezeu umblă după oameni în dragostea Lui căutătoare.

E. era administrator pe o moșie mare. Cunoștea Evanghelia din tinerețe, căci părinții lui erau credincioși. Acolo intrau de multe ori oameni devotați lui Dumnezeu, pentru a propovădui vestea bună despre Hristos.

E. era căsătorit deja de câțiva ani și avea un post plin de răspundere, dar proprietatea bunului Domn și Păstor încă nu era. Ce-i drept, el nu se arăta neapărat ostil față de Cuvânt și față de copiii lui Dumnezeu, dar nu s-a lăsat încă niciodată convins de vina și de starea lui pierdută. Încă niciodată n-a căutat serios mântuire și salvare în Isus Hristos.

E. își vizita adesea părinții bătrâni, care nu locuiau departe de el, căci îi iubea și îi cinstea din inimă. Când a petrecut iar o amiază de duminică la ei, în căsuța părinților a fost propovăduită Evanghelia printr-un martor binecuvântat. S-au prezentat bărbați și femei din sat și din împrejurimi. Vorbitorul, un om simplu din popor, a dat citire minunatei istorii a convertirii apostolului Pavel, din Faptele Apostolilor 9. El a arătat minunatul har și puterea Domnului, care au apucat dintr-odată un prigonitor și hulitor și l-au adus de la întuneric la lumină, pentru a-l folosi apoi ca pe o unealtă puternică spre mântuirea altora și spre binecuvântarea celor credincioși.

Evanghelistul a explicat că Dumnezeu și **astăzi** se mai ostenește să aducă la minunata Sa lumină inimi omenești ostile și indiferente, ca să găsească și să apuce viața veșnică prin credința în Fiul lui Dumnezeu.

E. s-a trezit pentru prima dată din indiferența lui și s-a speriat de păcatele lui. Dar nu i-a lăsat pe prinții lui să observe prea mult în legătură cu aceasta și și-a luat rămas-bun de la ei curând după adunare.

Se întuneca deja; E. mai avea de făcut un marș bun prin pădure, pentru a ajunge înapoi la soție și la copil. Era așa de tare preocupat cu gândurile lui, încât n-a observat că veneau după el doi copii, un băiat de 13 ani și o fată de 11 ani. Îl cunoșteau pe E. și au fost bucuroși să facă drumul singuratic prin pădure în urma lui. Călătorii tăcuți aproape că ajunseseră la marginea pădurii și tocmai ajunseseră la un luminiș de unde se vedeau în depărtare licărind luminile satului și atunci s-a aprins dintr-odată pe cer o lumină mare, strălucitoare, încât a lăsat pe tot cerul o dungă luminoasă și a dispărut abia după câteva secunde. Abia atunci au observat copiii că E. căzuse fără cunoștință la pământ, câțiva pași în fața lor. S-au speriat zdravăn; fata a strigat tare; dar băiatul rațional s-a apropiat de cel inconștient, pentru a-i desface puțin hainele, ca să aibă mai mult aer. Atunci a trimis-o pe surioara lui să fugă repede în sat ca să aducă ajutoare. E. și-a venit din nou în fire, înainte ca acestea să ajungă. I-a revenit amintirea după-amiezii de astăzi și fără să-i dea prea multă atenție băiatului care stătea lângă el, **a căzut în genunchi și a strigat la Dumnezeu pentru salvarea de păcatele sale, de dragul lui Isus.** Și iată, imediat a venit

peste el o pace minunată, care întrece orice pricepere. Acum putea să creadă că toate păcatele lui sunt șterse prin sângele prețios al lui Hristos.

E. s-a ridicat cu bucurie copleșitoare. Abia acum l-a întrebat pe băiat cum a ajuns la el și i-a mulțumit când a aflat că a trimis-o pe mica lui soră în sat ca să cheme ajutoare. Și într-adevăr, curând a venit un vehicul să-l ia. E. n-a putut altfel și a trebuit să-i povestească proprietarului căruței că Dumnezeu tocmai l-a trântit la pământ printr-o lumină pe el, pe „cel dintâi dintre păcătoși”, ca odinioară pe apostolul Pavel, și că și el a găsit iertare și salvare în Isus Hristos.

Mai multe ziare au publicat pe atunci relatări interesante **despre frumosul și strălucitorul meteor**, care a fost vizibil pentru scurt timp pe cer în acea seară de duminică. Nimeni n-a bănuit, însă, că Dumnezeu a folosit acest fenomen al naturii, pentru a-l conduce pe un păcătos deja trezit, la deplina pocăință și convertire. -

E. s-a dovedit a fi din ceasul acela un urmaș recunoscător al Domnului Isus și își găsea plăcerea în a umbla cu Dumnezeu și în a-I sluji cu vorba și cu fapta. -

Prietene, Dumnezeu nu folosește întotdeauna evenimente deosebite pentru a-i smulge pe păcătoși de pe calea pierzării și să-i ducă în siguranță față de judecata apropiată. **Cuvântul lui scump și serios ajunge deplin** pentru a ne arăta cât de păcătoși, de stricați și de vinovați suntem înaintea Lui. Același Cuvânt infailibil al lui Dumnezeu Îl prezintă și pe **Hristos** sufletului nostru ca pe Acela în care se găsesc **har, mântuire și pace** pentru orice om păcătos, dacă în ziua mântuirii își caută adăpost la El. Deci nu trebuie să aștepti o lumină deosebită din cer; **Cuvântul lui Dumnezeu este adevărata lumină.**

Așa că spune, **ai lăsat tu deja această lumină veșnică din cer, Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, să vorbească conștiinței tale?** Ce concret de deslușit putem recunoaște aici că Dumnezeu îl căuta pe E.! Ce pregătiri deosebite și ce grijă vedem aici, pentru a mântui un om! Același Dumnezeu și Mântuitor te caută și pe tine! Lasă-te găsit!

Nr. 34 DUMNEZEU TE AȘTEAPTĂ

**Când era încă departe, tatăl său l-a văzut
și a fost cuprins de milă față de el,
a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.”
(Luca 15,20)**

Dragostea este în stare să aștepte. De curând s-a realizat o logodnă deosebită. În urmă cu trei ani, mireasa renunțase la mirele ei, s-a despărțit de el – dar el a așteptat să vadă dacă fata, pe care o iubea cu adevărat, va veni înapoi la inima lui - și ea a venit!

Dar vai, de câte ori nu așteaptă dragostea zadarnic! Câte mame nu-și așteaptă cu dureri și lacrimi fiul care a plecat printre străini! Anii trec și el nu se întoarce. În cele din urmă se închid ochii devotați – inima de mamă a așteptat zadarnic, fiul nerecunoscător a rămas pe calea încăpățănării lui, el a irosit vremea, lungul timp de har când ar mai fi putut mângâia inima măicuței sale și să-i ceară iertare. Ceea ce a neglijat, ceea ce a pierdut nu se mai poate redobândi.

Este prea târziu!

Tot așa îi așteaptă și Dumnezeu pe păcătoși, pentru care, în dragostea Lui, L-a jertfit pe singurul Său Fiu, ca omul fără pace să se întoarcă acasă din înstrăinarea lui, la Dumnezeul oricărui har.

Ai citit vreodată pilda fiului pierdut? Și acesta a fost plecat printre străini, foarte departe de tatăl lui, care îl iubea. Dar tatăl l-a așteptat. Când în sfârșit, în cele din urmă fiul s-a întors acasă din mizeria, din păcatul și din vina lui, atunci se spune: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut

și a fost cuprins de milă față de el, a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.” Iată, fiul pierdut ești tu – **Dumnezeu te așteaptă.**

Un credincios povestește: Cu ani în urmă am vizitat un pescar, care era în chin sufletesc adânc. „Ah,” a spus acesta, „sunt pierdut! Pentru mine nu mai există har. Nu am deschis atunci când Mântuitorul a stat în fața ușii inimii mele și a bătut. Acum a plecat mai departe.” – Evident că pescarul era un om sincer, dar nu și-a luat niciodată în serios convertirea, în vreme ce alții s-au întors la Mântuitorul și au găsit pace. Acum era în mare necaz și teamă. Spunea mereu: „Nu l-am deschis Mântuitorului când a bătut și acum a plecat mai departe.” I-am răspuns: „Ce spuneți dumneavoastră, încă nu este așa. Dacă ați vrea să-l deschideți Mântuitorului **acum**, atunci ați vedea că El încă mai stă aici și așteaptă; căci **încă mai este ziua mântuirii.**” – Cu aceste cuvinte i-am dat pescarului mâna ca să plece; acesta m-a privit fix și n-a spus nici un cuvânt. – În ziua următoare omul a venit la mine cu fața strălucind de bucurie și a spus: „O, domnule -, ați avut dreptate. Când am deschis ușa, încă mai stătea acolo și aștepta. Acum l-am primit; acum este Mântuitorul meu și eu sunt așa de fericit!” Acest bărbat mai este și astăzi un creștin fericit și umblă împreună cu copiii lui Dumnezeu din localitatea în care locuiește, pe calea îngustă a vieții, care duce la slava eternă.

Dacă tu, prietene, ești încă neconvertit, atunci Domnul Isus încă mai stă și în fața ușii tale. Vrei, în ciuda acestui fapt, să mergi mai departe pe calea largă, ce duce la pierzare? – O, deschide-I încă astăzi! – Odată – cine știe când – va fi prea târziu, pentru totdeauna prea târziu pentru a deschide și a fi mântuit” –

Am putut deja de multe ori să admirăm harul lui Dumnezeu, cum a așteptat ani și decenii după oameni chemați de multe ori. Ce rar este, dar ce frumos, când Domnul ajunge la țintă într-o inimă, care a umblat fără pace în înstrăinare de Dumnezeu, până la perii cărunți. Iată un exemplu:

Într-o zi, așa povestește un creștin experimentat, am călătorit cu trenul de la B., la D., în compania unui prieten. După ce am călătorit o bucată de drum, acesta a împărțit călătorilor câteva reviste creștine. Un muncitor bătrân și-a citit revista cu mare atenție, după cum am înțeles eu cu bucurie. Expresia feței lui și trăsăturile lui istețe arătau că nu era un bărbat de viță obișnuită. Mi-ar fi plăcut să am o discuție cu el. Așa că m-am rugat în inima mea ca Domnul să facă, dacă este voia Lui, ca acel bărbat să ia el inițiativa pentru aceasta. Și într-adevăr, n-a durat mult și a privit spre mine, chiar a venit mai aproape și a început: „Mi-ar plăcea să vorbesc ceva cu dumneavoastră.” Fața lui a căpătat atunci o expresie dureroasă, în timp ce a continuat: „Pe când eram tânăr, citeam cu lăcomie cărțile scriitorilor cunoscuți, necredincioși, căci voiam să trăiesc neînfrânat pentru lume și pentru păcat; așa am și făcut, atât dincoace, cât și dincolo de ocean. Am văzut o mare parte din lume și am îmbătrânit (la aceste cuvinte a arătat spre părul lui cărunț). Dar acum aceste muștrări de conștiință... **Sunt profund nefericit!**”

Am observat deslușit că Dumnezeu mi-a dar ocazia să-l ajut pe acest om sincer. Am răspuns: „Nu vă spun să faceți una sau alta ca să ajungeți la Dumnezeu, ci mai degrabă vreau să vă spun **ce a făcut Dumnezeu ca să ajungă la dumneavoastră.** Vă rog să priviți la Isus Hristos și la lucrarea Lui de ispășire de pe cruce! Numai lucrarea de la cruce a lui Hristos poate să vindece o inimă frântă. Dar ca Domnul să poată vindeca o inimă frântă, a trebuit mai înainte să se frângă propria Lui inimă. Da, inima Lui s-a frânt la cruce, unde El a îndurat moartea amară în judecată, El, Cel drept, pentru cei nedreți, ca să ne ducă la Dumnezeu.”

Pentru concretizarea acestui adevăr, - că noi, de la noi nu-l căutăm pe Dumnezeu și că nu ne putem mântui singuri, dar că Domnul a venit ca să ne caute și să ne mântuiască pe noi, cei pierduți, - i-am povestit ascultătorului meu atent următorul eveniment, care s-a petrecut în D., încotro călătoream:

„Un miner a trecut cu lampa lui prin mai multe locuri de-a dreptul pline de primejdie dintr-o mină veche, când i s-a stins lumina. Acum nu putea să meargă nici înainte, nici înapoi și a stat

ore în șir acolo, în întunericul dens și tăcut, așa că în cele din urmă era aproape să dispare. În sfârșit, a zărit în depărtare o lumină care se apropia de el constant. Și iată, a văzut pe cine la urmă în strălucirea vie a acestei lumini? **Pe propriul său frate**, care ieșise să-l caute pe cel pierdut. El nu s-a oprit în fața galeriei și l-a strigat pe cel pierdut; nu, el și-a pus viața în joc și a venit chiar acolo, unde era sârmanul lui frate; **numai așa l-a putut salva.**”

„Așa este și cu dumneavoastră, dragă prietene”, am continuat după aceasta: „lampa tinereții s-a stins; vă vedeți în prăpastia întunecoasă a păcatului și a morții și simțiți câte ceva din acea singurătate îngrozitoare, de a fi fără Dumnezeu în lume. Acesta este gustul anticipat al iadului. Deci priviți în sus, la Isus; acolo strălucește o lumină! Îndreptați-vă ochii spre ea și va deveni tot mai vie și mai vie. Veți recunoaște în ea fața unui Dumnezeu-Mântuitor, care a venit din cer în prăpastia păcatului și a morții. El a purtat aici la cruce blestemul și judecata păcatului și numai El eliberează și din puterea păcatului. El nu vă strigă din depărtare, să vă salvați întâi singur din prăpastia întunecoasă, ca apoi, după ce veți fi afară și eliberat și nu mai aveți nevoie să parcurgeți nici un metru, să-L chemați ca Salvator. Nu; aceasta ar fi învățătura oamenilor, nu minunata Evanghelie a lui Dumnezeu.

Puneți **acum** plin de încredere mâna dumneavoastră în cea a Lui; El vă scoate sigur din noapte și groază, din păcat și moarte, la lumina veșnică, la slava eternă. O altă salvare nu există.”

Iată, în Numele lui Isus au fost putere și har pentru acest om dornic de mântuire! Lumina a pătruns în sufletul lui, așa că fața lui a început să strălucească. El a mărturisit despre pacea pe care inima lui a găsit-o. El încă nu văzuse niciodată astfel dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu în Hristos; și bunătatea lui Dumnezeu l-a îndemnat la pocăință. Mult, mult timp se ostenise zadarnic, ca mulți alții, să se elibereze singur din starea întunecoasă. Dar acum credea și recunoștea adevărul, că Domnul a suferit și a reglementat totul dumnezeiește de desăvârșit pentru el, atât pentru păcatele lui, cât și pentru inima lui rea.

În D. a trebuit să ne luăm rămas-bun unul de la celălalt, dar am putut s-o facem în fericita nădejde că ne vom întâlni din nou la Domnul; căci pe aceia, care s-au lăsat plini de încredere în mâinile Lui, pe aceia bunul, credinciosul și marele Păstor îi duce sigur în casa Tatălui.

Ce mult și răbdător l-a așteptat Dumnezeu pe omul acesta – cu toate că acesta intrase în viață cu hotărârea să trăiască neînfrânat pentru lume și pentru păcat! Dar Dumnezeu a văzut în omul acesta ceva ce era prețios înaintea Lui: **o inimă sinceră**. De aceea a și simțit, cu cât îmbătrânea, cu atât mai dureros povara vinei, boldul păcatului, lipsa de pace a întregii sale vieți.

Ei, prietene, eu nu cunosc poverile conștiinței tale, starea inimii tale, dar știu sigur că Isus te așteaptă, că El vrea să te mântuiască deplin, să-ți reînnoiască viața cu totul.

Poate spui: „Sunt prea rău ca să fiu mântuit; am încercat; dar vai, păcatele mele! Numai de-aș putea repara ce am făcut!” Aceasta din urmă oricum nu se mai poate, nu te mai poți întoarce la nevinovăția ta, nici să-ți acoperi vina - nici singur, nici prin muncă. Dar în Numele lui Isus și se vestește o iertare deplină, gratuită a păcatelor. „Adevărat și cu totul demn de primit este cuvântul acesta: **„Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”**”. Întoarce-te la El și vezi dacă nu te va primi; da, încrede-te în El și vei fi mântuit. „Cine crede în El (se încrede în El) nu va fi dat de rușine (1 Petru 2,6). Dumnezeu o spune; și ce promite El, face sigur.

Nr. 35 ASTĂZI! NU AMÂNA!

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 3,15)

Așează-te în una din gările suburbane ale Berlin-ului. La fiecare zece minute sosește un tren, pleacă un tren. Din fiecare tren care sosește se revarsă un puhoi de oameni. Toți se înghesuie afară, fiecare are ținta lui; unii trebuie să ajungă la muncă, la afacere, alții la cumpărături, alții au o întâlnire importantă. Ei nu se lasă opriți. – Iată un alt tablou. Tu vii în biroul unei fabrici mari; a sosit poșta de dimineață – poate cincizeci de scrisori. Toate vor fi deschise și împărțite la oficiul central. După o oră orice scrisoare este deja în mâna aceluia care trebuie s-o analizeze. Câte o scrisoare are nevoie de un calcul detaliat, care costă multe ore de muncă. Dar aici nu-i nici o amânare. La prânz și după-amiază vine iar un puhoi de scrisori. Totul trebuie realizat fără pierdere de timp, altfel afacerea suferă pagube. Este caracteristica timpului actual: „nici o amânare” – Du-te la doctor sau la bancher, du-te la agricultor sau la ofițer, la marinar sau la ministru – peste tot se spune: nici o amânare! Timpul presează! Dar ce ciudat că în mijlocul acestui timp presant, agitat există un lucru care este amânat, prorogat pentru un timp nedefinit de către mii de oameni – lucrul acesta este mântuirea sufletului, pentru a scăpa de blestemul vinei, pentru a găsi pacea cu Dumnezeu, pentru a deveni sigur de slava veșnică.

Du-te odată într-un port și observă corăbiile care sosesc. Abia au ancorat, că și începe descărcatul: nici o pierdere de timp, macaraua cu aburi lucrează. Totul este organizat pentru funcționare rapidă; butoaiele, lăzile, baloturile descărcate sunt imediat transportate sau depozitate în hambar. Abia s-a terminat descărcatul, că se și aduce noua încărcătură. Căpitanul și ofițerii vasului supraveghează. Deja este hotărât ceasul când corabia va ieși din nou în larg. Se muncește zi și noapte, ca totul să fie gata la timpul potrivit.

O, făptură omenească, tu semeni cu o corabie căreia îi este hotărâtă ora plecării. Tu n-o știi, dar știi că este aproape. De aceea este scris: „**Învață-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!**” (Psalmul 90,12). Ceea ce neglijezi în afacerea pământească, îți aduce pierdere în bani sau prestigiu. Totuși, dacă Dumnezeu îți dă har și sănătate, poți să le produci din nou. Dar dacă neglijezi mântuirea sufletului tău, atunci este pentru tine o pierdere veșnică. O, nu amâna! Ești mântuit? Știi unde te duci dacă te recheamă moartea? Ai pace cu Dumnezeu, iertarea vinei tale?

Am găsit următoarea relatare instructivă din misiunea în India:

Rao, un hindus, ascultase deja mult timp propovăduirea misionarului; el a declarat de mai multe ori: „Este adevărat și corect.” „Dar atunci de ce nu vrei să crezi și să devii creștin? „Vreau să meditez asupra acestui lucru,” zicea Rao neîncetat. „Isus Hristos a fost un Om bun, un Om mare, cu siguranță și Fiul lui Dumnezeu. Religia ta este religia adevărată și este posibil să trec la ea; dar este nevoie de timp pentru aceasta, de mult timp.”

Timpul a trecut; misionarul l-a avertizat pe Rao și a vorbit insistent cu el despre faptul că timpul este prețios și că este primejdios să amâne pocăința. „Acum nu mai vreau să te ascult,” a spus Rao. „Îmi ajunge; eu nu fac niciodată ceva pripit. Dumnezeu este iertător și milostiv; precis nu va avea nimic împotriva dacă eu mă gândesc cum trebuie; nici El nu se precipită.”

Iar a mai trecut o vreme. Într-o noapte a venit un mesager la misionar și a spus că Rao s-a îmbolnăvit și că-l roagă pe prietenul lui să vină și să-l viziteze. „Dar repede, repede,” a spus, „timpul este prețios.” Misionarul l-a găsit pe Rao palid și tremurând în pat. „Dă-mi ceva care să mă poată face sănătos,” a cerut el, „ajută-mă, nu am voie să mor acum.” „Viața și moartea sunt în mâna lui Dumnezeu,” a răspuns martorul lui Isus, care era și medic în același timp și l-a consultat pe bolnav. „Voi face tot ce pot pentru a te ajuta, dar rezultatul este la Domnul, nu la mine.” Hindusul l-a privit cu teamă. „Vreau așa de mult să trăiesc,” a spus el, „nu vreau nicicum să mor.” Misionarul a plecat să ia medicamentul pe care voia să-l pregătească pentru Rao, în

timp ce l-a rugat pe unul dintre cei prezenți să vină cu el. Pe când se ruga pentru cel bolnav, l-a străbătut un gând; a umplut o sticlă, a scris un bilet, a lipit biletul pe ea, i-a dat sticla mesagerului și a spus: „Du-i aceasta lui Rao!”

„Să ia o lingură plină, prima dată **de azi într-un an!**” așa scria pe bilet. „De azi într-un an!” a exclamat Rao; și mâinile lui fierbinți, care se întinseseră cu grabă tremurândă după medicament, au căzut pe pătură. „Peste un an? Trebuie să fie o greșeală. Fugi înapoi și cere un medicament care trebuie luat imediat, imediat, acum. Nu pot să aștept până peste un an; pot muri chiar și astăzi.”

Rao a mai primit o sticlă de la misionar, dar pe aceasta scria: „Să fie luat prima dată de azi într-o **lună.**” Bolnavului îi curgea pe față sudoare rece, de teamă, în stropi mari, în timp ce citea într-una cuvintele, fără să înțeleagă ce ar fi trebuit să însemne. – „Du-te! Du-te!” a strigat. „Spune-i misionarului că se înșeală. Sunt pe moarte; trebuie să primesc ajutor imediat, acum. Cine știe unde voi fi peste o lună!” „Acum este bine?” l-a întrebat pe Rao curierul care i-a adus o nouă sticlă, pe care scria: „Să se ia **mâine!**” „Nu!” a strigat hindusul, „Nu! La ce îmi ajută medicamentul pe care îl primesc mâine? **Acum** sunt bolnav, **acum** este vorba despre viață sau moarte. Du-te roagă-l pe învățător să vină personal la mine; trebuie să vorbesc cu el personal.” Devotatul servitor și-a îndeplinit misiunea și misionarul a venit cu el la bolnav, a luat cu el o nouă sticlă și i-a dat lui Rao medicamentul, care putea să ajute împotriva febrei.

„Prietene,” a spus el după aceea, „n-ai putut să aștepti când ai simțit că este în joc viața ta. Poți tu, ai tu voie să aștepti când este în joc mântuirea **sufletului** tău, când este vorba despre viața veșnică sau moartea veșnică?”

Acum l-a înțeles hindusul pe mesagerul lui Dumnezeu și n-a mai spus: „Vreau să aștept”. El l-a primit prin credință, imediat și fără ezitare pe Acela care spune: „Intrați pe poarta cea strâmtă!” „Pe cel care vine la Mine nu-l voi izgoni afară!” „Veniți, căci totul este pregătit!” „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică.” „Cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” –

Și tu, prietene, când vrei să vii la Mântuitorul și să-ți lași salvat sufletul nemuritor? – Peste un **an?** Peste o **lună?** **Mâine?** – Mai ai tu un **mâine?** Dumnezeu spune: „Astăzi!” „**Astăzi**, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” „Iată, **acum** este timpul potrivit, **acum** este ziua mântuirii!” Așa cum i-a mers lui Rao, indianul, așa le merge multor germani. Ei aud vestea harului lui Dumnezeu, ajung să fie convinși de adevărul Evangheliei, dar pentru că își dau seama că: Dacă îmi dau inima lui Isus, El îmi va schimba toată viața; - atunci se tem de această transformare. Ei se gândesc că trebuie să renunțe la una sau la alta, că acolo sau dincolo vor suferi pierderi. Ei încă nu-L cunosc pe Domnul, care are cu ei intenții atât de minunate de bune și de loiale. Amăgirile marelui înșelător, satan, sunt cele care îl rețin pe omul fără pace de la pasul hotărâtor, de a se abandona, crezând, în mâinile lui Isus, așa cum este.

Prietene – toate acestea te privesc pe **tine**; Isus **te** caută! Nu amâna să-I deschizi inima ta, să pui în mâna Lui viața ta! Nu poți să fugi de El. Dacă respingi harul Său și dragostea Lui salvatoare, atunci Îl vei întâlni ca pe judecătorul tău drept, acolo, în fața tronului de judecată al Dumnezeului sfânt, unde harul nu va mai fi de găsit. Dar aceasta nu este dorința dragostei lui Dumnezeu; Isus vrea să te întâlnească aici ca Mântuitor al tău, care ia din viața ta tot ce te desparte de Dumnezeu. Lasă-mă să te întreb: **când** te vei converti?

Nr. 36 CE ÎI FACE PE OAMENI NEFERICIȚI?

„De ce să se plângă omul cât trăiește?
Să se plângă oare de pedeapsa pentru păcatele lui?”
(Plângerile lui Ieremia 3,39)

În octombrie 1911, în sala spitalului din B. zăcea o fată de 18 ani – era complet paralizată de la șolduri, din cauza unei infecții la vertebrele dorsale. Boala a atacat-o dintr-odată; era săracă de tot. Mădularele ei sănătoase fuseseră singura ei avere pământească pe care a primit-o odată cu viața. Acum sănătatea se dusese – era ea nefericită? O, nu, era strălucitor de fericită, ochii ei luminau de bucurie și pace. Cum vine aceasta? Ea Îl găsisese cu un an mai înainte pe Isus, viața ei ajunsese sub har. Ea știa că tot ce fusese păcat în viața ei era iertat absolut și pentru totdeauna. Ea Îl cunoștea pe Dumnezeu ca Tată și pe Isus ca Păstor și Domn; ea putea să-i mângâie pe ceilalți bolnavi și să le spună unde se găsește izvorul fericirii. Înțelege, așadar: **nu sărăcia și boala îi fac pe oameni nefericiți - ci păcatul, înstrăinarea de Dumnezeu!**

În Reichul german, numărul vagabonzilor, al bărbaților care trăiesc în marile orașe și pe drumuri fără să muncească, din cerșit și furat, este estimat cam la 200 000. Ce armată uriașă de oameni cu o viață stricată, ratată! Aducă la aceasta sute de mii de femei care sunt în slujba păcatului la vedere și trăiesc din păcat; și adaugă cetele de infractori din închisori și case de corecție, dintre care numai foarte puțini vor fi recâștigați pentru o viață ordonată – ce cifră uriașă de vieți omenști pierdute! Aproape în fiecare dintre aceste vieți a existat un punct hotărâtor, în care s-a pășit conștient pe drumul care a dus această viață la nenorocire. La mulți a fost răzvrătirea față de părinți, la alții înșelătoria sau necinstea, la alții trândăvia, beția sau imoralitatea. La toți acești oameni este evident: **fără ruperea cu păcatul, fără o reînnoire reală a vieții din înăuntru spre exterior, nu poate fi vindecată o asemenea viață.** Așa cum acești oameni (decăzuți în mare parte și în exterior) au ajuns pe o cale a pierzării pentru viața pământească, tot așa întreaga omenire (înstrăinată de Dumnezeu) este pe calea spre veșnica pierzare prin puterea păcatului. Acești vagabonzi și deținuți demonstrează cu limpezime palpabilă în fața ochilor întregului nostru popor, **ce provoacă păcatul în viața oamenilor.** Ah, noi toți purtăm în firea noastră capacitatea să ne scufundăm la fel de adânc – este numai har dacă am fost păziți de aceasta. Dar toți oamenii, chiar și cei onești și cei virtuoși, pot fi ajutați abia atunci **când problema păcatului lor a fost reglementată în mod divin, dacă păcătosul vine, crezând, la Acela care repară cu adevărat paguba păcatului, la Isus, Mântuitorul salvator.**

Când Dumnezeu veșnic Și-a descoperit ființa robului Său, Moise, El a exclamat: „Domnul, Domnul Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr; El care Își ține îndurarea până în mii de generații, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii fiilor lor până la a treia și a patra generație” (Exod 34,6-7). Ce adevăr serios, prețios: Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, El iartă păcatul și fărădelegea, **dar în nici un caz nu socotește nevinovat pe cel vinovat!** Păcătosul trebuie să se smerească cu păcatul lui înaintea Dumnezeului sfânt și să caute harul.

Dar ce fac oamenii îndărătnici ai prezentului? Strigă obraznic: „Păcatul nu există! Nu te ocupa cu asemenea mărunțișuri; fă ce vrei, urmează-ți sentimentele, savurează-ți viața – odată cu moartea se termină totul!” Dar folosește la ceva o asemenea vorbire nechibzuită, nelegiuită? Oare sutele de mii de existențe ruinate nu vorbesc ele deja în viața pământească **un limbaj puternic despre blestemul păcatului?**

Acum ceva vreme, un martor al lui Dumnezeu care are permisiunea guvernului rus să-i viziteze pe deținuți, a fost condus în închisoarea din Riga, pentru a le predica deținuților

Evangelhia harului. A fost dus și într-o celulă unde o fată tânără, cu părul vâlvoi, zăcea pe priciul de lemn și se lovea interminabil pe frunte cu palmele, exclamând: Ah, dacă n-aș fi făcut aceasta! Zăcea așa deja cu zilele. Fusese casierită la o bancă și s-a lăsat convinsă de logodnicul ei să achite în favoarea lui o poliță falsificată. Puțin după aceea înșelăciunea a fost descoperită. Astfel a fost distrusă toată fericirea vieții ei. Iată ce provoacă păcatul! I-a fost de folos acestei nefericite fapte omenești dacă i s-a spus: „Nu există păcat!”? O, nu, ea a rămas ce a fost – o ființă vinovată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, o escroacă escrocată.

Și totuși, a existat Unul care a putut și a vrut să o vindece de blestemul vinei ei – Isus. Dar El poate și vrea să-l vindece numai pe acela care își mărturisește vina și rupe cu păcatul. „Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbe 28,13). Ce deslușit vedem în asemenea cazuri că **păcatul** este acela care îi face pe oameni nefericiți.

Era un muncitor în fabrică, un om tânăr, care locuia la părinții lui și banii câștigați îi aducea părinților lui; era un menaj ordonat, liniștit. Apoi, tânărul de șaptesprezece ani a început o relație amoroasă cu o fată de cincisprezece ani. Părinții l-au avertizat – dar zadarnic. Sfârșitul a fost că fiul a dispărut din casa părinților lui. A venit ziua în care a împușcat-o pe fata ademenită, pentru că amândoi n-au mai văzut nici o cale de ieșire. În acea zi a venit acasă la părinții lui, s-a dus în odaia lui și s-a spânzurat de crucea ferestrei.

Este ajutat un asemenea om, o asemenea familie, dacă le spui: „**Nu există păcat!**”? Ah, ei o știu foarte bine că numai păcatul este acela care le-a târât viața în nenorocire. **Aduce păcatul fericirea?** Aduce aceasta fericire în familie, dacă fiii și fiicele se răzvrătesc împotriva părinților? Trebuie numai să privești la un fiu impertinent, care ridică pumnul împotriva mamei lui care plânge - și atunci poți să răspunzi la această întrebare. Aduce aceasta fericirea, dacă minciuna nu mai este rea și reprobabilă? Nu; atunci s-a terminat cu fidelitatea, cu adevărul și cu încrederea. Aduce aceasta fericirea, dacă nu mai este păcat să ademenești o fată sau să comiți adulter? Gândește-te că ar fi vorba despre sora ta sau chiar despre soția ta. Nu, prietene, aceasta o înțelege orice copil: dacă păcatul nu mai este păcat, atunci intră nenorocirea în casă și în căsnicie. Atunci nu mai poate să existe nici un popor, nici un stat, atunci vor fi răsturnate toate conceptele despre drept și dreptate.

De când Adam și Eva au ascultat în Paradis de glasul lui satan și s-au întors de la Dumnezeu oricărui har, neamul omenesc stă sub stăpânirea acestui vrăjmaș puternic, a dumnezeului acestui veac, despre care Domnul spune: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă” (Ioan 10,10). Prin puterea păcatului el a făcut din viața pământească o vale a morții și a lacrimilor. Toți oamenii au păcătuit, toți sunt vinovați, toți au căzut pradă morții și judecății. (Citește Romani 5,12.)

Toți trebuie să fim eliberați din blestemul păcatului și de sub puterea stăpânului acestei lumi. De aceea le-a trimis Dumnezeu oamenilor Evangelhia harului, vestea despre crucea de la Golgota: „ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să primească iertare de păcate și o moștenire împreună cu cei ce sunt sfinți prin credința în Mine” (Faptele Apostolilor 26,18). Și tu, prietene, trebuie să ai parte de această eliberare, de această întoarcere la Dumnezeu, să devii văzător cu ochii inimii și ai conștiinței tale, ca să-ți dai seama că păcatul te face nefericit pentru că te desparte de Dumnezeu, pentru că te transformă într-un om vinovat.

Oare este pentru tine reglementată dumnezeiește problema păcatului? Ți-ai recunoscut și mărturisit vina? Ai înțeles că Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce ca marele tău Chezaș, ca tu să poți să găsești, prin credința în jertfa Sa, iertarea vinei tale și pace cu Dumnezeu? Din rănile de moarte ale Mielului lui Dumnezeu curg pentru orice păcătos care crede: viață și pace. Viața este vindecată, blestemul este înlăturat, inima este fericită. Și tu trebuie să ai parte de ceea ce au trăit și au mărturisit sute de mii de oameni din toate popoarele și timpurile: trebuie să găsești la Isus fericirea adevărată, pacea inimii.

Nr. 37 CENTURA DE SALVARE

„Iată Mielul lui Dumnezeu,
Cel care ridică păcatul lumii!”

(Ioan 1,29)

X. a fost odinioară ofițer tânăr, foarte talentat; el căuta adevărul. După tot ce a auzit și a învățat acasă și la școală, pentru el era ceva stabilit că nu există **un Dumnezeu personal** și că era imposibil ca Isus Hristos să fi fost **Fiul lui Dumnezeu**. Așa că nu era surprinzător că X. căuta adevărul în scrierile tuturor renumiților tăgăduitori ai lui Dumnezeu, printre filozofi și cercetători ai științelor naturale. Dar liniște tot n-a găsit – peste tot contradicții de nerezolvat. X. n-a găsit nici un alt punct de odihnă decât acceptarea vieții sub soarta de neschimbat, inevitabilă. Mohamedanii numesc aceasta **kismet**-ul meu (fatalitatea mea, voința lui Alah). Dar lui X. i s-a părut bătător la ochi că popoarele mahomedane care credeau în kismet, decad moral și se degradează. Deci X. n-a ajuns la odihnă cu toate aceste gânduri. El se simțea profund nefericit. Apoi, pe lângă aceasta, îl preocupa fenomenul minunat al omizii, care își leapădă învelișul neînsemnat, caută ca pupă o groapă în pământ și apoi, dintr-odată, apare iar la lumina zilei ca o ființă nou născută, ca fluture. Întrebarea a luat formă în el: oare n-ar putea aceasta să fie întocmai și cu noi, oamenii?

Pe câte drumuri dureroase, greșite și ocolite merge omul care nu caută adevărul la Dumnezeu și în Cuvântul lui Dumnezeu, ci la oameni sau în propriile meditații! El nu-l recunoaște pe vrăjmașul viclean, care numai aceasta urmărește, să-l înșele pe păcătosul fără pace și să-i ia mângâierea și nădejdea. Dar Isus, marele Păstor credincios, îl caută cu dragoste neobosită pe omul care se îndreaptă spre veșnicie ca un vinovat. Minunatele Sale căi sunt cu atât mai sus față de căile oamenilor, cu cât este cerul mai sus față de pământ (Isaia 55,9).

X. se afla într-o garnizoană renană și pe timpul verii a comandat supravegherea bazinului de înot. I-a plăcut această slujbă și s-a bucurat mai ales să înoate liber în Rin împreună cu cei mai buni elevi ai lui la înot, pentru a-i face pe aceștia să se simtă siguri în apă. El obișnuia să iasă afară, pe râu, din unul din bazinele de înot, cu soldații respectivi și bărcile aferente; acolo ajungeau în puhoiul vâjâitor; bărcile îi însoțeau pe înotători. Dintr-un soi de falsă mândrie, X. a ordonat **ca niciodată să nu fie luată în bărci vreo centură de salvare**.

Într-o zi, tot așa, X. s-a îndepărtat de bazinul de înot cu înotătorii lui independenți, când deodată a mai venit în fugă un soldat pe care el nu-l cunoștea; acesta a aruncat o centură de salvare în luntre. Tânărul ofițer a devenit nervos și l-a amenințat pe om cu pedeapsa. Curând au fost în mijlocul Rinului. Înotătorii independenți au sărit în râu; X. a rămas singur în luntre. Acum se apropia un vapor mare cu viteză sporită. X. a reușit să se dea din calea lui cu luntrea. Totuși, bătaia valurilor, pe care a provocat-o vaporul, a fost neobișnuit de tare, așa că barca dansa fără cârmă pe valurile puternice. Deodată a venit pe partea opusă un alt vapor mare, pe care nu-l observase mai înainte. Acesta a trecut cu toată viteza peste luntre și a sfărâmat-o. Locotenentul X. a fost smuls în adânc și a ajuns sub vapor. Conștient că s-a terminat, la început i-a trecut prin cap un gând batjocoritor: Deci aceasta a fost toată viața; altceva n-a adus?! Dar apoi a răsarit în el amintirea limpede a păcatului său, toate orele vieții sale în care a fost conștient că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Și apoi a venit, cu ultima putere de care duhul său a mai fost capabil, o rugăciune: **„O, Dumnezeule, salvează-mă!”** În clipa aceea mâna lui a apucat un obiect – **oare să fie centura de salvare care a fost aruncată la urmă în luntrea noastră, acum sfărâmată? Da, ea era!** Cel aproape inconștient a mai putut să se sprijine pe centura de salvare și a fost ridicat la suprafață. Astfel a ajuns la lumina zilei, în partea cealaltă a vaporului: trăia – dar un șoc nervos grav i-a paralizat puterea. A fost dus pe uscat.

A fost foarte conștient de minunea salvării lui prin centura de salvare. El nu voise cu nici un preț să ia așa ceva cu el; și cum se face că acum i-a ajuns în mâini subit, acolo, în adânc, împotriva curentului? **Aceasta n-a fost întâmplare, ci providență divină.** X. încă n-a înțeles atunci că a fost un răspuns de la Dumnezeu atotputernic, la slaba lui rugăciune. În realitate a fost o adevărată vrednică de închinare a făgăduinței divine: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). Pentru X. a fost de asemenea demn de uimire, pe lângă păstrarea personală a vieții, faptul că în tot acest eveniment n-a fost pierdută nici o viață omenească.

Șocul nervos s-a manifestat curând prin spasme dureroase ale mușchilor gâtului. Aceste spasme erau așa de îngrozitoare, încât X. a hotărât că nu vrea să trăiască în continuare așa. A mers la un doctor, care l-a sfătuit să facă o operație extrem de grea, prin care se oferea **singura posibilitate de vindecare.** Această operație – secționarea mușchilor gâtului atinși de cârcei și scoaterea nervilor din aceștia – a trebuit repetată de trei ori până să se arate succesul. În sfârșit, a început însănătoșirea. Dar Dumnezeu a vrut să ofere mai mult decât însănătoșire trupească; El voia să-Și ducă la capăt lucrarea începută. Puțin după aceasta, locotenentul X. a obținut un post de comandant în altă parte. Acolo, printre camarazii lui, a cunoscut un creștin adevărat, un om pentru care Isus, Fiul lui Dumnezeu, Cel viu și prezent era o realitate și în același timp era Prietenul atotputernic, Izvorul puterii și al păcii. X. a aflat că în Isus se pot găsi: o viață nouă, putere, pace și siguranță. Curând după aceea X. a venit într-o adunare mare, în care un martor în vârstă al lui Isus a vorbit despre întrebarea: **Dacă, într-adevăr, omul care trăiește pe pământ poate să înduplece mâna lui Dumnezeu prin rugăciunea lui de credință.**

Ceea ce a auzit X. acolo despre puterea și credințioșia lui Dumnezeu, despre făgăduințele date rugăciunii credinței, despre experiențele copiilor lui Dumnezeu, i-a impresionat puternic inima. El însuși a avut parte de ceva așa de minunat; dar acum a mai auzit și altceva; a înțeles **că cea mai mare strâmtorare este cea a vinei păcatului.** Acolo a fost vorba despre aceea, că conștiința acuzatoare îl convinge pe păcătos de vina lui și îl așează în prezența Dumnezeului sfânt. Ce să facă cel vinovat dacă îl năpădește forța coplesitoare a acuzațiilor conștiinței lui? **Unde să mă duc cu vina mea?** Atunci privirea a fost îndreptată spre jertfa de pe Golgota: **„Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!”** Ce trăire, dacă păcătosul vinovat înțelege crezând: **Hristos a murit pentru vina mea!** „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Atunci inima mâhnită de vina ei apucă **altă centură de salvare,** și anume, siguranța, mângâierea Evangheliei: **Isus a fost Chezașul meu!** – El a primit pedeapsa mea - sunt împăcat cu Dumnezeu, poarta harului este deschisă pentru mine – am un loc la inima lui Dumnezeu – voi deveni, salvat prin har, un copil împăcat și iubit al Tatălui veșnic.

Aceasta a trăit acum X. și a găsit ceea ce inima lui a căutat zadarnic atât de mult timp, comoara necunoscută de el mai înainte: **pacea cu Dumnezeu!** Acum putea spune: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2).

Acum lasă-mă să te întreb: **ești tu împăcat cu Dumnezeu?** Îl cunoști pe Isus ca Mântuitor, Păstor și Domn al tău? Ai pace? Ai o nădejde?

Nr. 38 PRIMA TELEGRAMĂ

„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer
alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”
(Faptele Apostolilor 4,12)

În Congresul american a avut loc o ședință de noapte, ultima ședință înainte de încheierea sesiunii din anul 1843. Se ținuseră deja multe cuvântări și se luaseră felurite hotărâri. Pe ordinea de zi era și o propunere de promovare a unei invenții, prin acordarea unei sume de 30 000 de dolari. Ședința se apropia de sfârșit, dar încă nu fusese vorba despre ea. – În colțul galeriei ședea un bărbat singur. Îngrijorarea de pe fața lui slabă, ageră s-a transformat în deznădejde. Întrebarea lui îngrijorată era aceasta: dacă va mai ajunge la rând legea care trebuia să-i acorde banii pentru o experiență cu mașinăria lui electrică. – Samuel Morse, așa se numea omul, s-a sculat agitat, a părăsit sala și a alergat la locuința lui, unde arăta jalnic. Aproape că murise de foame, numai să economisească destul pentru fabricarea mașinii lui experimentale. El a îngenuncheat lângă salteaua lui de paie și a pus chestiunea în mâna lui Dumnezeu. „Orice mi-ar aduce viitorul”, s-a rugat el simplu, „o Doamne, ajutorul Tău îmi va fi aproape.” Mai mult n-a putut face și s-a băgat liniștit în pat. **Acest bărbat l-a pus la socoteală pe Dumnezeu.**

În dimineața următoare, devreme, cineva a bătut la ușa lui. Era domnișoara Annie Ellsworth, fiica funcționarului de la oficiul de brevete. „Domnule profesor” (Morse era pe atunci profesor la New Haven), a spus ea și i-a apucat mâna cu emoție entuziastă, „vin să vă urez noroc.” Samuel Morse a privit-o și n-a putut vorbi. Atunci ea a continuat: „Propunerea a fost adoptată fără dificultăți, părea că ceva i-o impune Congresului. 30 000 de dolari au fost acordați pentru un experiment cu mecanismul dumneavoastră.” Morse știa cine a „impus-o” și inima lui s-a înălțat recunoscătoare spre Dumnezeu, care îl ascultase.

În ianuarie 1844 a fost trimisă prima telegramă, din Washington la Baltimore. Atunci a mărturisit Samuel Morse public, că Dumnezeu îi ascultase rugăciunile. El a rugat-o pe Annie Ellsworth, care îi adusese vestea bună, să trimită prima telegramă; el i-a dictat-o personal; era alcătuită din patru cuvinte: **„Aceasta a făcut-o Dumnezeu!”**

Samuel Morse, omul foarte talentat, a devenit un binefăcător al omenirii prin invențiile sale. Observă că acest succes a fost cerut de la Dumnezeu, iar Morse a dat onoarea Aceluia care i-a răspuns la rugăciune. Ce multe succese mari, atât în domeniul descoperirilor, al progresului cultural, cât și pe câmpurile de luptă au fost cerute cu smerenie de la atotputernicia lui Dumnezeu. Câte nenumărate rugăciuni fierbinți nu s-au înălțat spre Dumnezeu, de exemplu în anul 1870, pentru biruință și ajutor, și cât de minunat a răspuns Dumnezeu! Dar ce durere, ce pierdere: pentru nenumărați oameni din poporul german, Dumnezeu trece drept **destituit**. Oamenii cred că se descurcă mai bine fără Dumnezeu și gândesc că fac mai mult cu propria lor putere. Însoțitorii orbi ai orbilor, care conduc poporul nostru pe căile tăgăduirii lui Dumnezeu, se cred superiori adevărului și înțelepciunii dumnezeiești și cu toate acestea, deja de acum se poate vedea limpede cum drumul poporului nostru duce la pierzare, în urâciunea păcatului, în lipsa de scrupule, în egoism și disperare. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează așa de serios: „Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de Domnul. Și va fi ca un tufiș în pustiu și nu va vedea când va veni binele; ci va trăi în locurile arse ale pustiului, într-un pământ sărat și nelocuit. Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu va vedea când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod” (Ieremia 17,5-8).

Dintre cele mai puternice spirite ale omenirii moderne face parte incontestabil exploratorul Africii, Henry Morgan Stanley, care, cu mulți ani de lupte și lipsuri, a străbătut primul Africa

Centrală de-a curmezișul – el a făcut acest drum **cu Biblia lui**. Din biografia lui, întocmită de el însuși, reproducem aici următoarele:

„Dacă m-am rugat pentru iluminare, cum să-mi conduc însoțitorii prin primejdiile amenințătoare, o rază de lumină mi-a luminat mintea confuză și mi-a arătat drumul limpede pe care trebuia să merg. În conducerea diferitelor expediții africane, rugăciunile pentru răbdare m-au făcut în stare de multe ori să-i văd pe sălbaticii mei potrivnici într-o lumină umoristică; - uneori m-au umplut de milă nemărginită pentru nebunia lor, alteori cu credința că nu este drept să-i pedepsesc aspru. ... Și am avut parte de **răbdare** și i-am lăsat în urmă pe sălbatici, în revoltă nebunească. Dacă nu m-aș fi rugat pentru aceasta, mă îndoiesc că aș fi rezistat grindinei de sulite, când de multe ori au fost numai la o depărtare de jumătate de duzină de pași de mine. Când oamenii mei s-au purtat rău intenționat, în ciuda repetatelor sfătuiri, m-am rugat pentru acea răbdare, care a făcut posibil să le văd greșelile cu ochi mai blânzi. ... Dacă îmi aduc aminte de aceasta, în câte cazuri au găsit **ascultare aceste rugăciuni**, trebuie să mă minunez asupra gingășiei cu care mi-a fost trimisă ascultarea. „Doamne, fă să-mi găsesc oamenii și să-i duc cu bine acasă; apoi fă ce vrei,” fusese rugăciunea mea seara, înainte de ziua în care am găsit restul ariergărzii. Sigur că ea a fost acolo și nici nu s-a mișcat de pe loc din 17 iulie, dar eu n-am știut aceasta. „Dă-mi iar înapoi oamenii, o, Doamne! Gândește-te că ei sunt creaturile Tale, chiar dacă firea noastră pământescă ne împinge să Te uităm. Nu ne pedepsi din cauza fărâdelegilor noastre, Dumnezeu milostiv!” – **Așa că am petrecut această noapte în rugăciune până ce, sub oboseala trupului n-am mai putut găsi cuvinte. Și în dimineața următoare, la ivirea zorilor - câteva minute după strângerea corturilor - mi-au fost redați oamenii, cu destule alimente pentru a-i salva pe cei care se prăpădeau încet în tabără. În toate expedițiile mele am fost întărit moral și mintal mai mult decât însoțitorii mei, care nu s-au rugat. Rugăciunea mea nici nu mi-a orbit ochii, nici nu mi-a ostenit mintea, nici nu mi-a asurzit urechile – dimpotrivă, mi-a dat încredere. Și a făcut chiar mai mult: mi-a dat bucurie, mândrie în munca mea și m-a ajutat să parcurg cele 1500 de mile de pădure virgină și m-a făcut capabil să înfrunt primejdiile și oboselile zilei.”**

Aceasta a mărturisit omul care le-a citit din Biblie regelui Mtesa (din Uganda) și căpeteniilor lui, pentru a le da dovadă despre adevărul creștinismului. El și-a lăudat Biblia: „Am la mine o carte, care nu numai că vă poate spune limpede cum sunt îngerii, ci vă dă și lămurire despre Dumnezeu și despre preaslăvitul Său Fiu, ale Cărui duhuri slujitoare sunt.” El le-a mărturisit adevărul nădejzii cerești: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate soarele, nici vreo altă arșiță” (Apocalipsă 7,16).

Dacă marii bărbați dau mărturie în felul acesta contemporanilor lor și posterității despre puterea credinței creștine, despre adevărul prezenței Dumnezeului atotputernic, despre ascultarea palpabilă, deslușită și minunată a rugăciunilor lor de credință în cele mai mari dificultăți și primejdii – nu este atunci ridicol și vrednic de dispreț dacă profesori și scriitori aroganți, atâta vreme cât sunt sănătoși și stau siguri la biroul lor sau în fotoliul lor de profesori, să-L tăgăduiască pe Dumnezeu atotputernic? Și încă ce să mai spunem despre acei tineri imaturi și necopți care Îl batjocoresc cu limbușia lor pe Dumnezeu, credința și rugăciunea, încă înainte de a fi pășit pe câmpul de luptă al vieții?

Într-adevăr, este timpul să ne trezim și să recunoaștem despre ce este vorba, pentru ce fel de bunuri se dau lupte în mijlocul poporul nostru. Se luptă, în realitate, pentru lucrul cel mai mare care există pe pământ: pentru adevărul Evangheliei, **pentru recunoașterea sau respingerea Dumnezeului veșnic, care S-a arătat în Hristos ca Dumnezeu-Mântuitor, neamului de păcătoși pierduți**. Nu pentru adevărul creștinismului trebuie să ne temem – dar pentru poporul nostru german trebuie să ne fie teamă, în fața unei părăsiri atât de mari a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Aici este vorba, înainte de toate, de mărturia și de responsabilitatea celor credincioși! Noi, cei care Îl cunoaștem pe Dumnezeu din nenumăratele experiențe ale credincioșiei Sale și din

puterea ascultării rugăciunii, noi, cei care-L cunoaștem pe Isus, noi datorăm lumii această mărturie limpede: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne-a dat un loc la inima de Tată a lui Dumnezeu deja în timpul acesta și un loc în casa Tatălui pentru veșnicie. Noi mărturisim în mijlocul unei lumi de oameni orbi, împovărați de vină, deznădăjduiți, că Dumnezeu a venit personal pe pământ în Hristos, „căci Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4,6). În afară de Hristos nu este nici o mântuire, nici o pace, nici o nădejde. **Îl cunoști pe Isus? Îi aparții Lui?**

Nr. 39 LA REVEDERE

„Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri,
nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri,
nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare
să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu,
care este în Isus Hristos, Domnul nostru”
(Romani 8,38-39)

În cimitirul din Ballenstedt am Harz este un mormânt deosebit ca fel. Acolo zac îngropați în același loc trei frați unul lângă altul, care au slujit toți trei cu cinste ca generali prusaci în renumita vreme a împăratului Wilhelm I, trei frați *de Alvensleben*, dintre care unul este vestit ca învingător în luptele de la Vionville și Le Mons. Toți trei au fost necăsătoriți. Fiecare dintre aceste trei morminte are trecute pe piatra lui: numele, rangul, ziua nașterii și ziua morții celui decedat. Pe zidul care este în spatele mormântului este scris cu litere mari cuvântul: „Iată ce bine și ce plăcut este să locuiască frații uniți împreună!” (Psalmul 133,1). Acest mormânt este emoționant, mai ales pentru acela care i-a cunoscut pe cei trei frați; căci au fost cu adevărat oameni nobili și legați între ei printr-o neobișnuită intimitate de dragoste frățască.

Dar, oricât de impresionant ar fi un asemenea mormânt și oricâtă cinste omenească ar merita bărbății care se odihnesc sub aceste morminte – totuși, nimeni nu este cruțat de întrebarea pe care fiecare mormânt o adresează privitorului: știi tu încotro va merge drumul tău când vei părăsi scena pământească? **Ai tu certitudine asupra țintei vieții tale?** La această întrebare nu se răspunde, totuși, cu vreun epitaf sau necrolog. Minunatele cuvinte despre patria veșnică, despre revederea de pe lumea cealaltă se pot tipări în anunțul mortuar, se pot scrie în piatră sau metal pe morminte – întrebarea pentru fiecare în parte rămâne în picioare: ți-a pecetluit Dumnezeu în inimă, prin Duhul Sfânt siguranța mântuirii veșnice? Aproape pe fiecare mormânt găsești pietre funerare cu inscripția **La revedere!** Într-adevăr, multe sicrie sunt coborâte în pământ, la care rudele rămase în urmă au dorința fierbinte să-l revadă pe cel decedat, fie soț, soție, fiu, fiică, în acel tărâm unde nu mai există despărțire. Dar vai, ce puțini dintre aceia care scriu cuvântul „La revedere!” pe mormintele rudelor lor, au purtat de grijă, atât cât a durat viața lor pământească, **să devină siguri** de dreptul lor de cetățenie și de revederea în casa Tatălui!

Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu ne relatează despre un om care a fost rechemat în veșnicie și care dintr-odată și-a ridicat ochii **în locul de chin**. Acolo și-a amintit de frații lui lăsați în urmă pe pământ și avea numai o rugămintă pentru aceștia, și anume: „să nu vină și ei în acest loc de chin” (Luca 16,28). Locul în care omul, mai înainte bogat pe pământ, și-a găsit ultima și definitivă destinație a vieții în flăcările iadului, era atât de groaznic, încât el nu avea decât o

singură dorință: **cu nici un preț** să nu aibă parte de o revedere cu frații lui în acest loc. Dar ce adevăr dureros, că mulți, mulți oameni vor avea parte acolo de trista lor revedere!

Cuvântul „la revedere” trezește, în orice limbă ar fi rostit, sentimente cu totul deosebite; el face să răsunе strunele amintirii și ale nădejzii în inima omului, ca aproape nici un alt cuvânt. Făptura mamei este chemată în memorie cu toată dragostea și sacrificiul cu care ne-a păzit viața; chipul tatălui, ochii prietenului care a plecat de mult pe celălalt tărâm. **La revedere!** Îți vei revedea? Unde? Când? Câți fii care au plecat la război nu și-au luat rămas-bun de la tată și de la mamă și ultimul cuvânt, care cu ochii umezi a urmat ultimului sărut, a fost: la revedere! Dar nu toate buzele care au dat sărutul de despărțire, au putut să schimbe cu cei dragi sărutul întoarcerii acasă. Nu toți ochii care, despărțindu-se, și-au privit reciproc cu dragoste până în inimă, s-au bucurat de revedere. Aceasta n-a fost așa numai la cei care au plecat pentru patrie; ah, aceasta s-a petrecut cu mult mai mulți astfel de fii și fiice, care au intrat în viață plecând de lângă inima tatălui și a mamei, acolo unde, ah, au trăit și le-au pricinuit rudelor acele adânci dezamăgiri, așa de multe prin suferință și griji, prin păcat și boală, pe care i le aduce lupta pentru existență omului care se zbate.

Cuvântul lui Dumnezeu privește moartea oamenilor ca pe o întoarcere în veșnicie. „Tu îl întorci pe om în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!”” (Psalmul 90,3). **Dar nu toți cei care trec din timp în veșnicie sunt copii ai lui Dumnezeu, care se întorc acasă – din nefericire, nu!** Acele cuvinte superficiale, puțin adânci despre „lumea mai bună de dincolo”, care sunt de atâtea ori rostite, scrise și tipărite, nu sunt altceva decât pleavă pe care o împrăștie vântul. **Ai tu o nădejde, o siguranță?** De ce sărăcia stearpă, goală de nădejde, care stăpânește la paturile de moarte ale celor neîntorși la Dumnezeu și care în multe cazuri izbucnește într-un vaiet de disperare, de ce aceasta este mereu ținută sub tăcere? De ce se lipsesc mereu plasturi mincinoși de expresii evlavioase deasupra? Dacă un fiu călătorește în America sau în China, cuvântul „la revedere” este rostit în realitate. Dar la moartea oamenilor neconvertiți cuvântul eșuează; gravitatea morții, autoritatea veșniciei nu-l admit. Oamenii se refugiază mai bine în spatele nădejzii amăgitoare: odată cu moartea se termină totul! Dar la urma urmei știu toți: nu se termină odată cu moartea. Nu: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Prietene, problema este serioasă - și te privește pe tine. Ai o nădejde sigură? Odinioară L-a întrebat cineva pe Domnul Isus: „Doamne, sunt puțini cei care vor fi mântuiți?” Dar el le-a spus: „Străduiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă, pentru că, vă spun, mulți vor căuta să intre și nu vor putea” (Luca 13,23-24). Și din nou a spus Domnul: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o află.” (Matei 7,13-14).

Când copiii credincioși ai lui Dumnezeu pleacă în veșnicie, ei se duc acasă la Domnul; pe ei îi așteaptă o revedere minunată. Ei își iau rămas-bun aici pe pământ de la rudele lor **credincioase** pe care le lasă în urmă, dar ei știu sigur: ne vom revedea la Domnul. Firește, nu oamenii pe care îi iubim constituie nădejdea credincioșilor, **ci Domnul**. El, care i-a salvat pe ai Săi cu prețioasa Lui jertfă de pe cruce, care i-a căutat până i-a găsit, care i-a purtat prin viața pământească cu o dragoste care n-a obosit niciodată, **El este nădejdea, El este ținta**. La El, în țara păcii desăvârșite este patria adevăraților copii ai lui Dumnezeu; **nici unul dintre ei nu va lipsi de la tronul slavei**.

Ce cuvânt prețios, dacă cei credincioși se privesc reciproc în ochi pentru ultima dată pe pământ, dacă pot spune în pace: „La revedere, la Domnul!” Moartea sfâșie cele mai sfinte și mai duioase legături pământești – ferice de omul care se știe adăpostit pentru totdeauna pe sine și pe cei pe care i-a dat Dumnezeu, în mâinile harului lui Isus! De curând, un credincios s-a accidentat în mină. El a ajuns sub vagonetul cu piatră; unul dintre picioare i-a fost smuls prin strivire,

celălalt i-a fost amputat în spital; în plus, șoldul i-a fost fracturat. A murit curând după operație. – În durerile mari n-a știut să spună altceva decât: „Isus, Mântuitorul sufletului meu, lasă-mă să zbor la pieptul Tău!” Aproape că n-a mai putut să cânte această cântare prețioasă, dar a rostit-o rugându-se. Atunci i-a cerut soției sale să-i cânte cântarea „Dacă după suferința, munca și chinul de pe pământ”; dar femeia n-a putut să cânte de suferință și durere; i-a recitat-o rugându-se. Astfel a plecat acasă în pacea lui Dumnezeu, cu această mărturie a credinței și a nădejzii: „Va fi slavă, / Numai slavă, / Când fără chin, / Vedea-voi chipul Lui divin!” Mulți, mulți, au plecat astfel acasă, în pace; mulți martiri ai lui Isus și-au luat astfel rămas-bun unii de la alții, cu siguranță plină de pace, în fața paloșului călăului, a leilor și a tigrilor din circul roman sau a rugului. Cum va fi la tine?

Nr. 40 PURTAREA DE GRIJĂ A LUI DUMNEZEU

**„Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre,
căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5,7).**

Într-un ziar au fost comunicate următoarele: În timpul mării revolte Sipohi (sau Sipoy) din India, care a izbucnit surprinzător în anul 1857, mulți englezi au fost măcelăriți de către indieni. Un număr de familii engleze se afla pe atunci într-o fortăreață la un rajah (prinț), în apropiere de Lucknow. Li s-a promis că vor fi tratați bine dacă vor depune armele și se vor preda. Dar abia făcuseră englezii aceasta, că au fost prinși și împușcați. Numai două doamne și un copil au fost sechestrați de un „Munshi” (profesor) și deoarece el era un om respectat, i s-a permis să-i împuște pe aceștia trei în casa lui.

El i-a dus în casa lui și i-a adăpostit acolo într-un beci pe care îl cunoștea numai el. Le-a spus doamnelor să stea în tăcere și le-a adus zilnic mâncare. Dar rebelii au vrut să știe ce a făcut Munshi cu doamnele; a fost învinovățit și amenințat cu moartea dacă nu va indica locul unde sunt doamnele.

Aceste femei erau în mare primejdie. Dacă ar fi fost găsite, atunci soarta lor ar fi fost pecetluită. Dacă Munshi ar fi fost omorât, atunci ar fi trebuit să moară de foame, căci nici măcar slujitorii profesorului nu știau de ascunzătoare. Așa că trăiau în permanentă teamă. Sigur că din aceste inimi înfricoșate s-au înălțat aici multe rugăciuni spre Dumnezeu, pentru salvare. Și acum s-a mai și îmbolnăvit fetița. Atunci doamnele l-au rugat pe profesor să cumpere niște medicamente. El a obținut medicamentul de la un medic băștinaș. Sticla cu medicamentul era învelită într-o bucată de hârtie. Spre uimirea lor, doamnele au văzut că hârtia era o foaie din Biblie.

Au citit ce scria pe ea; era Isaia 51, începând cu versetul 12: „Eu, Eu sunt Cel care vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor și de fiul omului, care trece ca iarba, și să uiți pe Domnul, care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pământul? De ce să tremuri mereu toată ziua, înaintea mâniei asupritorului, când se pregătește să distrugă? Unde este mânia asupritorului? În curând cel în lanțuri va fi dezlegat; nu va muri în groapă și nu va duce lipsă de pâine.”

Când prizonierele au citit aceste cuvinte, care au fost trimise evident de Dumnezeu pentru ele în marele lor necaz, au recunoscut în ele răspunsul la rugăciunile lor. Ce minunată a fost această veste trimisă de un medic băștinaș, care n-a bănuțit cine a primit-o. Inimile lor au prins din nou curaj. Dumnezeu a împlinit această făgăduință. Lucknow a fost cucerit de englezi în 19 martie 1858, femeile și copilul și-au obținut curând după aceea libertatea.

Nu știm dacă aceste femei - după o asemenea experiență minunată în legătură cu prezența și cu puterea Dumnezeului salvator - și-au dat inimile Aceluia, și s-au întors cu viața la Acela care le-a căutat ca să le mântuiască pentru totdeauna. Dar este extrem de important să înțelegem că

toate ascultările rugăciunilor și toate minunile lui Dumnezeu trăite, au ca scop ca oamenii să-L recunoască pe Acela care vrea să-i salveze pentru totdeauna, **pe Isus, Mântuitorul păcătoșilor**.

Sigur că au fost pline de teamă și triste săptămânile din acel beci, în care aceste femei au privit spre un viitor nesigur – dar mult mai groaznică este închisoarea cealaltă, cea închisoare veșnică spre care se îndreaptă păcătosul neîmpăcat, pe care Domnul o numește: „**întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților**” (Matei 22,13). Din această închisoare, din locul morții veșnice, a morții a doua, nimeni nu-l poate salva pe păcătosul neîmpăcat. Dincolo de moarte mântuirea nu se mai poate găsi, - dar acum, în această viață pământească, Isus vrea să mântuiască pe orice om care se abandonează cu inima sinceră în mâinile Lui, pentru a-I sluji și a-I aparține. Vino numai, vino cu toate păcatele tale, smerește-te ca un vinovat în fața Mântuitorului salvator și atunci Îl vei vedea ca pe Cel prezent.

Să crezi înseamnă să te încredințezi lui Isus ca singurului Împăciuitor și Mântuitor, să-L faci Domn și Stăpân peste toată viața ta. Aceasta se poate face numai dacă o rupem sincer cu orice păcat recunoscut și reziliem contractul de muncă cu stăpânul căruia i-am fost supuși până atunci, **cu satan, stăpânul lumii acesteia**. Orice om care-L cheamă în necazul lui, atât în necazul pământesc, cât și în chinul păcatelor și în chinul conștiinței, poate să afle că Dumnezeu, acest Domn și Mântuitor plin de har, că Isus, Cel răstignit și înviat este prezent personal. Mulți oameni îndepărtați de Dumnezeu, ba chiar și batjocoritori și tăgăduitori ai lui Dumnezeu au avut parte de cele mai uimitoare minuni ale lui Dumnezeu, dacă L-au chemat pe Dumnezeu în necazul lor. Totuși, dacă vrem să învățăm să-l cunoaștem cu adevărat pe Domnul în dragostea, în purtarea de grijă și în credințioșia Lui, trebuie să privim în viața copiilor experimentați ai lui Dumnezeu. Orice copil adevărat al lui Dumnezeu are dreptul **să-L numească pe Dumnezeul veșnic „Tatăl său”**. Dar ne imaginăm mult prea puțin cât de credincios și de desăvârșit se dovedește Dumnezeu a fi ca adevăratul Tată al copiilor Săi.

Cunoscutul și binecuvântatul predicator, Großner (a trăit între 1773-1858, a fost fondatorul spitalului Elisabeth din Berlin, care mai există și astăzi), povestește din conviețuirea cu prietenul lui, F., următoarele: Într-o zi a venit la F. un sărac și i-a cerut trei taleri, bani de călătorie, pentru a putea ajunge acasă. Tot numerarul lui F. se ridica exact la trei taleri; dar deoarece călătorul cerea banii în numele Domnului Isus, i-a dat până și ultimul lui pfenig. O vreme după aceea F. însuși a ajuns la mare ananghie; nu avea nimic pentru a plăti nici lucrul cel mai necesar. Atunci s-a rugat în simplitatea lui obișnuită: „O, Doamne, Ți-am împrumutat trei taleri și încă nu mi i-ai dat înapoi și știi cât de necesari îmi sunt! Dă-mi-i, totuși, înapoi!” În aceeași zi a venit o scrisoare de valoare, pe care Großner a dus-o în camera lui F. cu cuvintele: „Aici sunt banii pe care i-ați dat cu împrumut!” Scrisoarea conținea 200 de taleri, pe care un om bogat i-a expediat lui F. la rugămintea aceluși călător sărac, care ajunsese cu bine acasă. F. a fost adânc smerit și a spus: „O, Doamne, dar nici nu poate omul să-Ți spună vreun cuvânt, fără să fie făcut de rușine de către Tine!”

Aici este ceva de învățat despre relația apropiată a unui adevărat copil al lui Dumnezeu cu Domnul său. Oare nu spune Domnul ucenicilor Săi: „Nu vă mai numesc robi, căci robul nu știe ce face stăpânul său; **ci v-am numit prieteni**” (Ioan 15,15)? Cine nu-L cunoaște cu adevărat pe Domnul, cine nu este cu El într-o relație personală, nu poate nicicum să înțeleagă așa ceva.

Un martor experimentat al lui Isus, care în ultimii ani a predicat de mai multe ori Evanghelia în estul Prusiei, la țară, în timpul iernii, a văzut că pentru călătoria peste câmp în timpul iernii este necesară o haină de blană, pentru a fi ferit de răceală gravă. Acel slujitor al Evangheliei a discutat acest lucru cu soția lui, după întoarcerea acasă. Ea a spus: „Să-i spunem Domnului; El se va îngriji de o haină de blană.” S-au rugat pentru aceasta cu o încredere de copil și s-au gândit la cuvântul: „De aceea vă spun că orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și va fi al vostru” (Marcu 11,24). Cu această încredere, soțul și soția au mulțumit Tatălui din ceruri

pentru ascultarea rugăminții lor. Nu mult după aceea, omul a plecat iar la slujba lui de evanghelist, în Prusia Orientală. Acolo a ajuns în casa unei creștine mai în vârstă, care i-a spus într-o zi: „De fapt, aveți totuși mare nevoie de o haină de blană, deoarece Domnul vă folosește mult în slujba Sa aici, în Est.” „Domnul o știe”, așa a sunat răspunsul, „la vremea potrivită îmi va da o haină de blană. I-am spus-o împreună cu soția mea.” În ziua următoare, gospodina l-a informat pe oaspetele ei că se știa îndemnată de Domnul să-i dăruiască musafirului ei o haină de blană. Această haină de blană este acum așa de frumoasă și de călduroasă, cum primitorul nu s-ar fi gândit că i se va da vreodată o haină de blană.

Nu-i de mirare, căci chiar despre aceste lucruri exterioare este vorba în prețiosul cuvânt: – „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,17). Copiii lui Dumnezeu pot să-I spună totul, cu deplină încredere Tatălui lor din cer și în cele mai dificile situații să aștepte în pace, să vadă cum va proceda El – nu vor fi dați de rușine.

Dumnezeu vrea ca ai Săi să-L recunoască și să-L primească în toate lucrurile ca pe Tatăl desăvârșit. Dragostea și grija Lui pentru ai Săi sunt mai presus de toate gândurile noastre.

Ei, spune, prietene, **Îl cunoști pe Dumnezeu ca Tată al tău? Îl cunoști pe Isus ca Mântuitor al tău?** Dar ce dragoste a fost în inima lui Dumnezeu, că L-a văzut pe singurul Său Fiu suferind și murind pe cruce pentru asemenea păcătoși orbi și nerecunoscători, cum suntem noi din fire! Ai înțeles tu chemarea dragostei salvatoare a lui Dumnezeu, te-ai întors tu cu inima ta la El?

Nr. 41 DRAGOSTE ALTRUISTĂ

**„Isus Hristos ... S-a dezbrăcat pe Sine Însuși
și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor.
La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit
și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”
(Filipeni 2,7-8)**

În zilele de 26-28 noiembrie 1812, marea armată a lui Napoleon, urmărită îndeaproape de ruși, a trecut pe două poduri de lemn construite în grabă peste râul Berezina, care în acele zile de ger tăios era acoperit cu sloiul de gheață plutitoare.

După ce împăratul trecuse dincolo împreună cu gărzile, în 27 noiembrie, s-au îmbulzit spre poduri, în grămadă dezordonată, miile de oameni neînarmați, amestecați cu tunuri și care cu muniție, cu vehicule pe care zăceau răniții. S-a iscat o învălmășeală groaznică, mulți au fost călcați în picioare, mulți au fost împinși în apă. Sute și-au găsit astfel moartea prin egoismul fără scrupule al tovarășilor lor de nenorocire, în timp ce au vrut să se salveze pe ei înșiși. În această dezordine haotică, unul dintre poduri s-a rupt de trei ori. Repararea a reușit, dar de fiecare dată ruperea podului a costat mii de vieți omenești. Comandamentul lui Napoleon și al generalilor lui a eșuat complet în fața acestui puhoi irezistibil al mulțimii. Această nenorocire groaznică s-a petrecut sub ochii lui. Așa că traversarea râului Berezina face parte dintre marile monumente despre ororile nenorocirii războiului și ale neîndurării oamenilor. Este cunoscut că în acele zile ale retragerii franceze, cete de oameni au înghețat. În multe cazuri au fost luate paltoanele, vestoanele sau păturile celor căzuți și epuizați, erau lăsați să înghețe pentru a-și menține propria viață.

Despre aceste zile tratează și următoarea relatare, despre menținerea vieții unui prinț, Emil von Hessen-Darmstadt, care era extrem de iubit de către soldații lui, din cauza vitejiei și a cordialității lui. El a ajuns cu un rest de zece oameni peste Berezina; aceștia zece s-au strâns în

jurul iubitului lor comandant cu hotărârea să reziste alături de el până la moarte; gerul era extraordinar; zăpada mare acoperea pământul, foamea și setea chinuiau mica ceată; dar nu puteau șovăi, pentru că erau deja înconjurați de cazacii care îi urmăreau. Să doarmă nu îndrăzneau, pentru că somnul în zăpadă pe gerul năprasnic ar fi însemnat moartea sigură pentru toți cei care nu se puteau înveli călduros.

În cele din urmă prințul s-a oprit total epuizat și incapabil să meargă mai departe și a spus: „Copii, nu ne mai putem opune nevoii de odihnă; trebuie să dormim. Dacă este voia lui Dumnezeu, ne va face să ne trezim din nou mâine dimineață.”

Toți s-au așternut la odihnă. – Dar când prințul s-a trezit în dimineața următoare, se afla culcat singur sub un fel de acoperiș de paie; nu zăcea pe pământul înghețat, ci era învelit dedesubt și deasupra cu haine, care l-au protejat de contactul cu zăpada și au ținut departe de el gerul pătrunzător. Hainele erau vestoanele soldaților lui; ei l-au cărat în locul unde zăcea și apoi l-au învelit în vestoanele lor, ca să nu înghețe.

Prințul și-a căutat oamenii plin de încordare temătoare. N-a avut mult de căutat; plin de admirație și de mâhnire i-a găsit pe cei zece însoțitori, fără vestoane, zăcând înghețați pe pământ, afară, în fața acoperișului de paie. Ei și-au dat viața pentru cea a lui, muriseră pentru ca el să poată trăi.

Aici este ceva de învățat despre dragostea altruistă, despre adevăratul devotament, pe care îl admirăm.

Aceștia zece s-au culcat de bunăvoie în zăpadă ca să înghețe, pentru ca un om, pe care îl iubeau, să fie salvat. **Te-ai gândit că Isus a venit din ceruri pentru tine, ca să ia locul tău în judecata lui Dumnezeu, Cel drept, pentru tine, cel nedrept, ca tu să fii salvat? El nu S-a culcat în zăpadă ca să înghețe adormind – nu, El a fost pironit pe cruce, ca sub vâpaia chinului morții să poarte judecata mâniei lui Dumnezeu pentru păcatele tale, El, Fiul lui Dumnezeu, Cel atotputernic, Cel sfânt.**

Avem multe exemple de mame care s-au sacrificat pentru a păstra viața copiilor lor. Este cunoscută povestea acelei mame scoțiene, care, surprinsă în zonă alpină de o furtună de zăpadă, și-a învelit copilul plâpând în propriile ei haine și l-a adăpostit astfel de frig și de furtuna de zăpadă într-o crăpătură de stâncă. Ea n-a putut merge mai departe, puterile i se sfârșiseră și gerul cumplit i-a adus acea mare nevoie de somn, căruia omul nu poate să-i reziste. Deci așa a fost găsită, după aceea, mama dezbrăcată, cadavru înghețat, dar copilașul trăia și era bine păstrat.

Ziarul a relatat de curând despre o fată poloneză de 16 ani, care, înotând, și-a salvat trei frați din valuri, sub care se spărsese gheața, iar apoi a trebuit să-și dea ea însăși viața. Ce emoționantă este o asemenea renunțare la viață din dragoste altruistă! Oamenii admiră aceasta pe drept și o glorifică în cântece și tablouri, O, înțelege: chiar cea mai înaltă și mai altruistă abnegație care rezultă din dragoste omenească și din devotament omenesc, nu este decât o imagine și o pildă, numai o reflectare a dragostei lui Dumnezeu, care s-a arătat pe crucea de pe Golgota pentru toți oamenii. Mulți sunt mișcați dacă aud despre devotamentul jertfitor al unei femei, care și-a îngrijit cu dragoste neobosită soțul brutal și risipitor, după ce acesta s-a îmbolnăvit. Ea și-a câștigat pâinea și banii prin munca mâinilor ei, pentru a plăti datoriile soțului; ea a perseverat în dragostea ei, deși a cules numai amenințări și înjurături de la omul nerecunoscător. Da, într-adevăr, lucrul acesta este demn de admirație.

Dar te-ai gândit cine a fost Isus, Cel care S-a jertfit pentru tine? El a fost în slava Tatălui, ca Fiu al lui Dumnezeu, adorat de cerul întreg, El a fost Cel atotputernic, prin care și pentru care a fost creat tot ce este în cer și pe pământ; lucrurile văzute și nevăzute, totul a fost creat prin El și pentru El și toate lucrurile se mențin prin El. (Citește Coloseni 1,16-17.) Isus, Domnul slavei, ne-a văzut pe noi, cei pierduți, pe calea spre veșnica pierzare. Pe noi ne aștepta moartea a doua, moartea veșnică. Nici un om nu putea fi salvat, nici un frate nu-l putea mântui pe celălalt. Atunci a venit El din ceruri, „El S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea

oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” Domnul știa ce va găsi în inima nerecunoscătoare a omului, El cunoștea împotrivirea noastră, trufia noastră. El ne-a văzut sub puterea lui satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, care i-a înfășurat pe oamenii orbi cu lanțurile păcatului, ale neîncrederii, ale nerecunoștinței față de Dumnezeu. **Cu toate acestea, a venit!** Și ce a găsit la oamenii pe care i-a iubit și i-a căutat? El a umblat pe pământul acesta ca un străin sărac; El a trebuit să spună despre Sine Însuși: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde să-Și plece capul” (Matei 8,20). El a fost bătut cu pumnii, scuipat în față, biciuit, batjocorit și scos afară pe porțile Ierusalimului ca un infractor ordinar, pentru a fi răstignit între ucigași. Cu toate acestea n-a fost derutat în planul Său, nu, El S-a împovărat cu blestemul păcatelor noastre, a pășit ca un Chezaș al nostru în dreapta judecată a Dumnezeului sfânt. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5): El a trebuit să strige cu glas tare: **„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”**, pentru că vina noastră stătea între Dumnezeul sfânt și Chezașul nostru, până când, în sfârșit, a putut să spună în calitate de marele nostru Salvator și Biruitor: „S-a sfârșit!”

Înviat din mormânt prin slava Tatălui, Domnul, Cel viu și prezent, a trecut nevăzut printre șirurile de oameni și a bătut la ușa inimilor lor: **Vrei să-Mi deschizi?** Vreau să te mântuiesc și să te binecuvânteț, doresc numai să te fac fericit. Dă-Mi inima ta, vei găsi viața veșnică la Mine, doresc să te am!

Dar care este răspunsul inimii omenești la dragostea stăruitoare, care a mers pentru noi la moarte de cruce? Ah, majoritatea oamenilor sunt total indiferenți. Lor nu le pasă de Cel care i-a iubit atât de fierbinte și de sincer. Câștigul lor de bani, munca lor, distracțiile lor, ziarele lor, romanele lor, țigările lor și berea lor – totul le este mai drag și mai important decât Persoana Aceluia care i-a iubit atât de minunat și de devotat.

Poate că te-ai plâns uneori de lipsa de dragoste, de nerecunoștința, de egoismul oamenilor – privește acum la fața Aceluia care te-a iubit și te-a căutat atât – care a fost până astăzi răspunsul tău?

Nr. 42 INIMI CUSUTE

**„Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod înfricoșător și admirabil.
Minunate sunt căile Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!”
(Psalmul 139,14)**

Majoritatea oamenilor nu au decât o cunoștință neînsemnată despre progresele și realizările științei medicale din vremea actuală. Acum câțeva vreme era în ziar următoarea informare din condei medical:

În urmă cu aproximativ zece ani, Dr. R. a comunicat prima efectuare cu succes a suturii cardiace. Înainte de acest moment rar a fost posibil ca un om să fie menținut în viață cu o rană la inima, așa cum se produce ea, în parte din intenția de sinucidere, în parte ca urmare a unei crime sau a unui accident. Dar de atunci, în literatura medicală au devenit cunoscute peste 150 de cazuri în care a fost întreprinsă încercarea ca aceste răni (răni prin înjunghiere sau prin împușcare) - care fără ajutor medical aveau aproape întotdeauna un sfârșit mortal – să fie tratate pe cale chirurgicală și dacă este posibil să fie vindecate prin coaserea răni care a afectat fie chiar inima, fie pericardul. Din aceste 150 de cazuri au putut fi vindecate 30-40 la sută. Despre ce fel de răni este vorba în cea mai mare parte, suntem informați din alte două intervenții de succes, publicate de curând în ziare medicale.

Profesorul Schn, din Viena a operat un tânăr de 16 ani, care cu intenție sinucigașă s-a înjunghiat cu un briceag și a rănit ventriculul drept. Prin coaserea pericardului care a fost și el rănit - și a răni din inimă, omul a putut fi menținut în viață.

O altă sutură cardiacă de succes a făcut un alt medic austriac, dr. R, din D., la o rănire deosebit de grea. Un bărbat de treizeci de ani și-a făcut, cu intenție sinucigașă, două plăgi prin înjunghiere în zona inimii. Nu numai pericardul și inima au fost rănite, ci și diafragma; ea era secționată în partea din față a inserției cu peretele toracic, așa că stomacul a pătruns în capul pieptului. Una din cele două tăieturi ale sinucigașului salvat a cauzat în inimă o rană adâncă și lungă de cel puțin doi centimetri. Accesul la această rană a fost obținut prin aceea, că au fost secționate patru inserții între coaste și cartilaje, tăietura a fost lungită și lobul astfel format a fost răsfrânt și prin aceasta inima a fost scoasă la iveală. Omul a ajuns după câteva luni din nou la deplina sa capacitate de muncă.

Ceea ce știința medicală a realizat cu succes aici, la inima care bate, întrece tot ceea ce pe vremuri era considerat ca posibil în acest domeniu. Totuși, ce merită o admirație mai mare: doctorul, care a îndrăznit să coase cu mână pricepută o inimă care bate, sau Creatorul atotputernic care a pus în corpul omenesc asemenea uimitoare putere tămăduitoare și de refacere, încât chiar și o inimă sinucigașă, străpunsă a mai putut fi vindecată pentru o completă însănătoșire și o deplină capacitate de muncă? Da, oare nu este și știința, cunoașterea, îndemânarea și siguranța fiecărui medic un talent de la Dumnezeu, un dar care i-a fost dat acestui om de sus, din harul lui Dumnezeu?

Ce semnificativ este în timpul actual adevărul care este vestit în Cuvântul lui Dumnezeu: „Eu sunt Domnul care a făcut toate aceste lucruri; care singur am desfășurat cerurile; care prin Mine Însuși am așternut pământul” (Isaia 44,24).

În secolele trecute au fost fabricate câteodată, de către tehnicieni foarte talentați, ceasuri al căror mecanism ingenios este vrednic de admirat chiar și astăzi și abia dacă poate fi copiat, de exemplu, astfel de ceasuri care nu arată numai orele, minutele și secunde, ci în același timp și ziua săptămânii și data zilei, trecerea lunii în altă fază și mișcarea planetelor. În plus, unele dintre aceste ceasuri vechi au un mecanism de bătut ora, care, îndată ce se trage de un lanț anunță mereu orele scurse, sferturile de oră și minutele. Dacă un asemenea ceas prestigios se dereglează sau se oprește, are nevoie de un meșter care a înțeles corect mecanismul ingenios asamblat și știe să înlăture piedica. Firește că în secolele trecute un asemenea meșter era greu de găsit. Dar spune, cine era demn de mai mare cinste: cel care a construit opera de artă sau cel care a fost capabil s-o curețe și s-o repare?

Ce-i drept, trebuie să admirăm îndemânarea medicului, cu toate că niciodată nu trebuie slăvit omul, medicul, ci Dumnezeu atotputernic, care a creat tainica operă de artă a trupului tău, pe ale cărui minuni oamenii le studiază deja de atâtea mii de ani – ei încă stau în fața unor enigme nedezlegate și încă mai fac noi descoperiri în această mare taină. De aceea spune psalmistul: „Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod înfricoșător și admirabil. Minunate sunt căile Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!”

Acest trup minunat al omului, plin de taine, cu inima lui care bate, cu creierul lui care pulsează - locul de producție al lumii gândurilor care nu se odihnesc niciodată -, cu ochii lui care privesc în depărtare și cu urechile care aud este o mărturie a puterii și a înțelepciunii Dumnezeului sfânt și prezent, a Creatorului tău. „Cel care a sădit ureche nu va auzi? Cel care a întocmit ochiul nu va vedea?” (Psalmul 94,9). Această dovadă puternică a lui Dumnezeu o poartă orice om în propriul său trup, atâta timp cât trăiește pe pământ. Dar această operă minunată nu este decât reședința pământească, haina de pelerin supusă putrezirii, pentru sufletul tău nemuritor, **pentru adevăratul tău „eu”, o, făptură omenească!**

Minunata operă de artă a inimii tale care bate seamănă cu un ceas, care în vreo oră viitoare se va opri – atunci trupul tău va putrezi, iar tu, tu însuși, unde vei merge? Te vei putea apropia de Dumnezeul sfânt, de Acela care „are ochii prea curați ca să vadă răul” (Habacuc 1,13)?

Tu ești un păcătos, un om vinovat înaintea lui Dumnezeu, conștiința ta ți-o mărturisește – tu nu te poți apropia de Dumnezeu cu petele și poverile păcatelor tale. O, ascultă Evanghelia! Același Dumnezeu și Creator, care a pus în trupul tău puteri tămăduitoare atât de minunate și care pe doctorii oamenilor i-a făcut capabili de a cârpi chiar și o inimă rănită – El a găsit o putere tămăduitoare și a trimis un Doctor și pentru rana ta incurabilă, aducătoare de moarte și pentru boala sufletului tău: **pentru păcat!** Isus este Doctorul; sângele curs pe crucea de pe Golgota al Fiului lui Dumnezeu este leacul; pocăința și credința sunt calea pe care va fi vindecat omul rănit de moarte prin păcat, spre însănătoșirea veșnică.

Stările morbide ale trupului și răniile amenință organismul trupesc cu primejdia de moarte; dar păcatul amenință sufletul tău nemuritor cu o primejdie mult mai mare. **Păcătosule, te amenință moartea a doua, moartea veșnică!**

Pentru acel sinucigaș, care și-a rănit propria inimă cu împunsături de cuțit, posibilitatea vindecării părea exclusă. El ar fi putut să-i adune pe toți doctorii din țară, cât vezi cu ochii, că ei ar fi clătinat din cap și s-ar fi declarat incapabili să vindece această rană. Dar miraculos, a existat totuși acel singur doctor care a reușit cu mână sigură să facă sutura inimii. Tot așa există și pentru boala mortală a păcatului tău **un singur Doctor, un singur leac – grăbește-te la Isus!** Oricât de tristă ar fi starea ta, oricât de împovărată ar fi conștiința ta, oricât de puternice ar fi lanțurile păcatului cu care ești legat – **la Isus este vindecare!** El a venit din ceruri, S-a împovărat cu vina ta, a mers pe cruce, a purtat blestemul și pedeapsa ta ca tu să găsești pace. Așează-te, crezând, sub sângele Lui vărsat pentru păcătoși; pășește cu toată mizeria vinei tale în lumina lui Dumnezeu; încredințează-te deplin și fără rezerve lui Isus! El nu numai că te va vindeca, nu, El face mai mult decât doctorii oamenilor, **îți dă o viață nouă, viață dumnezeiască.** Dumnezeu îți dăruiește apoi prin Duhul Sfânt preafericita siguranță că te-ai însănătoșit cu adevărat. Partea ta va fi o fericire a inimii, o pace cum n-ai cunoscut înainte. Apoi, deja aici pe pământ aceasta va deveni un adevăr preafericit: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică”. (Ioan 6,47.)

Nr. 43 NU ÎNDUIOȘARE, NU LACRIMI, CI HOTĂRÂREA VOINTEI

„Fiul meu, dă-mi inima ta și
să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.”

(Proverbe 23,26)

În cimitirul din Dessau este un mormânt monumental, splendid, pe care prințul rus, Putiakin, i l-a ridicat-o fiicei sale de 26 de ani, căsătorite, decedate. Inscripția sună așa:

Benedicte Elisabeth, contesă și stăpână de Schönberg, născută la 6.1.1773, decedată la 25.7.1799,

Suflet, rațiune, bun-simț și virtute curată au fost calitățile tale. – Talent, grație, chip ceresc și cele mai bune împrejurări fericite au fost destinul tău. - Și totuși!!! – Atât de tânără! Atât de desăvârșită! Atât de inocentă! Doi ani ai suferit atât de cumplit și te-ai veștejit atât de timpuriu! - - !!! O, Durere!!! – Negrăită durere!!! - !!! Părinții tăi, atinși de cea mai dură lovitură a sorții, Nicolae, prințul Putiakin din Rusia veche și soția lui îți adoră virtuțile, vor plânge veșnic după tine și îți dăruim acest loc de odihnă veșnică!!! O. durere, negrăită durere!!! - !!!

Groaznică-i tăcerea-n mormânt, / Nici când vreun sunet mai răspunde.
Și-al nesiguranței veșmânt, / Veșnicia ne-o ascunde.

De când ți-e inima-n pământ, / Mormântu-i mai prietenos.
Deși sumbru-i drumul spre mormânt, / Duce la cea dragă-n jos.

De-aș fi-n eternă ațipire, / De noaptea gropii-nvăluit,
A despărțirii mahnire / Să n-o simt, - aș fi mulțumit!

După această inscripție în germană urmează câteva rânduri în franceză, cu notele adăugate.
Traduse sună astfel:

Suflete, făptură scumpă, ascultă-mi glasul, glasul tânguitor! Ascultă-mi suspinele adânci,
privește-mi lacrimile curgând! Ascultă-mi geamătul, nu pot să te chem decât gemând!

Acești părinți au iubit-o, fără îndoială, nespus de mult pe minunat de frumoasa, foarte talentata lor fiică. Da, această femeie tânără a fost zeul inimilor lor, căci: **adorau virtuțile fiicei lor!** Dar ce groaznic dacă trebuie să așezăm în groapă, spre putrezire, lucrul cel mai înalt, cel mai scump, ceea ce constituie nădejdea! – În această familie era aliat tot ceea ce omul firesc își dorește: educație, influență și frumusețe. Dar această singură boală, care a dus-o în mormânt pe fiica iubită după doi ani de suferință, a fost de ajuns pentru a frânge fericirea vieții acestei familii, încât n-a mai rămas decât tânguirea neconsolată a fericirii pierdute. Din inscripția de pe acest monument funerar nu strălucește nici o rază de nădejde în inimi. Dumnezeu sfânt, Cel care a dat și a luat acest copil, este aici un Dumnezeu necunoscut. Isus, Prințul vieții, care a deschis poarta slavei pentru oricine crede, pare să fi fost o Persoană necunoscută pentru acești părinți. Fără îndoială că acești oameni respectați aveau **o religie - dar la ce ajută o religie fără nădejde, fără pace?** Ce deplin este aici confirmat cuvântul dumnezeiesc, care spune despre viața oricărui om care nu-L cunoaște pe Isus: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12).

Mulți oameni caută, dacă moartea le ia ce au mai drag, o mângâiere, o împăcare, o alinare în durerea lor sufletească înduioșătoare și în jeluirea lor. Ei își răscolesc durerea, vor să păstreze neapărat amintirea acelor oameni pe care moartea i-a smuls de lângă ei, se afundă în scrisorile rămase în urmă ale celor decedați. Ei vor să-i transforme pe **cei morți** în punctul central al vieții lor. Dar la cei morți **nu se găsește nici mângâiere, nici nădejde, nici pace.** Toate acestea nu sunt numai fără valoare și fără consolare, ci chiar subminează puterea vitală a acelora cărora Dumnezeu încă le-a mai dat sarcini pentru viața pământească. **Lasă-i pe cei morți ai tăi în seama lui Dumnezeu!** Dar fii convins că moartea lor este o întrebare a lui Dumnezeu adresată conștiinței tale: **Ești tu în ordine cu Dumnezeu?** Este reglementată problema păcatelor tale? Ești sigur că Isus, Fiul lui Dumnezeu, a purtat pe cruce, ca Chezaș al tău, pedeapsa păcatelor tale și blestemul vinei tale? **Ai tu această siguranță?** Cine poate răspunde sincer la această întrebare cu „da”, acela stă, într-adevăr trist, dar neînfrânt, la mormântul celor dragi, el nu jelește ca cei care n-au nădejde. Chiar dacă i-a fost smuls ce a avut mai drag pe pământ, el spune: **Sunt fericit în Domnul!** Acela care este mai mult decât orice, Prietenul care poartă și îngrijește cu dragoste și credincioșie de neschimbat, Isus, nu-l părăsește niciodată, nu-l neglijează niciodată; pe creștinul adevărat nimic nu-l poate despărți de Isus. Un asemenea creștin spune împreună cu Cuvântul lui Dumnezeu: „Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8,38-39). Învață de aici ce înseamnă să ai un Domn viu, prezent, să-L cunoști pe Isus și să te știi iubit de El! **Aceasta înseamnă creștinism!**

Poate că există puține monumente funerare care trezesc duioșia, compasiunea cu durerea părinților mai mult decât cel descris. Unii oameni varsă lacrimi mari la câte o predică emoționantă. Câte un soldat tânăr a avut sentimente duioase și ochi umezi când s-a cântat coralul de seară. Dar probabil că o știi din proprie experiență, că asemenea emoții nu sunt de durată. Dumnezeu n-a prevăzut aceasta pe baza **stârnirii sentimentelor**, a lacrimilor și a emoțiilor, ci **a hotărârii de voință**. Dumnezeu îi spune omului: „**Fiul meu, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.**” Inima ta, aceasta este voința ta, acel loc central al vieții tale, unde se ia hotărârea în toate problemele mari și mici. **Dă-I inima ta, voința ta Domnului Isus!**

Deci în cazul acestei hotărâri de voință este vorba **despre Persoana sfântă a Fiului lui Dumnezeu**. Ești tu convins că Fiul lui Dumnezeu a venit cu adevărat pe pământ, că S-a împovărat cu vina ta și a mers pe cruce în judecată și la moarte pentru tine? Da, dragostea pentru tine, dragostea care a vrut cu orice preț să te salveze, L-a adus pe Creatorul tuturor lucrurilor în stare să sufere și să moară pentru tine în judecata lui Dumnezeu. Cine apucă această realitate crezând, conștient de marea lui vină, acela Îi aduce marelui său Mântuitor prima dată vina, povara conștiinței, anii pierduți – dar în același timp tot viitorul; el Îl recunoaște pe Isus ca Domn și Stăpân peste toată viața lui. Aceasta este o hotărâre a inimii. Cine o exprimă cu o limpezime lucidă, liniștită înaintea lui Dumnezeu, pe acela îl primește Domnul, oricât de vinovat ar fi. Da, Dumnezeu răspunde acestei hotărâri a inimii și îi dă celui iertat o siguranță lăuntrică absolută, de negrăit.

Este așa de important să înțelegem că la jertfa de pe Golgota, fapta cea mai mare care s-a petrecut vreodată, și din partea Domnului a fost vorba despre o hotărâre dumnezeiască de har și de dragoste. În lupta amară de pe cruce, în chinul morții trupului Său și a sufletului Său sfânt, conștient că a fost părăsit de Dumnezeu din cauza noastră, Domnul a ținut tare, fără să șovăie, de această sfântă hotărâre: să Se jertfească de bunăvoie pentru noi, păcătoșii vinovați. De aceea este scris: „privind țintă la Isus, **Căpetenia și Desăvârșitorul credinței**, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu” (Evrei 12,2). Ce voință sfântă! Noi n-am fi putut fi ajutați nici cu cuvinte, nici cu lacrimi, nici cu înduioșări. Numai prin aplicarea dreptei judecăți asupra Chezașului nevinovat, numai prin sângele Fiului lui Dumnezeu a putut fi făcută pacea pentru noi, păcătoșii pătați, împovărați de vină.

Vina vieții tale este o realitate enormă și gravă, la care cele mai evlavioase sentimente nu pot schimba sau atenua nimic. Nici o mare de lacrimi n-ar putea înlătura din registrul de datorii al lui Dumnezeu nici măcar una singură dintre multele tale minciuni, nici vreo faptă imorală sau vreo vorbă mânioasă. Numai sângele ispășirii de la Golgota șterge cu adevărat toată vina pentru cel care crede. Aceasta este singura cale de a ajunge la pacea cu Dumnezeu, la siguranța harului și la fericirea de nezdruncinat.

Nr. 44 EXISTĂ TAINE PE CARE NU LE AFLĂ NIMENI?

**„Fiindcă nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit,
nimic tănuit care nu va fi cunoscut
și nu va veni la lumină.” (Luca 8,17)**

Un bărbat tânăr a simțit neplăceri la inimă, a mers la un specialist pentru a se lăsa consultat. A fost așezat cu bustul dezbrăcat într-un fotoliu, ambele brațe a trebuit să le pună în două vane înguste, formate corespunzător, cu apă normală. De acolo plecau cabluri electrice la un aparat; mișcarea insesizabilă care făcea sângele să pulseze în brațele din apă a fost transmisă prin sârme pe un fir negru, care era montat în fața unui geam mare, alb. Firul zvâcnea la fiecare bătaie a

pulsului, așa că tânărul putea să-și observe exact circulația sângelui. În același timp a fost fotografiată și inima cu raze Röntgen, și anume astfel, că sângele care intra și ieșea a fost schițat ca un puhoi continuu pe o placă fotografică lungă; de fiecare dată când bătea inima, în puhoiul continuu era înfățișată o curbă pronunțată. Astfel a putut cel consultat să urmărească exact activitatea propriei sale inimi, pe fotografia care i s-a înmânat la terminarea consultației; orice neregularitate a bătăilor pulsului și a circulației sângelui s-au putut vedea limpede pe imaginea fotografică. Vezi, se poate dezvălui limpede ochilor oamenilor lucrul cel mai ascuns al vieții tale trupești printr-o reprezentare fotografică, - poți tu să te îndoiești că adâncurile ascunse ale lumii gândurilor tale și ale vieții tale spirituale sunt vizibile înaintea lui Dumnezeu?

Majoritatea oamenilor nu se gândesc la aceasta. Ei cred că dacă își ascund față de oameni planurile viclene și dorințele murdare în dosul unei mine nevinovate, nimeni nu va afla ceva despre ele – dar aceasta este amăgire; se apropie ziua când totul va fi vizibil. Așa cum acel bolnav a văzut limpede înaintea lui, în firul care zvâcnea în fața geamului alb și pe fotografie ce se petrece ascuns adânc în interiorul lui, tot așa vor deveni evidente adâncurile tainice ale inimilor oamenilor. Gura Adevărului veșnic spune deslușit: „Nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nici ascuns care nu va fi cunoscut. De aceea, orice ați spus la întuneric va fi auzit la lumină; și orice ați șoptit la ureche, în cămăruțe, va fi vestit de pe acoperișul caselor” (Luca 12,2-3).

Firește că aici pe pământ putem ascunde multe în fața oamenilor; nenumărați sunt oamenii care în realitate duc o **viață dublă**, și anume, în primul rând viața aparenței bune și în al doilea rând viața realității rele. De curând, cotidienele berlineze au publicat următoarea relatare sub titlul **„Viața dublă a unui tâlhar”**:

Într-o suburbie vestică a Berlinului trăia inginerul constructor, Emil D., un bărbat cam la 40 de ani, cu soția și copiii. Pentru locuință plătea 2000 de mărci, iar pentru întreținerea familiei cheltuia alte 10 000 pe an. Viața armonioasă de familie nu era tulburată decât de dese călătorii ale soțului și tatălui, de unde mereu aducea acasă comisioane mari și în afară de aceasta făcea o afacere bună.

Domnul D. era în realitate un tâlhar de cale ferată, care le fura călătorilor adormiți banii lichizi, bagajele; în hoteluri întindea mâna după bunul străin la orice ocazie care i se oferă și apoi se întorcea acasă, la vatra familiei fără nici o bănuială, încărcat cu bunul nedrept. Totul a mers bine până când numeroasele tâlhării ale călătorilor de pe căile ferate au împins poliția la o atenție înăspriță. Au reușit să fixeze semnalmente presupusului făptaș, care corespundeau aproape în toate cazurile. Dar chiar și acum, nici cea mai vagă suspiciune n-a căzut pe D. Atunci a comis o mare prostie. Într-un accelerat, de la Bitterfeld la Halle, unui fabricant din Nürnberg i-au fost furate bijuterii în valoare cam de 20 000 de mărci și cel furat a stabilit o recompensă mare. Și D. a citit notița și a hotărât – căci nimeni altul decât el comisese furtul – să-și încununeze opera cu un act de mare îndrăzneală. A plecat la Nürnberg ca să-l viziteze pe fabricant; deoarece domnul se afla la tratament, în Untermais, la Meran, s-a grăbit după el și i-a comunicat în prezența soției lui, că l-ar putea ajuta, eventual contra plătirii recompensei, să-și regăsească averea furată. Domnul X. a devenit bănuitor, a înștiințat poliția prin soția lui, infractorul a fost arestat și s-au găsit la el, în păstrare sigură, briliante și alte bijuterii ale domnului din Nürnberg. Poliția a telegrafiat semnalmentele lui la Berlin: comisarul de la criminalistică, W., a descoperit surprinzătoarea potrivire a semnalmentelor cu descrierea tâlharului de pe căile ferate și a decis repede să facă o percheziție acasă la D. Rezultatul a fost uimitor: el a găsit atât de mult material agravant, încât nu mai putea fi nici o îndoială asupra vinei acestui bărbat. Rudele lui sunt descurajate. În urma acestor dezvăluiri groaznice, nefericita soție a fost distrusă complet.

Contrastul înspăimântător între aparența respectabilă și realitatea infracțională a fost demascată aici brusc de poliție. Dar cât de semnificativ este adevărul, că ceea ce le reușește poliției și instanței în cazuri singulare – demascarea infractorilor -, este o realitate pentru toți

oamenii în fața ochilor Dumnezeuului sfânt: da, toți sunt vizibili în fața ochilor lui Dumnezeu, cu toată viața lor, cu gândirea, voința și comportamentul lor. Și nu numai aceasta: **realitatea vieții și a inimii tale va fi dezvăluită vizibil în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu – ziua judecării se apropie repede!** Nu trebuie să fii profet ca să-ți spun că în nici un caz nu vei dori să-ți vezi dezvăluite în fața ochilor lumii toate adâncimile ascunse ale lumii gândurilor tale. Da, nenumărați sunt oamenii care ar putea avea parte numai de spaimă și de rușine, dacă propria mamă sau soție ar ști totul. Dar, dragă omule, **ele vor afla totul!** Toată viața ta va fi dezvăluită și sentința dreaptă a lui Dumnezeu va fi rostită potrivit vinei tale. Vor fi deschise cărți ale judecării în acea zi, despre care este scris: „Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20,12). Despre toți acei oameni care își primesc acolo sentința dreaptă este scris: „Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Compară cu Apocalipsa 20,14-15). Ce zguduitor de grav este acest adevăr!

Este numele tău înscris în cartea vieții veșnice? Ai venit tu cu păcatele tale, cele tainice și cele evidente, cu gândurile, vorbele și faptele tale păcătoase la Isus, la Mântuitorul păcătoșilor vinovați? Dacă încă n-ai făcut lucrul acesta, nu te amăgi asupra gravității stării tale, căci timpul grăbit te poartă pe aripile lui spre ceasul judecării și al totalei dezvăluiri a vieții tale. Dar harul lui Dumnezeu are o salvare pentru tine: grăbește-te **acum**, fără amânare la Isus și dezvăluie tu însuși înaintea Lui, cu sinceritate și smerenie, adevărul vieții tale! Vino ca ceea ce ești cu adevărat, ca un vinovat! Înțelege Evanghelia harului: Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit din ceruri să te salveze, El, Cel sfânt, S-a așezat El Însuși în locul celor vinovați. Procesul contra vinei tale a fost dus împotriva Lui, Chezașul tău, sentința dreaptă a fost pronunțată și executată pe cruce. Acolo a curs sângele Celui sfânt, Celui curat pentru vina ta. Dacă te încredințezi, crezând, Acestui minunat și dumnezeiesc Salvator și Împăciuitor, Isus Hristos, ești scăpat de dreapta mânie viitoare a Judecătorului sfânt.

Orice creștin credincios, care crede adevărul, știe cu absolută siguranță: nu mai ajung la judecată. Domnul Însuși spune: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24). Atât de totală este iertarea, încât Dumnezeu spune despre cel iertat: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărdelegile lor” (Evrei 10,17).

Prietene, nu poți să scapi de Dumnezeuul sfânt. Fii înțelept încă în vremea harului. Reglementează-ți problema păcatului potrivit cu Cuvântul harului și atunci Dumnezeu îți aruncă toată vina în marea îndurării, în abisul milei Sale și nimeni nu va mai scoate de acolo tainele vinei tale iertate. Atunci nu mai trebuie să duci o viață dublă, de aparență și realitate, ci o viață nouă, adevărată, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt**” (Romani 14,17).

Nr. 45 ESTE INIMA TA BUNĂ SAU REA

**„Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea;
cine poate s-o cunoască? Eu, Domnul, cercetez inima
și încerc rărunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui,
după rodul faptelor lui” (Ieremia 17,9-10)**

Există mulți părinți nechibzuiți, care iau permanent apărarea copiilor lor când aceștia au făcut ce este rău. Învățătorul nu are niciodată dreptate în fața unor asemenea părinți – mai ales dacă a trebuit vreodată să-l pedepsească sever pe ștregarul obraznic. Dacă vine un om de pe stradă și i-l aduce mamei pe băiatul ei, pentru că acesta i-a spart geamul cu o piatră aruncată, atunci omul

este ocărât, pentru că sărmanul și bunul băiat spune că el n-a făcut așa ceva. Ce orbi sunt părinții care cred mereu, în cazul copiilor lor, că privesc într-o cupă aurită.

Biblia, care cunoaște inima omului, spune de aceea: „Cine cruță nuiava urăște pe fiul său; dar cine-l iubește, îl disciplinează îndată” (Proverbe 13,24).

Și în St. erau părinți care mereu luau apărarea copiilor lor. Într-o zi, unui bărbat tânăr care avea un loc de dormit la acești părinți, i s-au furat 40 de mărci din ladă. Cel furat l-a învinovățit pe fiul de 16 ani. Părinții au fost indignați că a spus despre băiatul lor că ar fi făcut așa ceva. Dar o făcuse și n-au trecut multe luni și același ștregar stătea în fața instanței pentru că împreună cu o bandă de tovarăși dăduse o spargere nocturnă într-o prăvălie. Acesta a fost începutul unei vieți infracționale.

Inima omului nu este bună din fire, ci rea. Da, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? Eu, Domnul, cercetez inima și încerc răunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui.” Dar natura aceasta rea a inimii omului este ascunsă de tot felul de aparențe exterioare bune. Fiecare dorește să pară mai bun decât este. Fiecare dorește să pună binele în fața ochilor oamenilor, dar nimeni nu pune răul și necurăția.

Noi toți avem această tendință spre prefăcătorie, dorim să fim lăudați, iubiți, cinstiți, să fim admirați și invidiați dacă este posibil. Spune-ți ție însuși dacă nu-i așa! Ce greu ajung cei mai mulți oameni să recunoască cinstit răul pe care l-au făcut sau l-au spus!

Fotografii practică cu succes arta de a obține partea avantajoasă de la cei pe care îi fotografiază. Oamenii se examinează în oglindă înainte de a se lăsa fotografiați, își pun în ordine pieptănătura și hainele. Apoi, fotograful spune în ultima clipă: zâmbiți, vă rog! Fața mai înainte nemulțumită și posomorâtă arată dintr-odată strălucirea cordialității prietenoase.

Uneori este ridicol să-i observi pe oameni cum se străduiesc să facă o impresie avantajoasă pentru fotografiere; după aceea, acești nebuni uită, la vederea fotografiei bine reușite, ceea ce le spune zilnic oglinda despre ridurile, petele și urâteniile lor. Ei nu se gândesc că fotograful a făcut poza mai frumoasă cu pensula lui. El scoate ridurile de pe frunte, petele de pe obraz, înlătură umbrele adânci de sub ochi, care vorbesc despre bătrânețe, boală, mâhnire și îngrijorare. Când fotografia este gata, destinatarul se bucură să vadă ce bine și tânăr arată. Chiar și cei mai urâți oameni cer ca fotograful să le livreze o fotografie care face o impresie atrăgătoare.

Lumea vrea să fie înșelată și la aceasta trebuie să ajute fotografiile. Câți nu și-au dus deja înapoi la fotograf pozele de probă, pentru că nu le-au plăcut – au fost prea reale!

Deschide-ți odată Biblia la Romani 3. Aici găsești un tablou conform realității despre toți oamenii, **chiar și despre tine însuși.**

Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu spune aici despre cei educați și despre cei needucați, despre cei evlavioși și despre cei nelegiuți, **că toți sunt sub păcat.** Aici scrie: „Nu este nici un om drept, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este nici unul care să-L caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; își folosesc limbile ca să înșele; sub buze au venin de aspidă. Gura le este plină de blestem și de amărăciune. Au picioarele grabnice să verse sânge, ruina și mizeria sunt pe căile lor, nu cunosc calea păcii. Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.” (Romani 3,10-18).

Aceasta este inima firească a omului născut în păcat. Fotografia nu este măgulitoare. Majoritatea oamenilor o refuză și spun: așa de rău nu sunt.

Întrebarea: dacă inima ta este din fire rea sau bună, este semnificativă înainte de toate pentru tine. Pentru a răspunde la ea este important să recunoaștem față de noi înșine: cât de des am vrut, am dorit, am făcut răul, de câte ori au fost gânduri în propria inimă, de care mai înainte noi înșine ne-am considerat incapabili. Du-te odată într-o închisoare sau într-o casă de corecție, întrebă un criminal, un hoț, un escroc, dacă mai înainte, până să intre în viață, s-ar fi crezut în stare să facă ceea ce acum l-a transformat într-un infractor. Ți va spune: nu, n-aș fi crezut

niciodată că așa ceva ar fi posibil. Nici mama lui, nici rudele sale nu l-ar fi crezut niciodată capabil de aceasta.

De câte ori nu citim despre ultimele vizite pe care criminalii condamnați la moarte le primesc înainte de execuția lor de la părinții lor bătrâni, pentru ultimul rămas-bun! Ce ultimă revedere zguduitoare! Cine s-ar fi gândit că așa va fi sfârșitul! Dar cum este totuși posibil ca un om, care în nici un caz n-a vrut să devină un infractor, s-a dovedit mai târziu în viață a fi așa de rău, de fără scrupule, ba chiar primejdios? Întrebă-i pe oamenii care își distrug toată viața pe calea viciului, care se scufundă în adâncurile păcatului și ale rușinii, dacă mai înainte au crezut sau au dorit acest lucru. Sutele de mii de vagabonzi leneși care populează speluncile cerșetorilor și bombele infractorilor, cetele aproape nenumărate de femei care coboară în adâncurile viciului, escrocii, cămătarii, proxeneții de meserie, toată armata de oameni care și-au redus conștiința la tăcere pe calea păcatului conștient – toți aceștia n-au avut intenția să ajungă aici unde sunt acum.

Nu, puterea păcatului, care locuiește din fire în inima lor, ea i-a adus aici. Te-a păzit harul de asemenea adâncuri? Atunci laudă-l pe Dumnezeu! Și inima ta este din fire capabilă de orice rău. De aceea spune gura Adevărului veșnic fără rezervă despre inima omului: „Căci din inimă ies gânduri rele, ucideri, fapte de adulter, desfrânări, furturi, mărturii mincinoase, hule” (Matei 15,19). Aproape toți oamenii învață să-și cunoască inima abia în mijlocul împrejurărilor și al ispitelor vieții. Câți bărbați nu s-au crezut absolut incapabili să-i facă rău iubitei lor mirese, dar după aceea, în anii de căsnicie, nu numai că au putut fi duri, răi, fără scrupule – ah, câți n-au ajuns la infidelitate, zilnic la atitudinii reci. N-a fost aceasta la fel la nenumărate femei? Multe mame au gândit: fiul meu are o inimă de aur, fiica mea este angelic de bună – dar ce a scos viața la iveală?

Dar Scriptura nu ne dă numai fotografia inimii omului, ci și o imagine fidelă a inimii lui **Dumnezeu**. La început îl prezintă pe om, cum umblă el sub puterea stăpânului acestei lumi, pe căile înstrăinării de Dumnezeu, (citește Efeseni 2,1-3); apoi continuă: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos; prin har sunteți mântuiți” (Efeseni 2,4-5).

Da, în inima lui Dumnezeu este numai lumină și dragoste, dreptate și adevăr și aici este în același timp o **îndurare de nespus**. Dacă ai pășit în lumina adevărului cu inima ta rea, cu vina vieții tale, cu povara anilor tăi pierduți, atunci privește la crucea de pe Golgota. Privește-l pe Isus, pe Cel atotputernic, Cel sfânt, împovărat cu vina ta în dreapta judecată a lui Dumnezeu. **El a mers pentru tine pe această cale adâncă de nespus!** I se rupea inima din dragoste pentru noi, cei vinovați și pierduți. El vrea să te mântuiască și pe tine. Înțelege minunata Sa dragoste și minunatul Său har! Încredințează-te Lui, crezând! Atunci vei primi o viață nouă. Atunci vei avea parte să vezi ce înseamnă să te știi adăpostit în mâinile atotputernice și credincioase ale lui Isus. Atunci vei învăța să-L cunoști cu adevărat pe Dumnezeul oricărui har și vei înțelege prețiosul cuvânt: „Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3).

Nr. 46 CA IARBA

**„Îi duci ca un torent; sunt ca un somn - dimineața sunt ca iarba
care înverzește; dimineața înflorește și înverzește,
seara este tăiată și se usucă” (Psalmul 90,5-6)**

În perioada carnavalului din 1911, un grup de bărbați tineri și fete au călătorit cu trenul la D. am Rhein, pentru a participa acolo la un mare bal mascat. Ei și-au îmbrăcat deja la plecarea de

acasă hainele de bal mascat și și-au luat deasupra numai paltoanele, căci la sosirea în D. trebuiau să se grăbească pentru a ajunge la timp, dacă nu voiau să piardă începutul festivității. În acest cerc domnea cea mai veselă atmosferă; râzând și glumind au ajuns la punctul de încrucișare, B., unde trebuiau să schimbe; trenul s-a oprit întâi foarte aproape de stație; intrarea încă nu era liberă; întâi trebuia să treacă un tren rapid. Plini de nerăbdare veselă s-au înghesuit la ferestre. Dincolo, pe peron, aștepta mirele uneia dintre tinerele fete; voia să se alăture acolo grupului mascat. El și-a recunoscut de departe mireasa la fereastra compartimentului de vagon și i-a făcut semn. Tachinările prietenilor și ale prietenelor i-au atins pe acești nerăbdători; ea a smucit brusc ușa și a sărit pe terasamentul de cale ferată, în ovațiile însoțitorilor ei, pentru a fugi câțiva pași spre peron, dincolo, la mirele ei. Atunci s-a apropiat rapidul șuierând, duduind amenințător; sub ochii mirelui și a tovarășilor de călătorie îngroziți, el a călcat tânăra mireasă și a strivit-o într-o clipă. Zdrețele de mătase ale costumului mascat au acoperit resturile desfigurate de nerecunoscut ale tinerei fete dornice de viață, firul vieții careia fusese rupt ca și când un copil ar culege o floare.

Un alt tablou din realitatea vieții. Un escadron de husari se întorcea în oraș, de la exerciții. Barierele de la trecerea căii ferată erau închise, pentru că era așteptat un tren rapid. În fruntea escadronului sta un ofițer tânăr, pe calul său pursânge. Vuietul asemănător cu tunetul al trenului care se apropia, șuierând, a speriat calul, care a sărit dintr-odată peste barierele de trecere. Trenul i-a strivit pe cal și pe călăreț.

Oprește-te aici o clipă. Nu lăsa aceste evenimente despre distrugerea subită a vieții înfloritoare să-ți atingă numai superficial gândurile. Acești oameni tineri, care au fost smulși atât de neașteptat în veșnicie, erau oameni cu aceleași reacții emoționale ca tine și ca mine. Cu un minut înainte de moartea lor fulgerătoare n-au bănuțit că schimbarea cumplită a existenței lor va deveni în decurs de 60 de secunde o realitate înspăimântătoare. Aceste inimi păreau să fie preocupate numai de gânduri, speranțe, dorințe ale pământului. Nu este și la tine exact la fel? Dar înainte ca minusculul secundar să fi isprăvit de cocolit o dată cercul în fuga lui grăbită, tot ceea ce aceste fapte omenești au dorit, au sperat, au fost și au avut - au fost dintr-odată zdrobite și devalorizate. Resturi sângerânde pe care eviți să le atingi zăceau pe șine, iar sufletul era înaintea lui Dumnezeu. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27).

Mulți oameni doresc să nu li se amintească despre moarte, dar li se amintește continuu. Dacă în Berlin călătorești cu trenul de centură sau în trenul local din suburbii, vezi în mijlocul anunțurilor publicitare despre fabricile de lichior, despre fabricile de mobilă, despre prăvăliile de țigări - și afișe mari cu inscripția: **Antreprenor de pompe funebre**. În toate cartierele vezi vitrine în care sunt expuse sicrie lucrate artistic și sicrie simple, de metal și de lemn. Azi întâlnești o căruță care duce sicriul comandat acolo unde a intrat moartea; mâine întâlnești un cortegiu funerar. Dacă mergi cu trenul, zbori în orașe și în sate pe lângă cimitire. Dacă îți deschizi ziarul, găsești printre atâtea și atâtea știri diverse - și vești despre accidente și cazuri de decese, iar printre anunțurile de familie vezi înștiințările cu chenar negru despre moartea celor tineri și despre moartea celor bătrâni. Fie că vrei să auzi sau să vezi aceasta, fie că nu vrei, **moartea trimite zilnic celor vii cartea ei de vizită cu anunțul că stă în fața ușii**. Tu știi cu absolută siguranță că în clipa aceasta ești considerabil mai aproape de moartea ta decât acum un an, decât ieri, decât azi dimineață. Spune-mi, totuși, prietene: **chiar ai privit limpede în ochii acestui eveniment care se apropie de neoprit?** Știi unde vei merge atunci? Omului îi este rânduit să moară o singură dată - ascultă, **mori numai o singură dată**, dar **dincolo de acest deces este judecata!** Înainte de a trebui să mori, Dumnezeu te face, avertizând, să-ți amintești de mai mute ori de ceea ce zace în urma ta în viață și de ceea ce stă înaintea ta în veșnicie.

În timp ce acea fată îi făcea semne mirelui ei, ar fi râs de oricine i-ar fi spus: peste un minut vei fi moartă! A fost absolut improbabil ca acel înfloritor locotenent de husari, de pe calul lui bun, să nu mai ajungă niciodată în curtea cazarmii. La aceasta nu s-a gândit nici pe departe. Știi tu dacă deseară te vei mai dezbrăca singur? Știi tu dacă mâine dimineață te vei mai duce la lucrul zilei? Înțelege: tu ești la fel de aproape de moarte ca fata aceea, ca acel ofițer. Nu este deloc cazul să spunem că cei smulși dintr-odată au fost mai vinovați decât tine sau decât mine – o, nu! Ei stau înaintea lui Dumnezeu, numai El este Judecătorul lor, dar și al tău și al meu.

S-a spus: moartea nu este în viața omului punctul frazei, ci numai o virgulă. Fraza continuă dincolo, tu apari în fața Judecătorului ca fiind exact același care ai părăsit aici scena pământescă. Dreptul Judecător nu achită în nici un caz un vinovat, din bunătate omenească – nu te amăgi asupra acestui fapt! Nu! Ce-i drept, El este Acela care „iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul (aceluia care caută harul cu mărturisirea vinei sale), **dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat**” (Exod 34,7). Ce vei face? Ascultă vestea bună a Evangheliei: există o anumită cale sigură pentru a deveni drept în ochii Dumnezeului sfânt, pentru a fi spălat de orice pată, de toată vina, pentru a avea siguranța iertării tuturor păcatelor, pentru a scăpa de judecată, pentru a găsi pace cu Dumnezeu și siguranța slavei veșnice. Înțelege mesajul: **„Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El”** (2 Corinteni 5,21). Pe crucea de pe Golgota, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a ispășit vina, a purtat pedeapsa, a plătit prețul de răscumpărare pentru oricine crede. **„Cine crede în El nu este judecat”** (Ioan 3,18). **„A crede”** înseamnă să te încredințezi Domnului Isus cu vina trecutului, cu toată inima și voința, cu tot viitorul. Pentru cel care crede, Isus a devenit amândouă acestea: Mântuitor și Domn. Răscumpărător și Stăpân. **Tu crezi?** Este Isus Mântuitorul tău? Cheamă Numele Lui, grăbește-te, lasă-te împăcat cu Dumnezeu, folosește ziua prezentă ca să scapi de judecată și să apuci slava. Vino cu toată povara conștiinței tale, cu toată vina vieții tale la Acela care vrea să te salveze. **Tu ești ca iarba care înflorește dimineața, iar seara este tăiată.** Tu nu știi de câte ori a fost moartea foarte aproape de tine. Puterea harului Dumnezeului atotputernic încă a mai reținut-o, **pentru că harul voia să te salveze.** Dumnezeu îți trimite astăzi această pagină și bate la inima ta. Ascultă: **mori o singură dată – dar apoi vine judecata – cu excepția cazului că ai devenit neprihănit prin credința în Fiul lui Dumnezeu și jertfa Lui prețioasă!** – Cine crede în El nu va fi judecat!

Nr. 47 A TRECUT!

„căci anii trec iute și noi zburăm.” (Psalmul 90,10)

În bătălia de la Waterloo, în 18 iunie 1815, puterea lui Napoleon s-a prăbușit. Mândrul cuceritor a ajuns ca fugăr la Paris și a renunțat la coroana Franței. El a vrut să fugă în Statele Unite ale Americii de Nord; dar în portul Rochefort a devenit prizonierul englezilor, care l-au exilat în insula Sfânta Elena conform hotărârii unanime a Puterilor europene aliate. Acolo a murit, cinci ani și jumătate mai târziu, în 5 mai 1821. El a privit ca un prizonier singuratic de pe înălțimile stâncilor insulei, peste nemărginitele depărtări ale Oceanului Atlantic. A folosit timpul liniștit care îi fusese dat acum împotriva voinței lui, ca să-și aștearnă pe hârtie sau să-și discute memoriile, toată istoria rapidei sale străluciri ascendente, a multelor sale victorii, a măreției sale imperiale, a campaniei sale în Rusia, a supunerii sale față de Prusia și Germania. Totul a trecut acolo prin fața memoriei lui, tot ce a făcut, ce i-a reușit, ce a vrut, ce a avut odinioară și a pierdut acum irecuperabil. Toate acestea au fost scrise pe hârtie și după aceea tipărite înmiit. Dar aceasta nu schimbă nimic în realitatea că toată puterea și toată strălucirea au trecut și au fost șterse. A

trecut! A trecut! Nimic n-a rămas din ele, decât vina vieții lui, cu care bărbatul, distrus acum, a mers în întâmpinarea veșniciei.

Unde erau acele oștiri strălucitoare, obișnuite cu biruințele, care îi strigau cu bucurie lui Napoleon al lor „Vive l'empereur!”? Unde era fastul amețitor al serbărilor împărătești din Paris, al căror punct central îl constituia bărbatul mărunț cu fața implacabilă, galben-palidă? **A trecut!**

Despre toată strălucirea măreției pământești și despre faptele omenești care umplu cărțile de istorie ale tuturor națiunilor se spune: **Au trecut!** Ce cuvinte dureroase!

„Orice făptură este ca iarba și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade când vântul Domnului suflă peste ea.” Desigur, poporul este ca iarba. Îndată se usucă, floarea cade; dar Cuvântul Domnului nostru rămâne pentru totdeauna.” (Isaia 40,6-8.) Da, orice făptură este ca iarba și toată slava ei ca floarea ierbii.

O, prietene, aceasta nu se referă numai la slava trecătoare a potențailor și a cuceritorilor, ci se referă și la viața ta. Și tu ești o asemenea floare a ierbii care crește repede, ofilindu-se repede în ciuda strălucirii tinereții și a forței intelectuale, în ciuda planurilor îndrăznețe, a dorințelor înalte - „căci anii trec iute și noi zburăm”. Dar oare este vorba numai despre timpul care trece în zbor, despre îmbătrânire, moarte și pieire? Nu, în spatele tuturor acestor lucruri stă realitatea **păcatului și a vinei** noastre. **Vina** face așa de amară și de grea retrospectiva asupra anilor pierduți, asupra fericirii distruse.

Gândește-te numai la vina dragostei neglijate, la lacrimile care au fost plânse pentru tine, pe care tu le-ai pricinuit, la suferința pe care ai adus-o în inima și în viața altor oameni. Tu nu poți să faci să nu fi fost plânse acele lacrimi – ce multe dintre ele mai ard încă decenii după aceea pe conștiință! **Au curs și pentru tine lacrimile mamei?**

„**A fost odată**”, așa începeau poveștile care odinioară, când eram copii, ni le povesteau sau ni le citeau măicuțele noastre în ceasul amurgului. Câte unul, dacă privește înapoi, în zilele copilăriei, meditănd, își amintește de ochii sinceri ai mamei sale iubitoare și de câte un cuvânt bun pe care l-a rostit cândva și își spune: Da, a fost odată, că dragostea ei mă însoțea și mă îngrijea; dar vai: **nu mai este!** Inima devotată de mamă nu mai bate – casa părintească s-a închis – numărul anilor a crescut – părul încărunțește – furtunile vieții au venit. Ai aflat că dragostea altruistă este pe pământ o floare rară? Există un cuvânt remarcabil: „A fost odată!” El este așa de înconjurat de strălucirea amintirilor plăcute și serioase și de nostalgia după ceea ce nu se mai întoarce! Dar odată cu amintirea se trezește conștiința și vorbește despre **vină**. Poate fi vina iertată, absolut ștearsă? Poate conștiința să fie vindecată? O, înțelege aceasta: Dumnezeu vrea să-ți vindece deplin viața de toată vina. El are gânduri de îndurare, de pace pentru păcătosul vinovat, gânduri de binecuvântare pentru orice viață omenească; și pentru a ta. Dar pentru că oamenii nu I se supun, Lui, care Și-a descoperit în Hristos dragostea minunată, salvatoare, de aceea nu poate să vindece paguba vieții lor, de aceea păcatul sfărâmă de jur-împrejurul nostru planul dumnezeiesc de binecuvântare și de dragoste, de aceea vin peste oameni și în familia atâta durere și suferință și blestem al păcatului, de aceea este atâta povară a conștiinței în retrospectiva asupra vieții distruse, asupra anilor pierduți.

De curând, în străinătate, un german a fost condamnat judiciar la două luni de închisoare cu muncă forțată, deoarece pe timp de noapte a atacat pe stradă două femei decente, cu intenție imorală. Acest bărbat tânăr era fiul unei mame credincioase, bogat și foarte talentat dar trândav și ușuratic și a devenit de timpuriu fără scrupule în slujba păcatului. Dragostea educativă a lui Dumnezeu îl căuta. Servind la garda din Berlin, conștiința lui s-a trezit când s-a îmbolnăvit grav din propria lui vină, prin slujirea păcatului în mod ușuratic. El simțea profund mizeria vieții lui distruse. În nenorocirea lui a căutat harul, și-a recunoscut vina, a vrut să se întoarcă. Dumnezeu a răspuns rugăciunilor sale, el s-a făcut sănătos, după eliberarea lui a găsit un post bun. Dar unde a rămas dorința lui? Ah, în păcat, în lume, în anturajul vesel al prietenilor ușuratici. Astfel a rămas un prizonier al poftii carnale, și-a pierdut locul în firmă prin neloialitate și neglijarea datoriei, a

plecat în străinătate, s-a bălăcit și acolo într-o mlaștină de păcat. Acum ședea în închisoare, în rușine și vină. Mama adormise de mult. – Câtă binecuvântare este irosită într-o asemenea viață, câtă fericire este pierdută! Și aici se poate spune: **A trecut!** Cuvântul lui Dumnezeu spune așa de serios: „De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum își adună găina puii sub aripi, și **n-ați vrut**” (Luca 13,34). Dumnezeu vrea să salveze, să vindece, să binecuvânteze – însă omul este în stare să răspundă: **Dar eu nu vreau!** Mii de oameni răspund astfel dragostei lui Dumnezeu.

Și tu ești chemat să fii eliberat de blestemul păcatului, de amărăciunea deșertăciunii. De aceea a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ, de aceea a suferit și a murit pe cruce, ca inima și viața ta să fie vindecate de El de orice vină. Este scris: „Noi rățaceam **cu toții** (și tu) ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53,6). Cine se grăbește la Isus și privește, crezând, în rănile Lui de moarte, în desăvârșita Lui jertfă de ispășire de pe cruce, acela găsește pace, siguranța iertării întregii lui vini, siguranța harului, siguranța slavei veșnice. Păcătosul iertat va avea parte atunci de adevărul cuvântului: „Fiindcă plata păcatului este moartea, **însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru**” (Rom.6.23).

Apoi, copilul iertat al lui Dumnezeu privește în urma și spune despre trecutul împovărat de vină, trăit departe de Dumnezeu: **A trecut!** Ce transformare! Cum a fost viața înainte, așa de lipsită de pace! N-a existat nici un ceas în care inima să fi avut pace adevărată, adâncă. A fost o veșnicie înaintea mea, deoarece mă amenințau spaimele dreptei judecăți. Dar acum este ceva nou; pot să spun: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2). Și tu ești chemat la această fericire de nezdruncinat.

Nr. 48 TREBUIE SĂ MINȚIM CA SĂ RĂZBIM ÎN LUME?

„Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37)

Un ziar american mult citit a adresat de curând unui număr de bărbați respectabili ai țării lor următoarea întrebare: **Ce s-ar întâmpla dacă vreodată oamenii ar fi siliți printr-o putere supranaturală sau printr-un eveniment elementar, să nu spună sau să nu înfăptuiască nici o minciună timp de 24 de ore?** Oameni de stat foarte influenți, oameni de afaceri, profesori, milionari au răspuns la întrebare cu mici excepții astfel: Cele 24 de ore presupuse fără minciună, ar fi o nenorocire națională. Da, primarul unuia dintre cele mai însemnate orașe ale Americii de Nord s-a exprimat în această problemă, că presupusul eveniment ar reprezenta o nenorocire mai mare decât un cutremur puternic și că ar avea consecințe mult mai distrugătoare decât acesta.

Realitatea este că atât în viața politică și în cea de afaceri, cât și în viața de societate și în cea de familie se minte nemărginit de mult. Se minte în parlamente, în sălile de judecată, în ziare, la baluri, în cuvântările festive și la morminte. Suntem în general așa de obișnuiți să ne lăsăm mințiți, din leagăn până la mormânt, fie din politete, fie din considerație, fie din teama de oameni, încât abia dacă am mai putea suporta viața, dacă din toate părțile am auzi și am vedea numai adevăr. Acest fapt este câteodată adevărat în mod minunat. Un domn mai în vârstă, în funcția cea mai nobilă, era bolnav de rinichi de mai multă vreme; prietenii lui vedeau că i se apropie sfârșitul. Unul dintre cunoscuții lui l-a întrebat dacă n-ar vrea să-i ceară profesorului curant, care s-a exprimat așa de plin de speranță asupra stării lui, să-i spună, fără să țină seamă de

nimic, tot adevărul. Dar bolnavul a răspuns că ar prefera să n-o facă. El a preferat să fie amăgit prin speranțe înșelătoare.

Lumea aceasta în care trăim este **o lume a minciunii**; ea este stăpânită de **satan, totăl minciunii**. El îi minte pe oameni în față cu lucrurile cele mai improbabile și ele îi sunt crezute. Principalele lui minciuni sunt acestea: satan nici nu există – pentru toată nenorocirea și nedreptatea de pe pământ este responsabil Dumnezeu – creația a luat ființă prin ea însăși – viața omului este guvernată de întâmplarea oarbă. La aceste mari minciuni care stăpânesc lumea, marele înșelător, satan, o mai adaugă și pe aceasta: cu adevărul nu trebuie s-o iei așa de exact, căci **fără minciună nu poate nimeni răzbi în lume!** El o spune fiecărui bărbat tânăr care intră ucenic într-o afacere, fiecărui recrut și marinar care trebuie să fie angajat. Este un principiu recunoscut în lume: nu se pornește în viață fără minciună. Se minte cu vorba de pe buze, cu vorba din scrisori, din telegrame, cu mimica, cu privirile, în aparență și esență. Există nenumărate minciuni: de nevoie, de afaceri, de reclame și de politețe; există minciuni ale vânătorilor, ale cerșetorilor, ale oamenilor de la bursă. Aceasta o știe oricine și oricine o ia ca de la sine înțeles. Majoritatea oamenilor nu-și fac din minciunile lor probleme de conștiință. Pentru nenumărați oameni este un gând care aproape că li se pare ridicol, acela că minciuna este păcat, cu toate că știu că fiind copil, au trebuit să roșescă la prima minciună. Dar au uitat de mult ce au învățat. Pe atunci conștiința le era încă trează și limpede – după aceea, în decursul timpului a fost adormită prin mulțimea minciunilor, așa că nu mai vorbește. De câte ori nu auzim: „A minți să fie păcat? Dar, vă rog, toți oamenii mint!”

În ce constă onoarea unui bărbat? **În aceea, că oamenii care au a face cu el sunt convinși că el nu poate minți.** Aceasta este o însușire care îi dă înapoi omului care o poartă, o parte din chipul lui Dumnezeu, după care a fost creat omul odinioară. Căci despre Dumnezeu este scris: „Este imposibil ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6,18). De ceea sunt așa de mari demnitatea unui om cu adevărat sincer, stima pe care o smulge inconștient oricui. Toată lumea știe că nu există mulți asemenea oameni. **Faci tu parte dintre aceștia puțini?** Spune-ți aceasta odată cinstit în fața propriei conștiințe, dacă ești sincer, dacă te rușinezi cu adevărat de fiecare minciună, dacă este o dorință serioasă pentru tine să-ți fie **adevărat** orice cuvânt, orice expresie a feței. Un grenadier din unul dintre regimentele de gardă din Berlin a avut parte deja înainte de vremea soldăției, de întoarcerea lui din lume la Dumnezeu, din întuneric la lumină. Astfel a ajuns ca un mărturisitor al lui Isus în regimentul lui. Firește că pentru el a fost o lipsă dureroasă că n-a putut fi aproape niciodată singur în odaia de cazarmă, pe care o împărțea cu zece soldați. Într-o zi s-a ordonat ca toată lumea să iasă la trageri; batalioanele au fost împărțite, ordinele pentru pornire au fost date. Așa s-a făcut, că prietenul nostru, care trebuia să plece cu batalionul al treilea, a rămas singur în odaia de cazarmă, deoarece colegii lui de cameră plecaseră cu primul și al doilea batalion. **În sfârșit singur!** Acum poți să vorbești liniștit și nederanjat cu Domnul tău. S-a dus într-un colț, unde după paturile de cazarmă stătea lada lui. Acolo a îngenunchat. În timp ce se ruga, un sergent a deschis ușa. Imediat a sărit în picioare. – „Ce ați făcut, S.?” a întrebat sergentul. „O, am vrut să prind ceva acolo, în spatele lăzii”, a răspuns prietenul S. Sergentul, neîntrebând în continuare ce a căutat S. în spatele lăzii, a părăsit imediat iar odaia. Dar cum s-a simțit prietenul nostru! În lăuntru lui se spunea într-una: ai mințit, ți-a fost rușine cu Domnul tău, L-ai tăgăduit!

Aceste acuzații lăuntrice au devenit așa de puternice, încât aproape că nu le mai putea suporta. Sergentul care venise în cameră și care-l găsisse pe S. la rugăciune, tot el a condus și batalionul al treilea la locul de tragere. Prietenul S. a hotărât pe drumul într-acolo, ca după sosirea pe suportul de tir să-i mărturisească sergentului că l-a mințit. Când batalionul tocmai ajunsese pe platoul de tir și puștile fuseseră montate, S. a mers imediat la sergent și i-a spus: „Trebuie să-i comunic domnului sergent, că mai înainte v-am mințit; n-am vrut să prind nimic în spatele lăzii; eram la rugăciune.” „Ah, nu m-aș fi gândit,” a exclamat sergentul tare și întorcându-se spre toți

subofițerii și soldații care era prezenți pe platoul de tir, a spus: „Ia uitați-vă la ștregarul acesta, ce a făcut!” S. a devenit obiectul batjocurii și al hohotelor generale. Dar nu i-a păsat prea mult; era bucuros că și-a mărturisit păcatul și că inima lui putea să guste din nou pacea lui Dumnezeu.

Dacă acest sergent venea mai târziu în camera în care era S. și întreba de una sau de alta, dar se îndoia dacă este adevărat ce i s-a spus, atunci amenința: „Spune-mi numai adevărul; altfel îl întreb pe S., care nu poate minți”.

S. a mințit, într-adevăr, dar prin mărturisirea lui cinstită a dovedit că în inimă era sincer. El n-a putut totuși să suporte să trăiască mai departe sub povara unei minciuni. De aceea spunea sergentul: **S. nu poate minți!**

Dumnezeu este **un Dumnezeu al adevărului**, Împărăția Lui este **Împărăția adevărului**; despre această Împărăție este scris: „**Afară** sunt ... și oricine iubește și înfăptuiește minciuna” (Apocalipsa 22,15). Cuvântul lui Dumnezeu nu face deosebire între minciunile de nevoie, de afaceri și alte minciuni; el cunoaște numai două feluri de lucruri: minciună și adevăr. Isus, Fiul Dumnezeului celui viu a venit pe acest pământ ca să nimicească lucrările diavolului. El mărturisește: „Eu sunt calea, **adevărul și viața**; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6). El i-a spus lui Pilat, judecătorul mincinos și nedrept: „Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. **Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.**” Aceasta vrea să spună: orice om care are atâta sinceritate, încât să vrea să fie veritabil înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, are și capacitatea să înțeleagă cu inima glasul lui Dumnezeu, chemarea harului, avertizarea față de stricăciunea păcatului. Dar judecătorul nedrept n-a auzit glasul. El l-a lăsat liber pe Baraba, ucigașul, și l-a dat pe Isus, care este Adevărul, să fie răstignit.

Isus a murit pe cruce pentru vina noastră; în Isus a fost judecat tot ce a fost păcat în tine, în mine. Chiar și fiecare minciună a mea în vorbă, în scrisoare, în privire sau expresia feței. Dacă te predai Lui, ca să-I aparții, vei fi eliberat de sub puterea și din robia păcatului și a minciunii. Atunci vei primi putere și bucurie pentru a fi sincer înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Fii convins că Dumnezeu are o cale pentru tine, pe care să poți umbla în pace fără cea mai mică minciună. Nu amâna să te grăbești din toate lanțurile păcatului la picioarele lui Isus și să I te încredințezi Lui. Gândește-te, ești în drum spre veșnicie. Acolo nu se va mai minți; acolo, de asemenea, va fi judecată după dreptatea divină toată lumea mincinoasă înconjurătoare. Acolo există pentru răscumpărării lui Dumnezeu o casă a Tatălui, a slavei, dar pentru toți păcătoșii neîmpăcați există un iaz de foc, moartea a doua, veșnica țință finală a oricărui om care iubește și practică minciuna. Ce adevăr îngrozitor, nemilos! Grăbește-te și salvează-ți sufletul!

Nr. 49 PEȘTI MORȚI

„să se întoarcă de la întuneric la lumină
și de sub puterea Satanei la Dumnezeu,
ca să primească iertare de păcate și o moștenire
împreună cu cei ce sunt sfinți prin credința în Mine”
(Faptele Apostolilor 26,18).

Domnul X., un moșier bogat, murise. La înmormântare s-a înfățișat lumea distinsă din vecinătate, ca și sătenii și angajații moșiei. Acest bărbat a apucat o vârstă înaintată ca o personalitate foarte respectată și a lăsat fiului său marea lui avere. Decorațiile care i-au împodobit pieptul stăteau pe o perniță de catifea, biserica era gătită cu panglică neagră și cu lauri. O liniște plină de venerație stăpânea adunarea – sicriul a fost dus afară, pentru

înmormântare. Predica de la sicriu a oferit o descriere amănunțită a vieții, a fost lăudată cinstea, hărnicia celui decedat, grija pentru averea lui și familia lui; au fost recunoscute și convingerile lui religioase și căutarea adevărului. Numai un lucru lipsea din această biografie și din predica de înmormântare: nu s-a auzit nimic despre aceea, dacă acest om L-a cunoscut pe Isus, pe Mântuitorul viu, dacă a găsit pacea cu Dumnezeu și dacă pe drumul lung al vieții lui a avut parte de transformarea vieții, pe care Domnul Însuși a pronunțat-o ca pe o condiție a iertării veșnice:

„ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să primească iertare de păcate și o moștenire împreună cu cei ce sunt sfinți prin credința în Mine”.

Numai Dumnezeu știe tot ce a fost în inima și în viața unui asemenea om – dar cât de important este, cât de hotărâtor este pentru veșnicie ca să nu fim înșelați de lauda oamenilor, de succesele pământești, de averea crescândă, de confortul casei și al vieții de familie, de miile de influențe și ademeniri ale efemerității. Toate aceste lucruri formează un **curent puternic**, căruia poate să-i opună rezistență numai un om care a fost mântuit prin harul lui Dumnezeu. Un asemenea om a găsit **viața veșnică** prin credința vie în Fiul lui Dumnezeu. Acum are alte scopuri în viață decât câștigul pământesc, decât să prospere, să posede, să savureze.

Nici un **pește mort** nu poate înota împotriva curentului – el va fi purtat fără voință de curent. Numai peștii vii înoată împotriva curentului. Datoria, plăcerea, suferința, dorințele, speranțele și grijile îi poartă pe oameni irezistibil cu ele. Dar Dumnezeu nu vrea ca viața ta să fie stăpânită de puterile și influențele vieții zilnice, ci să fie purtată și păzită de brațele dragostei atotputernice ale Dumnezeului prezent. Dumnezeu S-a revelat oamenilor în Hristos ca un Salvator și Prieten. **Îl cunoști?** Dacă îți deschizi inima Mântuitorului Isus, care a suferit și a murit pe cruce pentru păcatele tale, dacă Îi predai viața ta, atunci primești **viața veșnică**. Domnul spune: „**Cine crede în Mine are viața veșnică.**” (Ioan 6,47). Astfel devine un om capabil să opună rezistență ca un **pește viu** curentului lumii și al banalității.

Biblia vorbește despre duhul care lucrează acum în oamenii care sunt despărțiți de Dumnezeu prin puterea păcatului (compară cu Efeseni 2,1-2). Această forță a vieții zilnice, care îi înconjoară pe oameni din toate părțile, le stăpânește înclinațiile și gândurile și îi transformă pe oameni **într-un pește mort**. El este purtat în derivă de curentul atitudinii pământești și de lucrurile trecătoare. **Acest duh al lumii** leagă toată gândirea, dorințele și năzuința de lucrurile și de evenimentele pământești. Nici un om nu are din fire puterea să înoate împotriva acestui curent, chiar dacă ar avea cel mai puternic caracter.

Unii oameni sunt determinați la ambiția, la năzuința spre lucruri înalte. Pe unul îl duce viața în luptele partidelor politice, fie ca om de stat, fie ca șef de partid, fie ca scriitor la ziar; pe altul îl duce ca soldat în năzuința spre înaltele onoruri ale izbânzilor din război și ale marii puteri strălucitoare. Fie că este în zonele înalte ale națiunii și în conducerea ei, fie în cercuri mai modeste de influență limitată – **duhul vremii** îi duce pe oameni într-acolo. În dorința de a sluji devotat națiunii sau carierei, ambiția personală se amestecă cu admirația invidioasă pentru aceia care obțin mai mult succes. Orele zilei și ale nopții sunt puse în joc, toată lumea gândurilor are ca punct central, ca forță motrice această strădanie a profesiunii și a ambiției – astfel zboară anii! Atunci poșta îi aduce unui asemenea om o revistă cu titlul: „**Ești fericit? Ai pace?**” Ciudată întrebare: Fericit? Nu! Pace? Nu! Există cu adevărat așa ceva? Da, cândva a auzit din Cuvântul lui Dumnezeu: „**Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra**” (Matei 6,33). Ce sunet dintr-o lume străină! Pare să nu se potrivească cu toate problemele dificile ale zilei, care stau în fața omului foarte ocupat. Minunate gânduri despre o altă viață care pare că există, despre o altă lumea, mai bună sunt deodată chemate la realitate. – Peștele mort a fost mânat spre o corabie care mergea în amonte.

Dar zguduirea n-a durat mult, el a alunecat pe lângă corabie, mai departe, tot mai departe, **spre marea veșniciei!**

Tu poate te gândești: Eu nu aspir spre milioane, nici spre glorie sau putere; vreau numai partea mea modestă din muncă, din pâine și fericirea familială. Se pare că aceasta va fi partea ta. Micile probleme: cum te îmbraci, ce-ți spune oglinda despre cum arăți, despre cum vor fi mobilate camerele tale, ce se mănâncă și se bea, în plus o privire spre vecini și rude, ce se petrece și ce se spune ici și colo – toate acestea îți umplu lumea gândurilor și pare că îți este de ajuns. Atunci, dintr-odată, este vorba că un prieten apropiat, domnul X., a trebuit să fie dus la spital, în primejdie de moarte, pentru operație. Părea a fi așa de fericit, de sănătos și de bine îngrijit. Îți aduci brusc aminte că acolo scrie: „Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3,19). Te preocupă gândul că și tu ai putea într-o zi să fii dus dintr-odată din locuința ta și din munca zilei, dincolo, în spital – poate chiar o stație mai departe: în sicriu, în mormânt. Tu unde mergi? Ai o nădejde după viața aceasta? Dar după ce a venit ziua următoare, cu toată munca și datoria ei, dispar iar aceste gânduri – un val a ridicat peștele mort dintr-odată și tare, l-a smuls din torentul care curgea în jos, dar după un timp scurt el mâna iar într-acolo.

În zilele prigonirii romane a creștinilor, peștele era semnul tainic de recunoaștere al creștinilor. El se găsește ici și colo pe pietrele funerare ale catacumbelor din Roma. Aceasta vine de acolo, deoarece cuvântul grecesc Ichthys (pește), conține literele de început ale numelui și titlului lui Isus Hristos: J-Jesus, ch-Christus, th-theou, adică al lui Dumnezeu, ü-Hüios, adică Fiul, s-soter, adică Mântuitorul. **Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul**, dă fiecărui om, care I se încredințează crezând, viața nouă, dumnezeiască. Ce-i drept, omul este cum spune Scriptura: mort în fărădelegi și păcate, umblă după mersul acestei lumi, stă sub puterea duhului care stăpânește lumea. Astfel este mânat ca un pește mort. Dar de îndată ce aude glasul salvator al Fiului lui Dumnezeu, de îndată ce își dă seama de mizeria păcatului său și înțelege în inima lui, crezând, că: Isus a murit pentru vina mea pe cruce, în judecata lui Dumnezeu, el primește viața nouă, dumnezeiască, este preschimbat într-un pește viu. Acum poate înota împotriva curentului acestei lumi și poate mărturisi: - „El ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor” (Coloseni 1,13-14). Acum s-a născut un alt Stăpânitor în viața lui – Isus. El nu mai trebuie să facă pofta lumii, cum îi pretind oamenii; el are un alt scop în viață. Păzit de har, dorește să-I fie pe plac Aceluia și să facă voia Aceluia care l-a răscumpărat cu sângele împăcării din robia păcatului și de sub puterea lumii.

Acum spune-mi: **ești un pește mort sau viu?**

Nr. 50 POVESTE SAU ADEVĂR?

„Cine practică păcatul este de la diavolul, pentru că diavolul păcătuiește de la început. Pentru acesta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului.”

(1 Ioan 3,8)

De curând, în portul Toulon, un scafandru a fost surprins de o sepie ca un uriaș, ale cărei brațe aveau lungimea de opt metri. Cu aproximativ zece ani în urmă, aceeași sepie a fost întâlnită la Cape Town de un scafandru, care a reușit să scape de primejdie cu aceeași dificultate.

Aceste așa-numite „caracatițe uriașe” sau „polipi marini” aparțin, după științele naturii, clasei moluștelor sau moluștelor cu branhiile în formă de lamelă; dintre ele se cunosc aproximativ 200 de specii, dar care, în majoritatea lor, se întâlnesc numai în exemplare cu o greutate de sub un kilogram. Mult timp au fost considerate istorii de groază povestirile care au relatat din Evul

Mediu despre caracatițe uriașe, care ar fi tras pe fundul mării bărci întregi – până, din când în când, s-au făcut auzite fapte despre existența acestor creaturi uriașe, a căror existență reală nu mai putea fi pusă la îndoială. Astfel, în 30 noiembrie 1861, cei de pe vasul de expediție, „Alekton”, s-au luptat cu o sepie care a fost cea mai mare constatată până atunci. Căpitanul Bouyer relatează detaliat despre aceasta: Vasul a întâlnit între Madeira și Tenerife acest polip ca un uriaș, care înota la suprafața apei. Culoarea lui era roșie ca de cărămidă, ochii lui de o mărime enormă (confruntă cu „Viața animalelor” a lui Brehm, volumul III, pagina 760). Animalul avea o lungime de până la șase metri, fără cele opt brațe, care erau și ele lungi de mai mulți metri. Pentru a prinde acest colos au fost mari dificultăți. S-a tras cu flintele după el, s-a tras cu harpoanele în el și au fost aruncate în mare lațuri mari de funie – dar uriașul disprețuia toate atacurile omuleților – s-a scufundat nevătămat și a apărut iar la fel de vioi pe partea cealaltă a corăbiei. Aici s-au înfipt din nou gloanțe în carnea îndrăznețului și s-a tras în el din tunurile de harpoane. A dispărut – dar a apărut iar câțiva metri mai departe: Așa a continuat vânătoarea – căpitanul nu îndrăznește să pună în joc o barcă, pentru a nu-și pune în primejdie echipajul. În cele din urmă animalul s-a prins într-un laț; acesta a alunecat, dar apoi a rămas agățat într-o înotătoare. Apoi s-a încercat să se tragă colosul pe covertă cu un odgon înfășurat în jurul cozii – în același timp, greutatea corpului său fusiform, foarte umflat la mijloc, a fost estimată la aproximativ 2000 kilograme – echipajul deja chiuia pentru prada rară, când odgonul i-a rețezat coada scurt și prizonierul s-a scufundat înapoi în mare, fără coadă și pentru a nu mai apărea niciodată.

Brațele polipului prins în 1877, în Trinity-Bai și apoi expus în acvariul newyorkez, erau lungi de patru metri, dar cele două mai mari aveau lungimea neobișnuită de 9,14 metri. Puțin mai mică a fost sepia uriașă care a fost prinsă în 1896, în nord de Drontheim, lângă coasta norvegiană și mai este expusă și astăzi (1912) în muzeul științelor naturii din Drontheim. Un corăbier, care vâslea pe atunci în barca lui pe marea liniștită, a observat deodată, cum o structură ciudată, ca un șarpe, strălucind splendid, se așeza în jurul părții dinapoi a bărcii sale. Imediat după aceea a țâșnit la vedere din valuri un al doilea braț, lung de aproximativ șapte metri și s-a așezat, la fel, în jurul bărcii al cărei pasager, speriat de moarte, și-a folosit toată puterea ca să ajungă la mal. Câțiva colegi, pe care în necazul lui i-a chemat de pe țârm, i-au venit în ajutor, - și deoarece polipul uriaș nu dădea drumul bărcii, a fost tras pe mal odată cu barca și omorât acolo.

Deci există într-adevăr minuni și taine ale creației, despre care majoritatea oamenilor nici măcar nu visează, chiar adevărați monștri marini. – Pentru tine nu este esențial dacă crezi în acești polipi uriași, deoarece foarte probabil că nu vei întâlni niciodată așa ceva. Dar este deosebit de important pentru tine să știi că există lucruri pe care nu le-ai văzut niciodată, pe care le consideri ca imposibile; cu toate acestea vor interveni subit și puternic în viața ta. Trebuie să pui la socoteală aceste realități, dacă nu vrei să te înșeli de tot.

Când s-a citit pentru prima dată despre razele Röntgen, cu care se puteau lumina și chiar fotografia prin peretele unei lăzi de lemn lucrurile care erau înăuntru, mulți oameni deștepți și culți considerau aceasta drept o curată înșelătorie. **Imposibil!** Nu poate fi – dar: **este totuși așa!**

Mii, ba chiar milioane de oameni L-au desființat pe Dumnezeu. Ei declară mesajul despre Dumnezeu atotputernic și prezent drept o **poveste evlavioasă**. Răspunde-ți odată singur la întrebarea: **Există un Dumnezeu viu, atotputernic? Este Isus Hristos o Persoană divină, prezentă, un Mântuitor și Salvator minunat, care ascultă rugăciunile?** Există nenumărați oameni, și în poporul nostru german, care la această întrebare importantă fie că răspund cu un „nu!” impertinent, fie că o resping cu un zâmbet de milă. Ce-i drept, ei se lasă convinși că există polipi uriași. Ei nu i-au văzut niciodată, dar ceea ce citesc și aud despre aceștia le aduce convingerea că aici este vorba despre realități.

Da, dragă omule, Dumnezeu sfânt, care S-a revelat în Hristos, este Creatorul pământului, marele maestru al întregii creații. El a pus în opera creației mii de reprezentări și metafore ale realităților invizibile.

Nu te-ai gândit că ar putea exista asemenea monștri marini îngrozitori, ca acei polipi uriași, care ar putea să se înțelește chiar și de o barcă și s-o tragă în adânc. Spune: **există un satan?** Există un vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor? Poate el cu brațele lucioase, larg desfăcute, și cu puterile păcatului să se înțelește de viața unui om și să-l tragă în adâncurile pierzării? Această întrebare te privește personal. Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu spune exact: „El de la început a fost ucigaș” (Ioan 8,44) și „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume” (Apocalipsa 12,9). Un asemenea polip uriaș, cu brațele sale puternice, lungi de opt metri, care ieșind dintr-odată la suprafață își împresoară prada cu putere uriașă, nu cumva este o el metaforă a persoanei acestui mare vrăjmaș, cu care avem a face cu adevărat noi oamenii, pe marea vieții?

Ce realitate gravă: **există un vrăjmaș puternic!** El își înfășoară victima pentru a o trage în jos, în veșnica pierzare - **și tu ești în sfera puterii sale.**

Acei polipi uriași, cu ochii lor enormi, cu capul lor înspăimântător și corpul lor uriaș se mișcă repede și fără zgomot în adânc. Vai de cel care va fi împresurat de aceste brațe!

Dar nu te gândi că o corabie a vieții trasă în adânc ar fi un fenomen izolat, așa de rar ca acei scafandri împresurați de sepie! Ah, din nefericire, nu! Viața îți arată în închisori, în locurile viciului, în hanurile vagabonzilor, în cârciumi, pretutindeni asemenea tablouri. Și nu numai acolo, în nici un caz. Ah, nu! Privește la realitatea vieții – uită-te în familii – pășește la paturile morții – chiar și în familiile și la paturile de moarte ale celor onorabili, ale celor educați sau bogați. Unde este nădejdea? Unde este biruința? Unde este viața?

Cuvântul lui Dumnezeu spune despre lumea aceasta în care trăim: „lumea întreagă zace în cel rău” (1 Ioan 5,19), adică este înconjurată de puterea acestui stăpânitor și ucigaș feroce, care vrea s-o tragă în jos, în moartea a doua, în moartea veșnică.

El îi stăpânește gândirea și dorințele, ba chiar voința. Dar lăudat fie Dumnezeu: Isus este **Cel mai tare**, care-l biruiește pe cel tare. „Când cel tare își păzește casa înarmat, bunurile lui sunt în pace. Dar când unul mai tare decât el, venind asupra lui, îl răpune, îi ia toată armura în care se încrezuse și împarte prăzile luate de la el” (Luca 11,21-22). Pentru acesta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului.” Isus, Domnul, este puternic și dispus să elibereze pe oricine Îl cheamă sincer, din încheștarea extrem de puternică a vrăjmașului. Te simți încătușat în lanțuri, apăsător de vină? Privești deznădăjduit la viitor, la veșnicie? Observi că ai luat-o la vale, în necredință, în înstrăinarea de Dumnezeu, poate până în ostilitate față de Dumnezeu? O, cheamă-L pe Isus, ca viața ta să nu fie strivită și smulsă în adânc. Este scris: „**Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!**” (Romani 10,13). Dacă vei fi eliberat, salvat de sub puterea întunericului și strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, inima ta va striga de bucurie. Atunci vei primi o pace, o lumină, o bucurie, o putere cum n-ai cunoscut înainte.

Nr. 51 LOCTIITORUL

„El era străpuns pentru nelegiuirile noastre,
zdrobit pentru fărădelegile noastre.
Pedeapsa care ne dă pacea era peste El
și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5)

În acele țări în care nu există obligația generală de prestare a serviciului militar, există așa-numitul sistem de suplinire, adică acei bărbați care nu devin soldați, plătesc un impozit și pentru acești bani guvernul recrutează soldați mai în vârstă, care au făcut serviciul. Aceștia din urmă se obligă contra plătirii unei anumite sume, să rămână mai mulți ani în serviciu. După expirarea

acestor ani, contractul este reînnoit, subofițerul sau soldatul în cauză primește din nou suma de bani și se obligă din nou să continue slujba. În acest caz, nici cel care n-a făcut serviciul militar nu-l cunoaște pe locțiitorul lui, nici invers. Între cei doi nu există relații personale. Aceasta nici nu se poate numi pe drept **suplinire**, ci pentru unii este **răscumpărarea pe bani**, pentru ceilalți este o **slujire pentru bani**. Suplinirea are ca o condiție esențială, ca unul să se pună de bunăvoie în locul celuilalt, pentru a face sau a îndura ceea ce trebuia să facă sau să îndure acela.

Se relatează că în timpul lui Napoleon I, la numeroasele recrutări de care era nevoie pentru a completa armatele franceze în această perioadă de războaie interminabile, un bărbat tânăr s-a prezentat la înrolare sub numele prietenului său mai vârstnic și însurat. Sub acest nume recrutul a fost înrolat și angajat. El a plecat în anul 1812 cu armata în Rusia. Nu s-a mai întors și a fost șters din liste cu observația că s-a prăpădit în Rusia. Urmarea a fost că adevăratul purtător al numelui, tatăl de familie, la marile recrutări din anii următori: 1813, 1814 și 1815 n-a mai fost citat niciodată; a rămas liber. Un altul a mers la moarte pentru el și sub numele lui. Aceasta a fost suplinire. Sigur că a fost o faptă mare de dragoste și un sacrificiu de adevărată dragoste prietenească faptul că bărbatul tânăr a devenit soldat în locul prietenului său căsătorit și a plecat la război. Dacă pentru cel rămas în urmă a fost corect să accepte jertfa și să rămână acasă pentru soție, copii și afacere, ne putem îndoi. Dar aceasta nu diminuează cu nimic dragostea și sacrificiul tânărului său prieten.

O asemenea abnegație din dragoste altruistă impresionează într-adevăr inima și este demnă de admirația omenească, - **ea ne învață în același timp să înțelegem puțin mai bine marea faptă de dragoste** care s-a petrecut vreodată pe pământ: **jertfa pe cruce a Fiului lui Dumnezeu**. Isus Hristos a luat locul nostru în judecata dreaptă a Dumnezeului sfânt, ca Locțiitor al păcătoșilor vinovați, ca Chezaș al nostru. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune despre El: „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilile Lui suntem vindecați.” Dacă fiul unui împărat s-ar sacrifica de bunăvoie ca să salveze un răzvrătit nelegiuit de la judecată și de la moarte, - acesta ar fi un lucru mare! Dar aici este ceva mai mare: Fiul lui Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, Domnul slavei, S-a jertfit pentru noi, păcătoșii împovărați de vină. Pe El L-a lovit sentința dreaptă pe care am meritat-o noi. Aceasta este Evanghelia! Credința vede în Hristos, în Cel răstignit, pe Chezașul care a luat locul meu, care a primit sentința mea, care a fost răstignit, a murit și a fost îngropat în locul meu. Oricine apucă această realitate cu credință pentru sine, care o înțelege cu inima: „**Isus a murit pentru mine!**” este salvat. Locțiitorul venit din ceruri a mers pentru el la judecată și la moarte. Lui I-a fost aplicată sentința dreaptă. Procesul pentru vina lui este terminat și încheiat prin executarea Chezașului, care a murit pe cruce. **Păcătosul însuși pleacă liber!** Nimeni nu-l acuză; în fața legii el este **un om mort**. – Dimpotrivă, oricine nu recunoaște, crezând, această faptă mare de milă salvatoare, ci o refuză, cine nu se așează cu vina lui sub sângele curs pe cruce, va purta personal sentința dreaptă asupra păcatului său și a blestemului vinei sale.

Deci este vorba despre o întrebare limpede, lucidă: ești tu convins în inima și în conștiința ta, că sentința asupra vinei tale a fost aplicată pe Locțiitorul tău, pe Chezașul tău, pe Isus, sau nu ești convins? **Dacă nu**, atunci este de la sine înțeles că vei fi chemat în fața instanței. **Dacă da**, atunci Isus a devenit pentru tine: Domn, Stăpân, Păstor, Prieten; atunci numele tău este șters din registrul de datorii al lui Dumnezeu și, dacă putem să exprimăm aceasta în mod figurat, alături este trecută remarca: Sentința a fost executată pe Golgota asupra Chezașului celui vinovat, asupra Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos.

Problema vinei este reglementată **prin sentință dreaptă** sau **prin har**. Nu există altă cale. Dumnezeu a unit acestea două în jertfa de pe Golgota: judecata dreaptă asupra Chezașului nevinovat și harul desăvârșit pentru păcătosul care crede. Virtuțile tale, însușirile tale bune, intențiile sau juruințele nu ți-au putut înlătura vina.

Tu poți să fii onorabil, moral, generos, ba chiar „religios” – dar aceasta **nu-ți ia din viață**, ci, dacă nu ai un Locțiitor, vei vedea judecata căzând peste propria ta persoană. Viața ta, sângele tău trebuie să garanteze pentru tine, dacă viața și sângele altcuiva nu intervin pentru tine. Conștiința ta nu poate fi atât de tocită încât să îndrăznești să susții înaintea lui Dumnezeu, că ai fi stăruit în tot ce scrie în cartea Legii. Iar cel care nu stăruie, este blestemat. „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii” (Galateni 3,10).

Întrucât Dumnezeu a spus: „Fără vărsare de sânge nu este iertare”, și dacă tu nu ai de oferit o viață pentru viața ta, nici sânge sfânt pentru sângele tău vinovat, atunci nu vei scăpa de sentința pierzării veșnice.

Așadar, privește la Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cum a purtat El pe cruce, în locul păcătosului, mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului. Aici sunt împlinite toate pretențiile legii. Privește zălogul ușor de înțeles despre aceasta din coasta Lui rănită, din mâinile și picioarele Lui străpunse. Tatăl a acceptat jertfa lui Isus Hristos în loc de moartea a doua a păcătosului. Privind cu credință la El, tu ai fost pedepsit în El, ai suferit în El și ai murit în El și poți să spui împreună cu apostolul Pavel: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc eu acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2,20)

Totuși, prietene, toate acestea le putem ști și înțelege, așa cum înțelege un jurist actele procesului – dar întrebarea despre care este vorba pentru tine nu este una **juridică, ci una personală**, cea mai mare, cea mai importantă întrebare a inimii și a conștiinței: Mântuitorul înviat și viu, care S-a dat pe Sine la moarte și la judecată pentru tine, a devenit El Domn peste inima ta, peste voința ta și peste înclinațiile tale?

Jertfa de la Golgota poate fi înțeleasă **cu rațiunea**, acest adevăr poate fi mărturisit **cu buzele**, totuși, aceste lucruri nu-ți vor face inima fericită și nu vor exercita vigoare înnoitoare în umblarea ta, dacă nu ți-ai dat inima cu totul Aceluia care te-a iubit de nespus și te-a răscumpărat așa de scump pe tine, cel vinovat. Jertfa de la Golgota nu poate exercita efecte asupra aceluia care, ce-i drept, vrea s-o accepte cu rațiunea și vrea s-o revendice pentru sine, dar care, cu toate acestea, vrea să-și ducă viața mai departe în atitudine pământească. Este scris: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15). Și iar este scris: „Oricine vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu” (Iacov 4,4). Recunoști tu că Isus a dobândit cu minunata Sa jertfă de dragoste dreptul să devină singurul Stăpân în viața aceluia pentru care a lăsat și a suferit totul?

Mulți oameni au crezut cu capul că Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce pentru a-i mântui pe păcătoși și au dorit să fie mântuiți prin sângele de la Golgota. Dar îndată ce Domnul le-a spus: **Te-am răscumpărat, ești al Meu, trăiește pentru Mine!**, omul egoist, iubitor de lume a spus: **Nu, nu pot aceasta!** Doar n-o să ceri de la mine să-mi schimb toată viața. Nu, eu vreau să-mi savurez viața. Doar nu crezi că din cauza Ta voi purta batjocură, dispreț, răceală din partea prietenilor și a rudelor. **Aceasta n-o vreau în nici un caz.** Unde o inimă vorbește așa, acolo lipsește din partea omului credința vie, adevărată, care apucă jertfa desăvârșită și se așează sub sângele vărsat. Un asemenea om nu are decât un **creștinism al capului**, dar nu un creștinism **al inimii**. El refuză să-I dea Fiului lui Dumnezeu ceea ce Acesta a răscumpărat cu sângele Său: **inima și viața**. Un asemenea om nu va avea vreodată nici pace, nici o nădejde vie, nici o conștiință împăcată. **El a știut** cât de mare a fost jertfa de la Golgota, dar a respins-o. Așa că viața lui sărmană, lipsită de pace stă sub cuvântul: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3).

Nr. 52 OAMENI CARE AU CÂȘTIGAT LOZUL CEL MARE

„Nu va lua nimic când va muri:
gloria lui nu va coborî după el”
(Psalmul 49,17)

La marea expoziție mondială din Bruxelles, din anul 1911, a fost, ca la toate expozițiile prezentului, o loterie a expoziției. În timp ce pentru celelalte lozuri câștigătoare proprietarii s-au anunțat după extragere, ca să-și ia în primire câștigurile, câștigul principal, de 200 000 de franci n-a fost ridicat. Au trecut săptămâni și săptămâni, iar întreprinzătorii loteriei credeau deja că acel câștig va rămâne în casa lor. Dar a fost altfel. Câteva zile înainte de extragere, un miner tânăr a fost omorât de o stâncă în cădere; potrivit datinii, a fost îmbrăcat în hainele lui de miner, în cel mai bun costum, culcat în sicriu și înmormântat. Abia câteva săptămâni mai târziu s-a aflat că tânărul a cumpărat un bilet de loterie puțin înainte de moartea lui. Deoarece acesta nu era de găsit nicăieri, sicriul a fost dezgropat și desfăcut cu aprobarea autorității polițienești. În buzunarul vestei celui decedat a fost găsit lozul căutat, al cărui câștig a revenit apoi moștenitorilor. Deci acest miner tânăr a câștigat lozul cel mare și chiar l-a luat cu sine în sicriu și în mormânt. Totuși, s-a văzut că aceasta a fost o avere absolut fără valoare pentru un om care a început călătoria în veșnicie. Cadavrul în descompunere nu s-a plâns când i s-a luat bucațica de hârtie care aici pe pământ însemna 200 000 de franci.

Vei începe și tu, prietene, călătoria în veșnicie? Firește că spui: Da! Posezi tu ceva care în veșnicie încă va avea valoare? Trece-ți odată în revistă posesiunile. Începe cu portofelul. Nu știi dacă înăuntru sunt: cupru, nichel, argint sau aur; în orice caz, nutrești speranța că vei avea aur în el până vei începe marea călătorie în lumea cealaltă. Poate reușești până atunci să câștigi mai mult decât un număr de monede de aur, poate un pachet gros de hârtii de valoare, poate o moșie sau o casă sau o prăvălie sau o fabrică. Dacă ar fi să ajungi la avere și la bunăstare, **vei lua ceva cu tine din acestea?**

Împăratul Solomon, care poseda: palate și proprietăți, argint și aur, grădini și parcuri, castele, turme și vii a spus la sfârșitul vieții sale în privința tuturor oamenilor: „Cum a ieșit gol din pânțele mamei lui, așa se va întoarce, cum a venit; și nu va lua nimic din truda lui, să ducă în mâna lui” (Eclesiastul 5,15). Adevărul acestui cuvânt al împăratului apucăm să-l vedem zilnic – dar majoritatea oamenilor apucă zadarnic să-l vadă.

Acum câțiva ani, un bărbat în vârstă, nobil din naștere, zăcea bolnav în castelul familiei sale. La bogățiile moștenite adăugase multe milioane prin aceea că s-a însurat cu una dintre cele mai bogate moștenitoare de pe continentul transoceanic, o fată minunat de frumoasă și deșteaptă. Bani erau aici din belșug, avere de orice fel, moșii mari, castele, păduri, mine, fabrici – numai un lucru lipsea: **fericirea inimii, bucuria și nădejdea**. Acest bărbat era un desfrânat, un adulter cu sănătatea ruinată. El avea, ce-i drept, un medic personal pentru a ține în picioare construcția care se clătina a trupului său bolnav – dar ce putea acesta să facă? Într-o noapte, fenomene amenințătoare l-au făcut să se teamă de apropierea morții. Au gonit cu mașina până în orașul universitar, cam la zece mile depărtare, ca să aducă un profesor renumit. Dar există profesori în fața cărora moartea să se retragă? Ah, nu, aici este granița la ceea ce se poate cumpăra cu bani. Ce tablou trist a găsit profesorul – un bărbat grav bolnav și la patul lui nu pe femeia care a vrut să aducă în viața lui bogăția ei, dragostea și devotamentul ei, ci o adulteră, care îl ținea strâns până în moarte pe prizonierul ei, cu capcanele mrejelor ei. La ce au mai ajutat aici, după aceea, slujba religioasă de înmormântare, înmormântarea strălucitoare? Acest bărbat trăsesese, așa cum gândesc oamenii, lozul cel mare al nobleței și al bogăției. Ce i-a rămas când profesorul a trebuit să-și declare știința neputincioasă și a plecat iar cu mașina? Vei spune: nu i-a rămas nimic, pentru că a lăsat totul în urmă – castelele și mașinile.

Firește că pentru acest bărbat, ca și pentru alte mii, s-a împlinit cuvântul: „Nu va lua nimic când va muri: gloria lui nu va coborî după el”. Dar oare chiar nu ia nimic cu el în veșnicie? Chiar pleacă așa de gol și fără nimic din viața aceasta, cum a venit din pânțelele mamei lui? **O, nu!** El ia cu sine în veșnicie un zăpis mare și chiar întocmit în dublu exemplar. Un exemplar îl găsește deja prezent în cărțile judecății lui Dumnezeu; celălalt exemplar, care corespunde exact cu primul, îl poartă în propria lui conștiință. La scurt timp după ce acel profesor fusese la patul de boală, bărbatul bogat și distins a pășit pe tărâmul veșniciei. Ah, el a intrat acolo, atât cât ochii oamenilor pot să vadă, ca un neîmpăcat, ca un vinovat. Moartea l-a dus, ca un aprod irezistibil al lui Dumnezeu, în fața tronului de judecată. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, **iar după aceea vine judecata**” (Evrei 9,27). Ce cuvânt serios! Imaginează-ți-l pe acest om, cum stă în lumina veșniciei și a adevărului, în fața tronului de judecată al Dumnezeului de trei ori sfânt!

Ce ai făcut cu sănătatea ta, cu puterile trupului tău tare, pe care ți le-a dat Dumnezeu cu tine în viață, ca pe un mare dar? – Le-am otrăvit și le-am irosit în viciu și în pofta păcatului, din propria mea vină.

Ce ai făcut cu cei mai bine de 50 de ani de viață pe care ți i-am dat ca să cauți și să găsești harul, ca să-I slujești lui Dumnezeu? – Am trăit pentru lume, am vrut să savurez viața și plăcerea, nu m-am interesat de Dumnezeu și nu mi-am deschis inima față de Cuvântul Său.

Ce ai făcut cu soția ta, care ți-a încredințat viața și comorile ei, pentru că a sperat că va găsi la tine dragoste și fidelitate? – Am înșelat-o în dragoste și în fidelitate și i-am răpit fericirea vieții.

Prietene, și despre viața ta este înregistrat în scris un mare zăpis în cărțile lui Dumnezeu și în conștiința ta. Poate că încă nu l-ai văzut niciodată. Majoritatea oamenilor preferă să citească ziarul sau un roman decât să-și citească zăpisele și facturile neachitate. Și totuși este deosebit de urgent să privim zăpisul prin care omul s-a făcut vinovat înaintea lui Dumnezeu, astfel ca păcătosul convins de vina lui să caute **harul**. Citește-ți zăpisul! Privește-ți drumul vieții înapoi până în copilărie; adu-ți aminte de toate binecuvântările pe care Dumnezeu ți le-a pus în viață. Începe cu sinceritatea dragostei părinților tăi și sfârșește cu sănătatea și cu tot binele de care te bucuri astăzi. Așează-ți comportamentul în lumina sfintelor porunci ale lui Dumnezeu – **vei vedea că le-ai încălcat pe toate**, că ești un vinovat începând din cea mai fragedă copilărie. Cu cât ai trecut mai mult prin viață, cu atât mai înalți au crescut munții vinei tale. Aici nu sunt numai oameni față de care și cu care ai păcătuțit, aici mai este Unul care te-a iubit fierbinte, te-a căutat sincer, te-a chemat adesea, te-a avertizat serios: **Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu!** Pe El L-a mânat dragostea pentru tine pe crucea de la Golgota. **El S-a jertfit pe Sine însuși pentru tine; El S-a așezat în locul tău ca Chezaș al tău, în judecata lui Dumnezeu; El a luat blestemul și pedeapsa asupra capului Său nevinovat. El a strigat murind: „S-a sfârșit!” și ți-a deschis poarta harului!** Da, Isus a vrut să te mântuiască cu orice preț. I-ai deschis inima ta? I-ai adus, crezând, păcatele tale? Ai așezat povara vinei tale sub sângele împăcării lui? El a vrut să șteargă zăpisul tău cu sângele Lui și să-ți scrie numele în cartea vieții veșnice ca: salvat, îndreptățit, împăcat, iubit, ba chiar **copil și moștenitor al lui Dumnezeu**. De ce ai refuzat aceasta până astăzi?

O, înțelege totuși, că **aici este lozul cel mare** pe care îl vei câștiga, care te va face bogat pentru timp și veșnicie! Numai la Isus primești o fericire a inimii și o bogăție pe care le poți lua cu tine în veșnicie ca pe un bun indestructibil. **Înțelege acum chemarea harului!** Câștigă ceva mai bun decât acel miner tânăr. Lozul lui cel mare pe care îl purta în sicriu, în buzunarul vestei, n-avea valoare pe tărâmul veșniciei. Și nu face nici ca acel bărbat bogat, nobil – lui nu i-a rămas nimic decât vina vieții lui. Nu, înțelege dragostea lui Dumnezeu, deschide-ți inima lui Isus, lasă-ți conștiința iluminată de Cuvântul lui Dumnezeu, adu-I lui Isus vina ta, caută pacea cu Dumnezeu. Atunci inima ta va deveni fericită, atunci ai câștigat cu adevărat lozul cel mare:

pacea cu Dumnezeu! Atunci poți să spui: „Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute, da, am o moștenire frumoasă!” (Psalmul 16,6).

Nr. 53 COMERȚUL CU SCLAVI

„Așa zice Domnul: „Chiar și celui tare i se vor lua captivii și prada celui asupritor va scăpa” (Isaia 49,25)

Puțini oameni au o idee despre proporția în care Africa a fost exploatată prin comerțul cu sclavi. Să ne amintim că la pacea de la Utrecht, din anul 1713, Anglia, printr-un contract separat cu spaniolii, a câștigat dreptul pe 30 de ani să importe anual 144 000 de sclavi negri în coloniile spaniole. Cine își poate imagina lacrimile, suferințele și grozăviile de care au avut parte aceste oștiri de oameni răpiți și vânduți, care au fost duși apoi peste mări și țări. Și Totuși, aceasta nu este decât o părticică din marea durere a nedreptății care s-a prelungit peste popoarele africane timp de mai bine de 300 de ani.

Pe la anul 1480, portughezii au luat în stăpânire coasta de vest a Africii. Pe atunci colonizau și insulele São Tomé și Príncipe, care sunt situate în golful Guineei. Cel mai feroce comerț cu sclavi era pe atunci cea mai rentabilă afacere organizată de portughezi; ei procurau anual de pe continentul african mii de sclavi, pentru a-i vinde în America și în alte colonii transoceanice. Încă și **astăzi** (1912) portughezii se îndeletnicesc neîntrerupt cu comerțul de sclavi spre cele două insule numite mai înainte, pe care se produce cam a cincea parte din totalul de cacao care se folosește în prezent pe glob.

Pe São Tomé și Príncipe lucrează, pe aproape 300 de plantații de cacao, aproximativ 40 000 de sclavi negri, care au fost vânduți aici din colonia portugheză, Angola și zonele ei de influență. Angola este situată cam 1200-1500 de kilometri sud de aceste insule, deci este o călătorie lungă pe mare, pe care acești sclavi o lasă în urmă pe vapoare special aranjate pentru aceasta. Anual vin pe São Tomé și Príncipe cam 4000 de noi sclavi, bărbați și femei cu aproximativ 500 de copii. În felul acesta sunt umplute permanent golurile pe care moartea le face printre acești sclavi; și anume, anual mor 12 din o sută dintre acești oameni. Cu toate că legile portugheze interzic comerțul cu sclavi și sclavia, ambele persistă neînfrânat sub ochii guvernului. Pentru a păstra aparența față de lege, acești sclavi negri sunt numiți „muncitori salariați” (în portugheză „servicaes”). Se încheie cu ei în aparență contracte de muncă pe cinci ani; când aceștia expiră, sclavii sunt întrebați în prezența unui funcționar portughez, dacă sunt mulțumiți cu condițiile lor de viață și dacă se gândesc să-și prelungească pe cinci ani contractul de muncă. Deoarece acestea le sunt citite negrilor în limba portugheză, pe care n-o înțeleg și pentru că nimeni nu îndrăznește să spună ceva, înseamnă că aceasta este o formă fără valoare, pentru a-i menține pe negri în sclavie. Unde să se și ducă? Cine să-i ducă iar în patria lor? Trebuie să rămână acolo până mor.

Deci ar fi o mare eroare dacă am vrea să acceptăm că disperarea, lacrimile și cruzimile comerțului cu sclavi nu mai sunt de găsit decât în cărțile de istorie și în romane. Nu, toate acestea sunt astăzi încă o realitate în vestul Africii portugheze. Și astăzi sunt mame smulse din mijlocul copiilor, fii de la inima mamei lor, pentru a fi vânduți în sclavie. În toată regiunea înconjurătoare a Angolei există astăzi atât negustori de sclavi albi (portughezi), cât și negustori negri, băștinași, care cumpără pentru lucruri puțin valoroase (de multe ori o bucată de material sau un butoi mic cu rom sau cu coniac) băieți și fete, flăcăi, bărbați și femei – sau îi iau cu forța ca să-i vândă mai departe ca sclavi. Au fost trimiși bărbați de încredere, pentru a cerceta aceste lucruri. În unul dintre cele mai recente rapoarte ale acestor trimiși se spune: „De-a lungul drumului nostru am găsit peste tot urme ale acestui comerț diabolic: lanțuri de sclavi, oase omenești albite, ba chiar cadavrul unui sclav tânăr, care încă în aceeași dimineață fusese lăsat să moară pe drum. Apoi am întâlnit chiar caravane de sclavi. Purtătorii mei au încărcat 92 de cătușe de sclavi, din lemn,

pentru picioare, brațe și gât, fără ca ei să se fi abătut de la drum pentru a le căuta.” Aceste transporturi sunt conduse de băștinași, care au scrisori de însoțire de la funcționarii portughezi pentru a da impresia că este vorba despre muncitori recrutați. Mizeria acestui comerț cu sclavi se întinde peste toată colonia Angola cu marile regate Benguela și Bihé, da, se întinde până departe în statul Congo. Sărmanii oameni, care sunt prinși la muncă sau în familiile lor de către trimișii negustorilor de sclavi și sunt smulși cu forța de acolo, nu-și mai revăd niciodată patria, sunt escrocați fără milă de sănătate, de fericirea vieții, de patrie, ba chiar de tot ceea ce sunt și au pe pământ – în ce scop? **Pentru a câștiga bani prin aceasta!** Sperăm că după ce vor fi cunoscute de către toată lumea aceste detalii, să i se pună curând capăt acestui comerț cu sclavi.

Dar există o altă sclavie în toate țările pământului, prin care oamenii sunt escrocați **de fericirea lor veșnică** – aceasta este **sclavia păcatului, a înstrăinării de Dumnezeu**, pe care stăpânul acestei lumi o exercită asupra oamenilor. Acei negustori de sclavi, care vând în străinătate fără îndurare oameni răpiți, sunt imagini, sunt reprezentări izbitoare ale cruntului lor stăpân, al lui satan. Da, toată omenirea seamănă cu o caravană de sclavi, care se duce pe un drum al morții, sub stăpânirea fără milă a acestui ucigaș de la început, escrocată de patrie, de pace, de nădejde. Neamul omenesc avea **o patrie plină de lumina soarelui și pace în Paradis**. Dar când satan i-a amăgit pe Eva și pe Adam prin fructul ademenitor, au trebuit să părăsească Paradisul. Ce drum de lacrimi, de vină, de suferință și de moarte a parcurs neamul omenesc de atunci! El se îndreaptă spre țărnul veșniciei, unde pe păcătosul neîmpăcat îl așteaptă o pierzare irevocabilă, moartea a doua, moartea veșnică. Ce cătușe de sclavi ai păcatului poartă oamenii pe acest drum! Cătușe de sclavi ai poftei carnale, ai mâniei, ai egoismului, ai ambiției – cine le va enumera pe toate? **Porți și tu cătușe de sclav?** Ești poate conștient că ești legat de pofta și de înclinația spre păcatul tău preferat? Domnul Isus spune: „Adevărat, adevărat vă spun, că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (**propriu-zis „sclav”**) (Ioan 8,34.). Mulți oameni își aduc aminte, de îndată ce le vorbești despre **păcat**, de păcatul deosebit cu care sunt legați.

Nu ai simțit și tu, prietene, cătușele păcatului tău și durerea vinei tale? Poate ai încercat deja să te eliberezi singur prin intenții bune; poate ai făcut eforturi ca să scapi, dar ai rămas un om legat. Ai căzut mereu și ai fost ținut bine. Mulți, mulți au abandonat lupta și acum merg mai departe, fără împotrivire, ca sclavi ai păcatului. Dar ascultă **Evanghelia: a venit un Eliberator, Isus!** El strigă acestui convoi lung de păcătoși legați, fără pace, fără nădejde: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,28-30). Ascultă glasul Aceluia care te iubește cu o dragoste de negrăit! El a plătit prețul de răscumpărare, banii de răscumpărare pentru a te răscumpăra deplin și legal de sub puterea vrăjmașului tău cumplit. N-ai auzit că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri pentru că I se rupea inima de milă pentru tine? Înțelege astăzi această Evanghelie a harului salvator, că Fiul lui Dumnezeu a purtat pe crucea de la Golgota pedeapsa și blestemul pentru fiecare păcătos care crede, astfel că pentru orice om care cheamă Numele lui sfânt există **o eliberare desăvârșită prin credința în sângele Lui!**

Câți păcătoși și păcătoase nu și-au urmat legați drumul plin de lacrimi – atunci au auzit chemarea dragostei lui Dumnezeu: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Ei au crezut mesajul acestei iubiri a lui Dumnezeu, s-au încredințat minunatului Mântuitor; El le-a scos cătușele de sclavi. Acum pot să strige de bucurie: „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul” (Psalmul 124,6-8). El i-a eliberat și îi păzește pentru a-i duce în siguranță acasă. Ei nici nu vor pieri pe drum, nici nu vor ajunge în veșnica pierzare. El le întoarce drumul ca ei să-și poată

orienta fața spre patrie și El îi conduce sigur la ținta cerească, în casa Tatălui. Cine a trăit aceasta Îl laudă pe marele lui Mântuitor și Eliberator și mărturisește înaintea oamenilor ce a făcut Isus pentru el.

Ai avut tu parte de aceasta? Vrei să ai parte?

Nr. 54 LUCRĂRILE OAMENILOR ȘI LUCRAREA LUI DUMNEZEU⁴

„Pentru că va fi o zi a Domnului oștirilor peste orice este mândru și falnic și peste orice este înălțat - și se va pleca; ... și peste toate corăbiile Tarsului și peste toate lucrările plăcute. Și mândria omului va fi smerită și trufia oamenilor se va pleca și Domnul singur va fi înălțat în ziua aceea”
(Isaia 2,12 și 16-17)

Cel mai prețios sicriu care a fost construit vreodată pe pământ și scufundat în adânc a fost uriașul vapor, „Titanic”, a cărui fabricare a costat cam 40 de milioane. Înainte ca „Titanic”-ul să pornească în larg, această extraordinară construcție minunată a fost vizionată de mii de oameni ca un lucru prima clasă demn de văzut.

Acest vapor a prezentat ceea ce poate să facă omul secolului al 20-lea. Acolo se puteau găsi: luxul unui castel regesc, confortul unui hotel modern, distracțiile unei metropole. Existau săli de fumat, de jocuri, de mâncat dotate risipitor, terenuri de sport, o piscină, un ziar care apărea zilnic de mai multe ori, teatre și concerte. Spațiul ajungea pentru mai multe mii de călători. Căpitanul loial și încercat al vaporului distrus, un om foarte stimat din toate părțile și experimentat, se pare că a spus puțin înainte de plecarea „Titanic”-ului, că datorită celor mai noi mecanisme de siguranță și a telegrafiei fără fir, ar fi exclus un accident naval pentru acest vapor. Și totuși, acest om vrednic de plâns și-a condus vaporul într-o noapte liniștită, înstelată, unde marea era așa de liniștită ca un lac interior, în cea mai mare dintre toate catastrofele care au fost consemnate în istoria navigației.

Cuvântul lui Dumnezeu îi avertizează pe oameni: „Nu te lăuda cu ziua de mâine, pentru că nu știi ce va aduce o zi! (Proverbe 27,1). Fără îndoială că scufundarea „Titanic”-ului, care a mișcat și a zguduit într-o măsură neobișnuită toate popoarele civilizate, a fost o predică a lui Dumnezeu către omenirea secolului al XX-lea. Dacă Dumnezeu vorbește, atunci se cade ca cel temător de Dumnezeu să spună: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă!” – Căpitanului îi fuseseră trimise prin telegrafia fără fir mai multe avertizări pentru ghețarii plutitori primejdioși. El a primit aceste avertizări cu un politicos „Vă mulțumesc!”, dar le-a lăsat cu totul nebăgate în seamă. Astfel a mers vaporul uriaș, pe care toți s-au lăsat în voia sentimentului de mare siguranță, cu forța celei mai mari viteze spre un astfel de ghețar. Construcția uriașă s-a sfârșit și s-a scufundat în adâncurile insondabile ca o lucrare omenească neajutorată.

Și acest pământ și locuitorii lui mândri se grăbesc cu o viteză irezistibilă spre judecată. Dumnezeu îi avertizează pe oameni. El a scris în Sfântul Său Cuvânt: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea cerurile vor trece cu zgomot și uierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul și toate lucrările de pe el vor fi arse” (2 Petru 3,10). Dar orice chemare a dragostei prevenitoare este zadarnică. Omenirea nu se lasă oprită de pe calea pierzării ei, întoarsă de la Dumnezeu. Ea spune: Avertizează tu numai! N-am nevoie de înșelătoria ta cucernică. Eu merg înainte fără scrupule.

⁴ Cu folosirea scrierii lui Philipp Mauro: „Ce are să ne spună scufundarea „Titanic”-ului?”

Din cei mai bine de 2300 de oameni pe care îi purta „Titanic”-ul, cam 745 de persoane au fost preluate de bărcile de salvare. Numărul vieților omenești pierdute se estimează la 1600. Cu toate acestea nu numărul înspăimântător de mare al morților a fost acela care a provocat zguduirea generală, pentru că doar mor zilnic aproximativ 100 000 de oameni fără ca lumea să acorde vreo atenție acestui fapt; nu, motivul propriu-zis pentru care scufundarea vaporului a umplut tot pământul de spaimă și compătimire a constat în aceea, că **„Titanic”-ul a fost cea mai mare construcție miraculoasă care a rezultat vreodată din mâini omenești.**

Nimeni n-ar îndrăzni să creadă că cei 1600 de înecați au fost mai păcătoși decât cei salvați. Nu, ei făceau parte toți din mulțimea oamenilor de rând, absolut diferiți ca: educație, caracter, talent și mod de viață. Acolo au fost, pe lângă mulți oameni simpli, un număr de oameni cu o cultură remarcabilă, cu un caracter excelent. – Dar toate acestea n-au exercitat nici o influență; fie că au fost bogați sau săraci, călători de la clasa întâi sau de la clasa a treia, căpitan sau fochist – **toți au căzut pradă morții dacă n-au găsit un loc în barca de salvare.** Dar cine a fost dependent numai de marea construcție miraculoasă a „Titanic”-ului, s-a scufundat fără scăpare odată cu acesta.

Stai aici liniștit o clipă. Cum a fost la naufragiul acestui vapor, așa este și în privința salvării pentru veșnicie a sufletului tău nemuritor. Acolo au fost fără valoare toate invențiile omenești, porțile de ecluză etanșe, telegrafia fără fir. Și în viața spirituală sunt fără valoare toate avantajele omenești – **există o singură cale de a scăpa de sub puterea morții, și anume, cea prin Isus Hristos, Cel răstignit, care este peste toate Dumnezeu lăudat în veci!** El este un Salvator prezent. Supraviețuitorii n-au fost salvați prin aceea că au fost mai buni decât tovarășii lor de călătorie; în nici un caz! Nici caracterul lor bun, nici bogăția lor, nici erudiția lor nu i-a păzit, ci numai barca de salvare. Aici nu s-a luat în considerație cât de bună sau de rea fusese viața lor anterioară sau ce trăsături de caracter aveau.

Exact așa este în privința salvării sufletului. Nimeni nu va fi mântuit prin umblarea lui bună sau prin însușirile sau faptele lui bune. Întrebarea este numai: **dacă ne-am încredințat Bărcii de salvare a lui Dumnezeu, care este Isus Hristos, Mântuitorul salvator.**

A existat un **anumit** timp scurt în care a mai fost vreme de a părăsi construcția puternică de fier a „Titanic”-ului și de a căuta loc în barca de salvare îngustă și insignifiantă. Acest timp a trecut iute ca săgeata; apoi a venit ceasul în care n-a mai existat trecere de la moarte la viață.

Tot așa este și cu lumea și locuitorii ei. Încă mai este reținută dreapta judecăre a mâinii, încă mai poate oricine să ajungă la Barca de salvare a lui Dumnezeu printr-un pas al credinței. Isus Hristos este pregătit și așteaptă să vadă dacă vrea cineva să se lase apucat și salvat de El.

Dacă îi privim pe cei salvați din bărci, care au fost duși după aceea în siguranță la bordul vasului „Carpathia”, este demn de remarcat că a încetat orice deosebire de clasă; acolo nu mai existau călători de clasa întâi, a doua sau a treia. Există o singură însușire, în care milionarul era una cu cel mai sărac emigrant: **erau salvați!** Tot așa se spune și despre aceia care găsesc adăpost prin credință în Barca de salvare a lui Dumnezeu: „Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni 3,28)

La construcția „Titanic”-ului s-a avut grijă de tot ce este imaginabil, cu belșug și fast risipitor; în schimb, **barca de salvare a fost ignorată ca neglijabilă, ba chiar aproape de prisos.** Ele n-au fost de ajuns nici măcar pentru a treia parte a oamenilor care se aflau la bord. Toți vizitatorii vaporului au admirat amenajarea prețioasă, sala de gimnastică, organizarea pentru amuzament și distracție. Dar cine dintre vizitatori a luat în seamă bărcile de salvare nearătoase, **simple?** Ele păreau neglijabile. Dar când a venit clipa pieirii, bărcile de salvare au devenit **singurele obiecte valoroase** care existau pe „Titanic”. La ce foloseau sala de gimnastică sau piscina sau sala de mese în fața scufundării iminente? Numai **barca de salvare** avea valoare inestimabilă.

În marea lucrare pe care o face Dumnezeu, totul este conceput pe salvare. Această lucrare, mântuirea lui Dumnezeu, este în ochii lumii absolut insignifiantă; da, fiii veacului acestuia o apreciază ca pe o nebunie. „Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1,18). Nimeni din lume nu admiră harul salvator care se propovăduiește în Evanghelie. Și totuși nu există în tot universul nici un alt mijloc de salvare pentru a păzi sigur un singur păcătos de puhoaiile morții veșnice, decât această Barcă de salvare a lui Dumnezeu: **Isus Hristos**. „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4,12). Când ziua judecății lui Dumnezeu va veni în curând - și această zi este deja hotărâtă (Faptele Apostolilor 17,31) -, atunci se va arăta că în marele naufragiu al acestei lumi **Barca lui Dumnezeu** este singura în care făpturile omenești au fost puse în siguranță față de valurile judecății mâniei divine; în acea zi tot pământul, împreună cu toate lucrările lui, va fi la fel de fără valoare ca „Titanic”-ul cu toată măreția lui la ciocnirea cu ghețarul.

Ești tu adăpostit în Barca de salvare? Te-ai încredințat tu mâinilor Aceluia care a suferit și a murit pentru vina ta în judecata lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota?